

Thượng Thượng Ký

Contents

Thượng Thượng Ký	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	8
5. Chương 05	10
6. Chương 06	12
7. Chương 07	14
8. Chương 08	15
9. Chương 09	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	24
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	33
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25 (hoàn)	47

Thượng Thượng Ký

Giới thiệu

“Gặp được người yêu mình chân tình thì dầu quỷ xấu đệ nhất cũng biến thành quỷ tốt nhất trên đời”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-thuong-ky>

1. Chương 01

Chương 1

I.

“Thần linh trên cao, Bồ Tát phù hộ để Lăng Nhi nhà ta có thể thuận thuận lợi lợi mà gả ột lang quân như ý, quan cao hiển hách, tiền đồ như cấm, mặc kim mang ngân, giàu có cả đời...” Mỗ từng từng vang.

Ta quỳ ở một bên nhìn không được ngáp trộm một cái, thời gian đại nương trước Phật cầu xin đã nửa nén hương còn vẫn chưa nói xong, đáng thương một phòng đầy người đều đã quỳ đến đầu gối sinh đau.

Bất quá, cũng khó trách nàng thận trọng như vậy, nghe nói đương triều tiểu vương gia Ngôn Thù gần đây lĩnh hoàng chỉ đi tuần Giang Nam, tiếp sau vài ngày đi qua Hàng Châu. Vì việc này, phụ thân cùng nhóm tay sai bận rộn hơn một tháng nay, vừa xây lầu mới lại vừa lục soát kỳ trân, khiến cho toàn bộ thành Hàng Châu chướng khí mù mịt, kêu ca sôi trào. Còn tiếp tục như vậy, ta e không cần chờ Ngôn tiểu vương gia đến, dân chúng sẽ khởi nghĩa tạo phản.

Bọn quan viên tuy rằng sốt đầu mẻ trán, nhóm các bà xã quan viên lại đều vui mừng hoan hỉ, nhất là ba nương của ta, vừa nghe nói vị tiểu vương gia này tuổi còn trẻ, tuấn tú phong lưu, liền đem toàn bộ tâm tư toàn đặt vào vấn đề đám hỏi này. Vừa vặn ta lại có bốn vị tỷ tỷ, dáng vẻ mỗi người đều rất tốt, tất cả lại đều là vân anh chưa gả, theo như lời Tam nương nói chính là: “bất kể người nào được tiểu vương gia vừa mắt, cả nhà liền theo đó mà một bước lên trời”.

Bởi vậy, nhân dịp mừng một, đại nương vội vàng dẫn một đám nữ quyến đến am ni cô này – nghe nói rất linh nghiệm, đáng thương cho ta còn chưa đến giờ mẹo đã bị người kéo khỏi ổ chăn, mặc quần áo rửa mặt chải đầu, sau đó lại đông lạnh tại đại tuyết những nửa ngày, thật vất vả được vào phòng, lại còn phải quỳ.

Thật sự là mệnh khổ a mệnh khổ a... hết thấy những điều này, đối với ta quan hệ gì chứ?

Ta quay đầu, đem hàng người quỳ gối thứ hai nhìn từ phải sang trái, mấy tỷ tỷ đều thiên kiều bá mị, đặc biệt đại tỷ Thiên Lăng, là con vợ cả – đại nương, dung mạo nhất đoan chính, vả lại cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, hoàn toàn xứng đáng Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân, nếu nói rằng tiểu vương gia thật sự sẽ vừa ý một người, phỏng chừng chính là nàng. Riêng đến lượt ta, tinh hoa mất hết, mẹ ta chính là em gái ruột của tam nương, hai chị em cùng gả cho cha ta, rút cục mẹ ta bạc mệnh, sinh hạ ta một vài năm liền mất. Ta được tam nương nuôi dưỡng, nàng thường xuyên nắm tay của ta, đánh giá cao thấp, sau đó biểu tình thực sự đồng cảm mà nói với ta: “Ma Y, con đừng khổ sở, tuy rằng con trưởng thành như thế này, nhưng là dựa vào thế lực chúng ta, vẫn có thể tìm cho con một người trong sạch.”

Ta bi phần, ta thủy chung cho rằng tài năng của ta sai lệch, duyên có bởi cái tên. Xem, đại tỷ tên Thiên Lăng; nhị tỷ tên Khởi La, tam tỷ Hương Trù; tứ tỷ tên Vân Đoạn; khi đến phiên ta, lăng la trừ đoạn toàn bộ đã dùng sạch, cha ta vẫn đốt vũ dất nghĩ nửa ngày, thật sự không ra, vừa vặn thấy một nữ đầu bếp chạy

qua, quần áo xấu xí xạc xào tung bay, vì thế không suy nghĩ mà thốt ra hai chữ: “Ma Y.”(Tên các loại vải: Ma Y – Áo Gai ; Lăng, La – tơ, vải tơ mỏng có dệt hoa; Trù – lụa; Đoạn – gấm vóc, satin?).

Thật là! kém cỏi đến nhường ấy, ta còn có thể có tài năng chân chính được sao?

Tam nương còn nói: “Tuy rằng tướng mạo ta không có cách nào cứu vớt, nhưng vẫn có thể kéo lại một chút bằng những phương diện khác.” Vì thế để ta học đàn, chim chóc sợ tới mức ngã lộn nhào xuống dưới tàng cây; để ta học họa, trực tiếp dán luôn lên tường trừ tà; để ta học nữ hồng, ngay cả Dạ Hương tề đại thúc cũng không chịu mặc quần áo ta làm... Cuối cùng, tam nương đối với ta tuyệt vọng.

Mà tam nương tuyệt vọng, tất cả mọi người trong nhà chẳng có ai để ý tới ta. Đối với hai nương kia mà nói, A Ngũ mắt nhỏ mũi tẹt là một đứa bé xấu xí; đối với bọn hạ nhân mà nói, Ngũ tiểu thư vô tiền vô thế lại không được lão gia ân sủng là vị chủ nhân không cần lấy lòng, vì thế ta cứ như vậy lẩn lộn mà sống tại Thứ Sử phủ, ngày qua ngày, năm lại qua năm.

Người như vậy sống, thật đúng là... Tốt đẹp a!

Ta đã thấy đại tỷ vì luyện đàn mà mười ngón sưng đỏ cũng không dám ngừng nghỉ; gấp qua nhị tỷ thêu hoa thêu nụ mà mắt hoa dầu vầng cách ba trượng không nhìn thấy gì; gấp qua tam tỷ vì thon thả bữa bữa rau xanh đậu hủ; gấp qua tứ tỷ mỗi ngày ôm một đồng sách đi thư viện cùng người tỷ thí sau đó lại ôm một bụng hờn dỗi trở về...

Các nàng ấy, sống như vậy thật mệt. Giống như vào giờ này khắc này, vì một nam nhân chưa từng gặp mặt, không được ngồi tử tế mà phải quỳ gối trước Bồ Tát thành kính cầu nguyện. Nhìn thật đáng thương.

Một cây xuân mộc lớn bất thành linh gõ một cái vào trán ta, chuyển mắt thấy đại nương đang lườm, ta vội vàng xoay xoay thân mình ngồi, mắt nhìn thẳng xuống mũi, tỏ ra một bộ dáng thật quý củ. Cùng lúc đó, nội đường truyền đến tiếng bước chân, nguyên lai là sư thái chủ trì am rút cục đi ra.

Đại nương vội vàng đứng dậy nghênh đón, nói nhiều lời khách sáo, sau đó bày tỏ ý xin sâm (rút thẻ).

Nghe nói nơi này linh nhất chính là quẻ thẻ* (ký văn: mấy bài thơ, văn viết trên thẻ xem bói, mình chẳng biết gọi là quẻ thẻ có đúng không vì chưa bao giờ đi rút thẻ, không biết trong chùa họ gọi là gì), bởi vậy giá cả cũng cao dọa người, ta mắt xem xét tấm ngân phiếu lớn kia theo tay đại nương tiến vào ống tay áo sư thái, thật sự là thay cha đau lòng. Từ khi thăng đến Hàng Châu Thứ Sử ba năm nay, người đã cỡ nào nhọc lòng hao tổn tâm huyết, không hiếm vất vả mà cướp đoạt từng giọt mồ hôi nước mắt nhân dân, rút cục lại bị gia quyến đem sạch ra ngoài.

Ai, cũng là một người không có phúc khí.

Bên kia, sư thái tiếp bạc, trên mặt cười ra một đóa hoa to tướng, vẫy tay, phía sau một nữ ni đang cầm cái khay đi tới, xốc lên mặt trên vải đỏ, trên đó là ống thẻ bằng bạch ngọc, bên trong chỉnh chỉnh tề tề mà cắm hơn trăm miếng thẻ trúc màu xanh, nước sơn sáng rực rỡ hoạt tinh.

Đại nương ánh mắt tỏa ra ra tinh quang. Đại khái là cảm thấy được dùng mấy thứ này để xin sâm cũng không uổng phí số tiền bỏ ra.

Tấm tắc, tấm tắc, cũng không ngẫm lại, tiền nào của nấy mà thôi.

“Các tiểu thư theo thứ tự chọn đi.” Sư thái đem ống thẻ đưa cho đại tỷ đang quỳ bên trái, đại tỷ đã bái ba vái, nhẹ nhàng lắc ống, rút ra một thẻ, từ đầu tới cuối, phong tư tao nhã, không thể bắt bẻ. Đại nương trên mặt vô hạn kiêu ngạo, tiếp theo là nhị tỷ, tam tỷ, cuối cùng tứ tỷ chọn xong, đem ống đưa cho ta. Ta ngây người một chút - sao vậy? cũng muốn ta cầu sao?

Đại nương hướng ta nháy mắt, ta hiểu rồi, nàng ý tứ là tiền đều đã giao, có thể lợi dụng phải tận lực lợi dụng, dựa vào cái gì dám nghĩ ta ăn không trả tiền?

Vì thế ta thực hợp tác lấy tay rút một thẻ, sư thái theo thứ tự đi tới giải đoán sâm.

Đại tỷ quẻ thẻ là: “Khai thiên tích đức tác lương duyên, cát nhật lương thì vạn vật toàn. Nhược đắc thử thiêm vi tiểu khả, nhân hành trung chính để vương tuyên.”

Sư thái chỉnh khuôn mặt đều tỏa ánh sáng: “Chúc mừng phu nhân chúc mừng phu nhân, còn đây là Bàn Cổ sơ khai thiên địa chi tượng, mọi việc tất cả tốt, thực là ngàn dặm mới tìm được một thẻ tốt nhất a!”

Đại nương gương mặt đã tỏa ánh sáng: “Ta biết Lăng nhi của ta có tiền đồ nhất mà, xem này cái gì tạo lương duyên, cái gì để vương tuyền, chẳng phải ứng với khách quý lâm môn hiện nay sao? Thật tốt quá, thật tốt quá, xem ra việc hôn nhân có hi vọng rồi!”

Đại tỷ xấu hổ mà cúi đầu.

Tiếp là nhị tỷ: “Sầu mi tư lự tạm thì khai, khai xuất vân tiêu hỉ tự lai. Uyển như phần thổ trung tàng ngọc, lương công nhất cử xuất trần ai.”

Sư thái giảng: “Còn đây là âm dương hòa hợp chi tượng, mọi việc tính toán đều tốt cả.”

Nhị nương ôm lấy nhị tỷ khóc: “Con của ta ơi, con cuối cùng cũng trông mong được a!”

Tam tỷ khẩn cấp đưa quẻ thẻ của mình lên: “Cấm thượng tiên hoa sắc dữ tiên, vận lai lộc mã hỉ song toàn, thì nhân mạc hận công danh văn, nhất cử đăng khoa tứ hải truyền.”

Sư thái cười tủm tỉm gật đầu: “Chúc mừng tam tiểu thư, còn đây là dật hoa trên gấm chi tượng, mọi việc đại cát đại lợi.”

Tam tỷ đắc ý thu lại quẻ, cũng hướng đại tỷ liếc xéo liếc mắt một cái, lộ ra vẻ “Xem, ta cũng không thua kém người”. Thật một nàng cùng đại tỷ cùng là đại nương sinh ra, đến cái này cũng phải tranh.

Tứ tỷ luôn luôn tâm cao khí ngạo, bởi vậy không chờ sư thái xem, liền chính mình đọc: “Lãnh thủy vị thiêu bạch thể thang, bất hàn bất nhiệt hữu ôn lương. Yếu hành thiên hạ vô tha sự, vi có thân trung bách nghệ cường... Bất quá không mất một thẻ a.”

Sư thái ân cần giảng: “Cũng chỉ có tứ tiểu thư tài nữ như vậy mới xứng với năm chữ thân trung bách nghệ cường.”

Tứ tỷ khoe môi nhếch lên, tâm tình tốt.

Rốt cục đến phiên ta.

Sư thái sóng mắt mới vừa hướng ta trên người đảo qua, ta liền vội vàng chân chó phối hợp đưa thẻ lên, nhưng là đối với đứa bé không có nương yêu thương như ta, sư thái liền rõ ràng không thân thiện như đối với mấy vị tỷ tỷ, lưỡi biếng mà tiếp nhận thẻ, hai hàng lông mày lá liễu nhất thời chụm lại một chỗ.

Tim ta rút xuống.

Quả nhiên, miệng mồm mở ra, nói từng chữ từng chữ lạnh người: “Này ông cần khôn tổng cộng có một trăm quẻ, trong đó, quẻ xấu (hạ hạ ký) chỉ có 9 quẻ, mà trong chín quẻ này, phải chúc quẻ thứ bốn mươi bốn là xấu nhất. Ngủ tiểu thư, người thật đúng là mắc đại vận a.”

Ngón tay khô gầy như củi đem quẻ giải trở lại đây, ta thấy mặt trên ba thật to chữ màu đen - hạ, hạ, ký! !

Tức chết ta, ngay cả Bồ Tát cũng khi dễ đứa trẻ không mẹ!

2. Chương 02

Chương 2

II.

Phi thương đối vũ kỉ thì xa, cung ảnh hoàng bội ngộ tác xà; Nam bắc đông tây khuyết diệu quyết, thử quái thành khủng hận vô cùng.

Ta xin được quẻ thứ bốn mươi bốn, viết vắn vắn chỉ có bốn câu ngắn ngủn, khó khăn như vậy. Thẳng thắn mà nói, với một người trong bụng chẳng có đến một nửa chữ như ta trên cơ bản là xem không hiểu ý nghĩa của nó ra sao, sư thái hiển nhiên lưỡi giải thích cho ta biết, mà đại nương nghe nói quẻ này sẽ gây đại họa,

thậm chí cả nhà về sau cũng bị hại sắc mặt xạm đen, nhìn biểu tình của nàng rõ ràng là thực hối hận đã mang theo ta đến đây.

Bởi vậy, việc cúng bái hành lễ về sau ta tận lực ẩn hình, làm bộ chính mình không có ở đây miễn trên chóc mọi người trông mắt, thật vất vả chịu đựng được đến tận giờ Dậu, chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, Đại nương phát hiện thiếu đại tỷ.

“Ma Y, người đi tìm Lăng nhi trở về.”

Rõ ràng có nhiều nha hoàn như thế, vì lẽ gì sai ta đi tìm người? Ta ôm một lòng bất mãn đẩy cửa đi ra ngoài. Phật đường ngoại là một đình viện tĩnh mịch, một khoảnh trống mai cổ thụ, tuyết đọng một khối, màu đỏ au nhưng thật ra có chút lịch sự tao nhã.

Mắt nhìn thấy đại tỷ đang đứng trước một gốc cây mai, ngẩng đầu, không nhúc nhích, có lẽ tại đây gió rít mưa sầm làm tâm hồn thiếu nữ dậy lên nỗi niềm. Còn ta lại đang đi quấy rầy nàng, chắc chắn sẽ làm nàng mất hứng. Nhưng là, đại nương có lệnh, ta làm sao dám trái, bởi vậy đành phải kiên trì đi lên phía trước nói: “Đại tỷ, đại nương nói chúng ta nên trở về phủ thôi, cho nên người cũng...”

Ta thanh âm càng nói càng nhỏ, bởi vì ta nhận thấy có điều gì khác thường. Đại tỷ đứng ở đó, sắc mặt trắng bệch, cả người đều phát run, theo nàng ánh mắt nhìn xem —

Ahhhhhhhh!

Ta cũng hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy đại xà to chừng một cánh tay quay quanh tại chạc thượng, đầu bằng, hoàn toàn đối diện chúng ta, cái lưỡi đỏ như máu không ngừng thò thụt, phản ứng đầu tiên của ta là: CHOÁNG.

Ta chưa kịp đem ý tưởng này thực thì, bên cạnh một tiếng hét to duyên dáng, đại tỷ ở trước ta nhẹ nhàng hướng trên mặt đất ngã xuống, khẩn yếu quan đầu cũng không quên bảo trì dáng vẻ, tư thế vẫn tuyệt đẹp, mà ta cũng rất muốn khóc - quả nhiên, nguyên bản con rắn kia không nhìn thấy chúng ta, giờ phút này bị thanh âm kinh động, con mắt hình tam giác quay lại đây, dùng một đôi con ngươi màu vàng cực kỳ yêu dị nhìn ta chằm chằm không chớp.

Ta lén lút đi về phía trái từng bước, đầu nó cũng vòng vo đi theo một chút, ta hướng sang phải, nó cũng chuyển theo sang phải - Xong. Nó hoàn toàn nhìn chăm chú đến ta!

Ta thầm nói đại tỷ người ngã lúc nào không ngã nhằm đúng lúc ta đến lại ngã, không phải là cố ý hại ta sao? Tuy rằng ta đã lười lại xấu làm cho người thực không hợp mắt, tình cờ thỉnh thoảng có ăn vụng các món đầu bếp đặc biệt chuẩn bị cho người như Phù dung cao cùng canh Bát Bảo mật hoa, nhưng tốt xấu gì cũng là thân muội muội, người như thế nào có thể đối với ta như vậy chứ, ôi, ôi...

Bây giờ biết phải làm sao?

Ta toàn thân cứng đờ mà nhìn chằm chằm con rắn kia.

Nó cũng hết sức chăm chú mà nhìn ta chằm chằm.

Gió đông thổi thổi, bông tuyết bay bay, ta rét quá mà run cầm cập, tiếp tục như thế này nữa, không đợi nó ăn ta, phỏng chừng ta cũng bị đông lạnh chết. Vì thế ta cố moi lá gan, dùng thanh âm chỉ to hơn tiếng muỗi mà nói: “Ta nói này... này, Xà đại ca, chúng ta thương lượng chút chút được không?”

Nó nghiêng xuống dưới, phảng phất có thể hiểu ta nói.

Vì thế lá gan ta lại to hơn một chút, nói tiếp: “Người xem, trời thì lạnh như thế, gió lại to như vậy, chúng ta cứ giăng co thế này cũng không phải biện pháp tốt, đúng hay không? Huống chi, lúc này lão nhân gia lẽ ra nên nằm ngủ đông trong động ấm áp dễ chịu? Sao lại hưng phấn chạy bộ ra đây? Có lẽ do đói bụng chăng? Cái này... Ha ha, ta cùng tỷ tỷ của ta đều không thể ăn đâu, đừng thấy tỷ tỷ của ta thoát nhìn trắng nõn trắng nà, phần phần nộn nộn, ta trộm nói cho người biết nha, nàng chưa bao giờ tắm rửa, mỗi ngày đều phải bôi trát trên người tám cân, mười cân hương phấn, người ngấm lại xem, hương phấn đầy có thể ăn được sao? Về phần ta càng không cần phải nói, xem ta mặt đỏ người đã biết rất khó ăn... Như vậy

đi, chúng ta thương lượng. Chỉ cần người thả chúng ta, ngày khác ta liền phải người tặng mười, à, không, một trăm con chim bìm bịp vừa to vừa béo đến hiểu kính ngài, ngài xem thế nào?”

Không biết có phải ảo giác không, con rắn nhìn ta với ánh mắt dường như tràn ngập khinh thường.

“Ngài cảm thấy là chim bìm bịp không đủ ư, ta sẽ thêm mười con dê? Mười đầu trâu? Mười con heo? Mười con ngựa? Mười con chó...” Gặp nó bất vi sở động, ta đành phải tiếp tục thương thảo, liệt kê nào là gà, cá, vịt ngan trắng tuốt hứa đến bồ câu am thuần, tóm lại, những loài chạy trên mặt đất hoặc bay trên trời, phàm là có thể nghĩ đến, toàn bộ nói một lần, cuối cùng không còn gì để nói, đành phải rau dưa cũng lôi ra hứa hẹn, “Rau xanh cải trắng rau chân vịt tảo quần đới đậu hủ đậu cây giá miêu sữa đậu nành?”

Đầu rắn run lên một chút, sau đó vặn vẹo xoay người bỏ đi chỉ chốc lát sau liền biến mất giữa núi rừng. Ta lúc này mới có thể im tiếng đem tay sờ soạng, sờ đến thấy mồ hôi lạnh đầy đầu nghĩ rằng thật sự may mắn, trốn qua kiếp nạn.

Xoay người lại nhìn đại tỷ, ngất xỉu trên mặt đất từ trước. Mà nàng hiển nhiên vận khí không tốt gì, bởi vì đêm đó trở lại nội phủ, liền sốt cao không ngừng, đúng lúc bệnh trạng kịch liệt hết sức, hạ nhân đến báo - tiểu vương gia tới rồi.

Ba tỷ tỷ vẫn còn đang vây quanh ở tháp trước hồi han ân cần, vừa nghe nói khách quý cuối cùng đã đến, lập tức dường như tông cửa chạy ra, chỉ để lại người bệnh đang hoa dung thất sắc - đại tỷ, vài lần giãy dụa cố gắng rồi giường đứng lên, lại mềm nhũn mà ngã về, chẳng những sốt cao không lùi, vết hầu sưng to không cất được lời.

Đại nương giẫm chân kêu: “Thật sự là oan nghiệt a! Như thế nào ngay tại lúc quan trọng lại thành ra thế này?”

Đại tỷ ào ào nước mắt rớt. Đại nương không nở mắng nàng, đành phải xoay người lại mắng ta: “Đều là người như sao chổi làm hại! Nếu không phải người rút cái quả xấu, đem vận xui truyền cho Lăng nhi, nàng thế nào lại thành như bây giờ?”

Uy uy uy, rõ ràng là ta cứu nàng... Thật sự là vô duyên vô cớ mắc tội, ta oan a ta oan.

“Người ở đây hầu hạ tỷ tỷ, một bước cũng không được rời đi!” Dứt lời, đại nương đã được bọn nha hoàn nâng hạ vội vàng đi, nghe nói cha đêm nay tại sảnh Cẩm Tú mở tiệc chiêu đãi Ngôn Thù, nhóm các bà các cô (nữ quyến - ghét nên để các bà cô) cũng được phép tham dự, phỏng chừng lúc này tất cả đã trở về phòng thay trang phục.

Chỉ còn lại có ta cùng đại tỷ hai người, một kẻ nằm một kẻ đứng, lưỡng lưỡng nhìn nhau, cực kỳ thê lương. Đại tỷ vươn tay, run rẩy mà chỉ vào cổ cầm đặt trên án, ta nói: “Ta hiểu mà, đại tỷ muốn nói vì đêm nay, đã luyện riêng một khúc cực khó, vốn là định đàn cho tiểu vương gia nghe, đúng hay không?”

Đại tỷ nước mắt lưng tròng gật đầu, sau đó lại chỉ hướng hộp nữ trang trên bàn trang điểm.

“Đại tỷ muốn nói, vì đêm nay, đã đặt tạo riêng đồ trang sức quế hương trai đính thất châu ánh nguyệt, vốn định làm trang phục, đúng hay không?”

Đại tỷ lại nước mắt lưng tròng gật đầu, vươn ba đầu ngón tay, chỉ về bàn trang điểm, lại duỗi thân ra bốn đầu ngón tay chỉ tới cổ cầm kia. Ta thở dài: “Đại tỷ muốn nói, lúc này, chỉ sợ đến phiên tam tỷ đi ra khoe mỹ mạo, tứ tỷ đi ra khoe cầm nghệ, người thật không cam lòng, đúng hay không?”

Đại tỷ nước mắt rơi càng nhanh, đột nhiên dùng đầu đập vào cạnh giường. Ta vội vàng ngăn đón, nàng lại một phen nắm chặt cánh tay của ta, phát ra âm thanh ê a không thành, đáng tiếc a, vì sao ta thông minh như vậy chứ, vì thế mới chẳng cần cố sức mà đã hiểu luôn.

“Đại tỷ muốn ta giúp người đi xem tiệc tối thế nào?”

Nàng gật đầu.

“Nhưng Đại nương cấm ta rời khỏi đây...” Hiển nhiên nàng lại đòi đập đầu, ta vội vàng đáp: “được rồi, được rồi, ta sẽ đi, trộm mà đi, sau đó giám thị tam tỷ cùng tứ tỷ nhất cử nhất động, trở về nói cho người!”

Nàng quay nằm trở lại trên giường, rốt cục an phận.

Vì thế, ta đành phải tìm khăn trùm kín chỉ lộ ra đôi mắt, sau đó lén theo đường nhỏ đi đến tiền thính, thực hiện nhiệm vụ giám thị do Đại tỷ yêu cầu.

3. Chương 03

Chương 3

III.

Ba năm thanh tri phủ, thập vạn hoa tuyết ngân.

(Tri phủ thanh liêm được ba năm, mười vạn bạc như hoa tuyết rơi vào – nghĩa là thế còn dịch thơ mình chịu ~.~)

Dùng những lời này để hình dung cha ta, cực kỳ thích hợp.

Lần trước rời khỏi vị trí, dân chúng hai bên đứng chật đường đưa tiễn tặng cờ thêu chữ “Thiên cao tam xích” (Trời cao ba thước), cha rất đặc ý, treo tại thư phòng để gặp người là khoe ngay. Cho đến một ngày có người sư gia mới đến nói cho người biết, đó là bởi vì người tại nhiệm kỳ kia đã vợ vét mồ hôi nước mắt nhân dân đào sâu đến mức đất bị lật lên ba thước... Cờ kia lập tức bị ném thẳng vào lửa, mà tên sư gia thông minh nọ không có kết cục tốt đẹp gì, dám nói những lời cha ta khó nghe nên bị đuổi đi cọ bô.

Làm người, chính là không thể quá thông minh.

Ta vừa nãy nếu giả bộ không hiểu ý tứ đại tỷ thì tốt rồi, giờ cũng không cần khom lưng ngồi xổm nấp sau bình phong mà nhìn lên qua khe hở cảnh bên trong ca múa tưng bừng mừng thái bình.

Đại biểu cho tính phô trương thô thiển, phòng khách tứ phía tất cả đều là rường cột chạm trổ, ở tường phía tây có đặt hai tấm bình phong tử đàn khắc hoa nhằm giữ ấm mùa đông, phía sau treo đầy tấm da và được thảo quý báu. Ta hiện giờ lợi dụng núp sau đám da thảo đó nhìn trộm, người không biết, quỷ không hay.

Chỉ thấy trong đại sảnh khách quý chật nhà, ca oanh vũ yến, vị trí cao quý nhất là một thanh niên trẻ tuổi, chẳng nói cũng biết, chắc chắn đó là tiểu vương gia Ngôn Thù – người tôn quý chỉ sau hoàng đế hiện thời, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết, môi tựa tô son, nhìn qua chẳng khác gì một vị cô nương!

Nam hay nữ chẳng phân biệt nổi.

Ta thử nghĩ một chút bộ dáng lúc đại tỷ cùng hần bá thiên địa, khăn voan vén lên, hai người sóng vai mà ngồi, chẳng phải tựa như một đôi hoa tỷ muội sao?

Nghĩ đến đây, ta không khỏi bật ra cười thành tiếng, ngay tức khắc sợ quá vội vàng che miệng, may mắn may mắn, bên trong thực ồn ào. Ta đang đặc ý hần không có ai biết ta vừa lỡ cười, chợt thấy Ngôn Thù đánh mắt, sóng mắt đong đưa trong veo tựa nước, đập thẳng vào nơi ta đang nấp, ta trong lòng chấn động - tựa như bị cái gì đột nhiên đánh trúng, trong khoảnh khắc đầu óc trống rỗng.

“Phanh —— “

Một tiếng nổ.

Bụi đất tung bay.

Cả người ta ngã bịch, nặng nề mà nằm phía trên bình phong, đồng thời vô số da thú và thảo dược theo đó rớt xuống. Ta chân tay khua khoảng, trên người đập đủ loại da lông, đối với các tân khách đang trợn mắt há mồm đồng thời hóa đá trong phòng xấu hổ cười cười: “Aha... A ha ha ha! Vui vẻ quá ha... Aha! Các vị cứ tiếp tục, tiếp tục, ta không dám quấy rầy, ha ha, ha ha ha...”

Vô số ánh mắt nhìn ta chằm chằm.

Mà trong sáng ngời nhất và cũng dịu dàng nhất, đến từ Ngôn Thù.

Vừa rồi nấp sau bình phong còn không thấy rõ, giờ phút này tầm mắt trong sáng, chỉ thấy hần đang uể oải tựa vào nhuyễn tháp, một tay cầm chén, một tay buông rơi, không có kinh ngạc, cũng không có dò hỏi, chẳng qua cứ như vậy cười nhàn nhạt.

Nhìn dáng vẻ này so với vẻ cô nương của hắn lúc nãy hoàn toàn bất đồng, hắn cười, đẹp thì có đẹp nhưng lại mang hương vị âm hiểm khó đoán.

Nhưng không hiểu sao quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Ta chỉ cảm thấy lưng phát lạnh toàn bộ tóc gáy dựng thẳng lên.

Chưa kịp tìm hiểu cái nụ cười tủm tỉm kia có nghĩa gì, đã thấy mấy đạo bạch quang hiện lên, loảng xoảng loảng xoảng vài tiếng, hai cây đại đao nhất thời đặt vào cổ ta. Đồng thời nghe cha ta hét lên như thấy ác quỷ đòi mạng: “Thích khách phương nào? Dám xông vào thứ sử phủ? Bắt lấy cho ta!”

Xong.

Ta lúc này mới nhớ tới đến, trên mặt vẫn đang trùm khăn...

4. Chương 04

Chương 4

IV.

“Người thật đúng là có tiền đồ a, lúc này thật đúng là làm cho cả nhà chúng ta đẹp mặt a...”

Gió lạnh vù vù theo cửa phòng mở rộng thổi vào, thổi trúng cái đèn lồng lắc lư lắc lư trên xà ngang, chiếu sáng gương mặt Đại nương thoát đen thoát trắng.

Ta bị phạt quỳ bên trong từ đường.

Nhị nương ở một bên hát đệm: “Các tỷ tỷ của người đúng là bị người hại thảm. Vạn nhất tiểu vương gia nghĩ đến các tiểu thư nhà ta đều mất mặt xấu hổ như thế thì biết làm sao bây giờ?”

Tam nương đem ánh mắt tràn ngập thương hại nhìn ta: “Ma Y, hai cái bình phong kia là cha người tốn ba nghìn lạng bạc mua được, hắn hiện tại đau lòng đến giò thủ nấu đông* cũng ăn không nổi...” (nguyên văn: Sườn đông giò thủ – mình tra mãi không ra món này là món gì nên ghi đại khái :>)

“Trong lúc Tiểu vương gia ở đây, cấm người không được ra ngoài nửa bước, có nghe thấy không? Còn như dám làm tiếp cái gì đó sai lầm, ta liền, liền...” Đại nương vò đầu nghĩ nửa ngày, rốt cục ánh mắt sáng lên, “Dem người đi hứa hôn với Trương đồ tể!”

Ta run lên, đại nương quả nhiên độc địa a!

Tam nương đi một tiếng, “Trương đồ tể đối với Ma Y có ý sao?”

Đại nương hừ lạnh nói: “Chúng ta muốn, hắn dám không cưới sao?”

“Ôi chao nha, nếu thực sự là hắn cũng tốt nha, về sau phủ chúng ta mua thịt sẽ hưởng lợi ích nha”

Nhị nương xì cười: “Người nào vật nấy nha, ta nhìn Ma Y với Trương đồ tể kia rất xứng đôi...”

Mấy nương vừa vô tư thảo luận vừa dờ chân bước đi xa, nghe được tiếng vang rảng rảng, cửa phòng bị khóa chặt bên ngoài.

Ta quỳ trên mặt đất, cũng chẳng thèm sốt ruột dù sao bọn họ cũng chỉ là nói nói, tại mấy tỷ tỷ đều chưa gả đi thì trăm triệu lần không tới phiên ta. Bọn họ trước mắt tất cả tinh lực đều đặt vào việc săn tìm đức lang quân như ý cho các nàng, tâm trí nào đi xử lý việc hôn nhân đại sự của ta?

Bởi vậy, đợi đến tiếng bước chân rời xa rồi, ta liền kéo kéo cái chân tê mỗi đứng lên đi đến sau lưng bàn thờ, quen thuộc rút một tấm ván gỗ, nơi đó là chuồng chó. Từ nhỏ đến lớn, ta bị phạt quỳ từ đường không ít mỗi một lần đều theo chuồng chó lên đi về phòng của mình, tới ngày hôm sau trở lại từ đường chưa bao giờ bị lộ.

Nguyên nhân bởi hai điểm - bọn họ lười, ai đại gì nửa đêm gió lạnh rời giường ẩm đến đây tra xét? Hơn nữa ta tồn tại có như không, đối với ta họ không muốn tốn công.

Vì thế ta lúc này thực yên tâm quyết định theo chuồng chó trở lại căn phòng, tuy rằng kém các tỷ tỷ rất nhiều nhưng tốt xấu cũng là tiểu khuê phòng ấm áp thơm tho, của ta để đánh giấc ngủ ngon.

Đầu tiên là cái đầu, theo sát đến hai cánh tay, bất thành linh kệt, chỉ nghe rắc một tiếng.

Trong lòng trầm xuống - Tiêu rồi.

Cổ tiến về phía trước, lách không ra nổi.

Lùi về sau, cũng bắt di bất dịch.

Ta ta ta ta... Ta cứ như thế mà kệt cứng trong ngách.

Tiền đà liền vô cùng bị ai nhớ lại - lần gần nhất chui chuồng chó, đã qua đi một năm, mà một năm đó, thân hình nữ tính không ngừng nở rộ gấp đôi.

Thần linh a, ta biết sai lầm rồi! Ta không nên đối với liệt tổ liệt tông bất kính, bỏ qua bọn họ để đi ngủ người tạm tha ta đi, vô luận như thế nào đầu tiên để ta rút lui được rồi sẽ nói sau a a a a...

Đang hết sức phiền não, phía trước bỗng nhiên ngồi sáng, tầm mắt nhanh chóng bị màu trắng chiếm cứ, ta mở hé mắt theo ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn cẩn thận phân biệt, a, nguyên lai là một tấm vải trắng - bạch sắc làm nền hoa văn thêu chỉ bạc, tấm vải thêu này, đẹp đẹp là, Nhị tỷ có dùng cả đời luyện chưa chắc đã được.

Hoa văn chậm rãi hạ, ta đang buồn bực tự hỏi sao tấm vải này lại xuất hiện ở đây, chợt nghe một tiếng cười khê, nhất thời tỉnh ngộ - không phải tự dừng tấm vải rơi, rõ ràng là một người đang từ từ ngồi xuống. Xuất hiện trong tầm mắt, đầu tiên áo bào trắng mềm nhẹ phát chói, tiếp đến là một vòng áo lông chồn trắng như tuyết, quý khí đập thẳng vào mặt; tiếp nữa, ôi chào tam tỷ có nhịn đói ba năm cũng không luyện thành cầm thanh tú đến vậy; tiếp nữa nữa, khoe môi mỏng hơi cong, hình cung đẹp dễ nhưng ẩn hiện một chút gian hiểm; cuối cùng, là ánh mắt.

Ta giật mình, cảm giác quen thuộc lần thứ hai lộn trở lại, phảng phất như lúc tại phòng khách mới gặp một cái chớp mắt. Đánh chết ta cũng sẽ không quên đôi mắt này!

“Nàng tốt chứ?” Ngôn Thù nhìn ta, cười tủm tỉm mà hỏi như thế.

Ta hiện tại là cái dạng này mà tốt sao?

“Xem ra ngũ tiểu thư thật sự yêu đất, mỗi lần gặp mặt nàng đều thân thiết với đất a.”

Ta, này, không phải bị bắt đắc dĩ sao? Ai muốn ưa thích đất cứng rắn, lạnh băng lại tràn đầy bụi bùn chứ? Còn có, tại sao quý nhân lại đột nhiên xuất hiện ở nơi hoang vắng, hiếm người qua vào thời điểm này?

Ngôn Thù nhìn ta, mắt chớp chớp: “Phải giúp không?”

Chỉ thấy hai cánh tay thon thon mượt mà liền hiện ra trước mắt, ta bỗng nhiên cảm động, mặc kệ nói như thế nào, tiểu vương gia này cũng không tệ lắm. Vì thế giơ tay cho hắn, hắn nhẹ nhàng lôi kéo, ta đau tê răng há miệng, hắn lôi kéo thật mạnh, ta nửa thân bó cứng, thiếu chút nữa thở không nổi, buột miệng mắng to: “Người nhẹ tay chút chút được không, không biết là ta, ta, ta...” Ta, ta nửa ngày, chung quy cũng xấu hổ không dám nói tiếp. Ai kêu ta bị kệt kiểu này, thật là muốn mất mạng.

Lúc trước tam nương thật cao hứng nói: “Tuy rằng Ma Y nhà ta khuôn mặt hồng rồi, nhưng dáng người vẫn rất tốt, xem ngực này, xem hông này, tương lai nhất định sinh tốt...”. Hiện tại ta cuối cùng nhận thấy hành vi giám béo của tam tỷ thật tốt, chẳng nói xa xôi, cho dù là chui chuồng chó, người gây có thật nhiều điểm lợi!

Ngôn Thù trong mắt tràn đầy ý cười, dịu dàng nói: “Đừng nóng vội, từ từ sẽ được, đầu tiên hít một hơi, sau đó nhịn thở, ta đếm một, hai, ba —” âm thanh chưa dừng, cả người nhẹ bỗng, cái khe hẹp muốn ngạt thở bỗng nhiên như rộng ra, mà ta nương theo lực kéo bay thẳng ra ngoài, lập tức đẩy Ngôn Thù ngã ngửa.

Hiện tại... tình huống gì đây?

Ta ngơ ngác nhìn thấy dưới thân mình, tinh quang đan xen cùng ánh đèn mờ nhạt, hắt lên hàng lông mi dài cùng khoe môi thanh tú của hắn, ánh mắt hắn lại hơi gợi lên màu hổ phách, tựa như tất cả vì sao trên bầu

trời đều bị hấp thu. Mà hần thân hình mềm mại lạ lùng, nằm sắp thế này, như nằm trên đệm gấm, bóng loáng lại hơi lạnh lẽo.

Ôi chao? tiểu vương gia này, lớn lên thật đúng là...

Mẹ ôi!

Ngay lúc đó, một bó ngọn đèn bắn lại đây, thanh âm nào đó mang theo vài phần chần chờ đột ngột vang lên: “Tiểu vương gia, người không sao chứ?”

Ta quay đầu vừa thấy, a ôi, thấy thị vệ như tượng rỗng đứng một vòng cách đây ba trượng, biểu tình quái dị vô cùng, mấy người này xuất hiện lúc nào ? sao đến một nửa thanh âm đều không có?

Ngôn Thù ung dung thở dài, thanh âm không cao không thấp, nhưng đủ để cho tất cả mọi người nghe rành mạch.

Hần nói: “Đã nói với nàng rồi, Ngũ tiểu thư, đừng gấp gấp như vậy.”

5. Chương 05

Chương 5

V.

“Người nghe nói gì không? Ngũ tiểu thư nàng...”

“A, người là nói Ngũ tiểu thư câu dẫn tiểu vương gia, đêm hôm khuya khoắt chủ động chạy tới yêu thương nhưng nhớ chàng?”

“Ai nha, thật không nghĩ tới Ngũ tiểu thư bình thường bộ dáng thành thật, thế nhưng làm lại làm ra cái chuyện đồi phong bại tục như vậy!”

“Nàng cũng chẳng có cách nào khác? Luận tài luận mạo, so với các tiểu thư khác đều kém, chỉ hơn thủ đoạn...”

Đây là phiên bản lưu truyền trong phủ.

“Người nghe gì không? Ngũ tiểu thư nhà Thứ sử đại nhân, nàng...”

“A, người nói Ngũ tiểu thư gặp tiểu vương gia mỹ mạo bất phàm, ôm ấp tình cảm bởi vậy thú tính nổi lên, nửa đêm trăng lạnh chạy đến ý đồ hung bạo tiểu vương gia chẳng?”

“Ai nha, thật không nghĩ tới trên thế gian sẽ có nữ nhân khủng bố vậy đâu! Nghe nói nàng diện mạo lưng hùm vai gấu, mặt mũi hung tợn...”

“Chà chà, rất đáng thương nha, nữ nhân trưởng thành bộ dạng như thế, cũng chỉ có thể dựa vào vũ lực mới tới được nam nhân.”

Đây là phiên bản lưu truyền rộng rãi đầu đường cuối ngõ.

Mà ta, lại quỳ gối trong từ đường, chịu thẩm vấn. Chẳng qua bây giờ, đổi thành mấy tỷ tỷ làm khó dễ ta.

Tứ tỷ thanh cao nhất, bởi vậy chỉ dùng ánh mắt tràn đầy khinh thường đem ta từ trên xuống dưới quét một phen, tặng một câu sỉ nhục gia môn lập tức xoay người bỏ đi. Tam tỷ rõ ràng không ít chuyện như thế, cong môi cười lạnh nói: “Ta nói này, người không phải là cố ý sao? Cố ý tại tiệc tối đại náo một trận, làm cho Tiểu vương gia đối với người ấn tượng sâu sắc, sau đó lại khuya khoắt ước hẹn gấp gáp, thuận tiện thực hiện mục đích sao?”

Ta vội vàng tươi cười: “Làm sao có khả năng a Tam tỷ, người ta nói khoe thông minh không bằng giấu dốt, ta gan có to bằng trời cũng không đến nỗi không biết xấu mà dùng phương pháp đó đi hấp dẫn người ta. Huống chi, ta lại không giống tam tỷ xinh đẹp động lòng, tiểu vương gia cho dù thấy ta, cũng sẽ không coi trọng.”

“Hừ, mừng người còn có điểm tự mình hiểu lấy.”

Nhị tỷ hai gò má đỏ ửng, cực kỳ hâm mộ nói: “Thật tốt, Ma Y đã ôm được tiểu vương gia, mà ta chẳng qua là đứng xa xa liếc qua màn hình nhìn được hân một cái...”

Ta nghĩ rằng không ổn, quả nhiên, Đại nương gương mặt liền trầm xuống ngay, mắng: “Ôm một cái! Uống phí người là nữ nhi khuê các, lại dám làm ra chuyện vô sỉ thế này, bộ mặt thứ sử phủ đều đã bị người bôi gio trát trấu, ta nói cho người...”

Đang mắng đến đoạn này, lại nghe tiếng bước chân, cửa phòng bị người mở toang, nguyên nhân là do hai nha hoàn đỡ Đại tỷ chạy lại đây.

Đại nương vội vàng đỡ lấy: “Con của ta, sao lại chạy đến đây? Người còn chưa hết bệnh, đại phu nói cần nghỉ ngơi cho tốt a...”

Đại tỷ tóc tai bù xù, mắt sưng đỏ, dùng ngón trỏ run rẩy chỉ vào ta, vừa ho khan vừa khó khăn nói: “Người! Vương nga... Chi ca! Nhân...”

Đại nương ngây người một chút, hỏi: “Con, con nói gì vậy?”

Mọi người trong phòng đều chăm chú nhìn vào, ta cố nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không chịu được, nhấc tay nhỏ giọng nói: “Cái này, ý Đại tỷ là – người là kẻ vong ân phụ nghĩa.”

Đại tỷ gật đầu, lại nói: “Nga..người xem, không, không, không người cổ đánh! Ngạ ngạ ! Là ngạ!”

Mọi người tất cả nhất trí đem ánh mắt nhìn thẳng vào ta, ta đành phải tiếp tục thành thành thật thật phiên dịch: “Đại tỷ nói là — ta bảo người đi xem xét tình hình, không phải cho phép người đi thông đồng nhân gia. Tiểu vương gia là của ta.”

Đại tỷ chảy nước mắt. Đại nương cũng chảy nước mắt, ôm lấy nàng nói: “Con của ta, ta biết con trong lòng khổ, con đừng vội, tiểu vương gia hiện tại cũng không thể nào...”

Nhị tỷ ngốc hỏi: “Đều đã ôm lấy nhau, ở cùng một chỗ mà còn không thể nào nữa? Ma Y không phải sẽ phải có trách nhiệm với sự trong sạch của người ta sao?”

Đại tỷ cùng Đại nương lập tức trợn mắt nhìn nàng.

Mà ta chỉ cảm thấy oan uổng, dựa vào cái gì ta phải phụ trách chuyện trong sạch của hân, muốn nói đến trong sạch rõ ràng phải là sự trong sạch của ta chứ? Ta chính là cô nương cơ mà! Bất quá... Được rồi. Nếu như chỉ xét dung mạo, hân so với ta còn giống cô nương gấp nhiều lần.

Trong phòng đang hết sức lộn xộn, cửa lại mở một thị nữ cầm cái hòm đi vào bấm báo rằng: “Thưa... Phu nhân, Tiểu vương gia bỗng nhiên phái người sang đây tặng một hộp thuốc mỡ, nói là, nói là...”

Đại nương thấy nàng ấp úng, bực mình: “Rốt cuộc nói cái gì ?”

Thị nữ mặt đỏ lên, ngẩng đầu ta rất kì quái nói tiếp: “Nói là tặng Ngũ tiểu thư bôi ngực...”

Sét đánh giữa trời quang, bổ thẳng vào ta. Theo bản năng liền đưa tay che ngực, nhưng không còn kịp rồi Đại nương chân bước ba bước thành hai nhằm thẳng hướng ta chạy lại.

“Không cần... Không cần a...” Ta như thanh thuần ngọc nữ, liều mạng chống cự ác đồ bạo hành.

“Câm miệng!” Đại nương mắt lộ ra hung quang, động tác thô lỗ.

“roẹt..... roẹt—” quần áo đáng thương của ta từng mảnh từng mảnh bay ra.

Đại nương thở ra hơi lạnh, trừng trừng nhìn vào ngực ta.

Những người khác trong phòng cũng chăm chú nhìn thẳng ngực ta.

Ta cúi đầu, nhìn ngực của chính ta đúng là có một mảnh tím xanh, chắc trong lúc vẫy vùng chui ra mà bị. Nhưng đập vào mắt mọi người, nó lại mang ý nghĩa khác.

Sự tình đã phát sinh đến bước này, trong đầu chỉ còn lại có một loại ý tưởng — kiếp này ta coi như đã xong...

6. Chương 06

Chương 6

VI.

“Vì điều gì cố ý muốn hại ta?”

Kết thúc phiên tòa thẩm vấn, Đại nương mặt biểu tình xám như tro tàn, Đại tỷ hai mắt chớp mở hỗn loạn, Nhị tỷ hâm mộ, Tam tỷ ánh mắt ghen ghét, ta vội vàng trốn ra sau việc đầu tiên là chạy vọt đến trước mặt Ngôn Thù – kẻ đang nhàn nhã phẩm trà ở hậu hoa viên, để hỏi lý do.

Phía sau hần là những cây tùng tươi tốt trong mùa đông tạo nên khung cảnh thật mỹ lệ, mà hần vẫn mặc bộ bạch y không nhiễm vết bụi nào như trước, tay cầm chén sứ men xanh nhìn ta cười nhẹ: “Tới đúng lúc, cùng nhau phẩm trà đi.”

Ta nhận chén trà nóng hơi hơi uống một ngụm, cảm thấy thơm tận chân răng: “Trà ngon, là nước tuyết vân lục a!” Khoan đã, hiện tại không phải thời điểm uống trà? Vội vàng buông chén, chụp cái bàn: “Ta nói, người rốt cuộc là có ý tứ gì? Vì cái gì muốn làm ọi người hiểu nhầm chuyện tình?”

“Ta làm cái gì ?” Hần mở to đôi mắt sáng, tạo bộ dáng vô tội vô cùng.

“Người còn nói! Ngày hôm qua người vì lẽ gì lại xuất hiện ở bên ngoài từ đường?”

“Sau khi ăn xong tiêu thực, đi loanh quanh thì tới đó.”

“Được, ngày hôm qua coi như là trùng hợp, còn hôm nay người tính cái gì mà đưa tặng ta thuốc mỡ?”

“Nàng không phải bị thương sao?”

“Ta chỗ nào...” Nói đến một nửa, xấu hổ dâng lên nhất là theo câu hỏi này tầm mắt hần tự nhiên rơi xuống vị trí kia của ta, ta tuy thần kinh vững vàng cũng nhịn không được đỏ mặt lên, đành to giọng đánh trống lảng “Tóm lại là người sai!”

Hần chớp mi, nở nụ cười “Ta hỏi nàng, thấy người khác gặp khó khăn có phải hay không cần đưa tay trợ giúp?”

Ta gật gật đầu.

“Thấy người khác có thương tích, mà vừa lúc mình có thuốc tốt, có phải hay không tặng người chữa bệnh?”

Ta lại gật gật đầu.

Hần vỗ vỗ tay, “Có thể chứ. Xin hỏi, ta thấy nàng gặp nạn dang tay trợ giúp, thấy nàng bị thương liền đem tặng thuốc. Vậy ta có sai không? Sai ở nơi nào?”

Ta nhất thời không nói được gì. Người này tài ăn nói thực là rất cao, một kẻ đáng thương như ta không thể phản bác.

“Người, người... Người là cố ý...” Ta thực đuối lý, ấp úng, “Người làm hỏng danh tiết của ta? Trong phủ tiểu thư nhiều như vậy, vì sao cứ khăng khăng tìm đến ta?”

“Vì cái gì tìm đến nàng?” Hần tầm mắt mơ hồ một chút, phảng phất nhớ tới sự tình gì nhưng ngay sau đó, lại chuyển thành trêu tức nhìn ta chằm chằm “Nàng thật không biết vì cái gì?”

Ta toàn thân đề phòng, chẳng lẽ ta từng đắc tội với hần? Nghĩ nghĩ lại, ta gặp hần tối qua là lần đầu, tuy rằng có lỡ làm đổ bình phong phá hư tiệc vui nhưng cũng không phải là một hành động quá mạo phạm, lúc gặp lại ở từ đường làm hần ngã cũng là sơ ý, ta nghĩ vòng vo cũng không thấy mình có điểm gì đắc tội với hần, nhưng theo ý tứ hần nói duyên nợ chúng ta hần không ít.

Hần dùng ngón tay thon dài khe khẽ vuốt chén trà, chậm rãi mà nói: “Một trăm chim bìm bịp vừa to lại vừa mập...”

“Ôi chao? Cái gì?” Ta ngẩn ra.

“Mười dê, mười heo, mười trâu, mười chó...”

“Ôi chao, ôi chao, ôi chao?”

Hắn vui sướng chuyển nhanh ngữ điệu, đem chính xác toàn bộ những gì ta đã nói ở bên ngoài am ni cô ra nói một lượt, từ chim bay đến thú chạy – giống y hệt không hề thiếu.

“Cuối cùng là rau xanh cải trắng rau chân vịt tảo quần đới đậu hủ đậu cây giá miêu sữa đậu nành.” Nói tới đây, gian xảo liếc ta một cái, ánh mắt sâu thẳm “Thế nào, Ngũ tiểu thư, nàng chuẩn bị khi nào đem cho ta mấy thứ này?”

Ta lui về phía sau từng bước, hai bước, ba bước, sau đó bịch - ngã ngồi trên mặt đất.

Không trung xanh thẳm thẳm, tuy trời đông nhưng ánh mặt trời vẫn sáng trong, sao nơi hắc ngồi kia vẫn một mảng thẳm đen, làm ta run rẩy hít thở.

Này áo bào như tuyết, này đôi mắt ánh hồ phách, này thân hình quá mềm mại tinh tế so với nam nhân, này nhan sắc lại khuynh đảo át phần nữ nhân, thế mà một cái chớp mắt đã biến thành yêu nghiệt.

“Người, người người...” Ta run rẩy không thành tiếng, “Người là... Xà đại ca?”

Hắn yên lặng nhìn thấy ta, một lát sau, hai mắt nhẹ chớp, vui vẻ phất khởi cười.

Nụ cười này rơi vào mắt ta càng thêm khủng bố. Ta vùng vẫy đứng dậy, phản ứng đầu tiên là trốn, ai ngờ bị hắn giữ áo, lại kéo ta tuột về sau, đối diện với hắn, ta tựa như chú ếch con đang bị con rắn nhìn chăm chăm, sợ đến tứ chi hóa đá.

“Ngũ tiểu thư, nàng không tính toán thực hiện lời hứa ư?”

Ta khóc: “Xà đại ca, ta không biết ngài đã tu luyện đắc đạo thành tiên rắn, lỡ lầm mạo phạm ngài, ngài đại nhân đừng chấp nhặt tiểu nhân, đừng so đo với một nữ tử yếu ớt như ta được không?”

“Nàng đã hứa cho ta những gì, phải làm cho được.”

“Đại ca, ngài hiện tại hoàng tộc tôn quý, sơn hào hải vị trân quý muốn gì cũng có, cần gì phải so đo một chút tế phẩm hèn mọn kia?”

Ánh mắt hắn trầm xuống, bỗng nhiên không cười.

Khi hắn cười lòng ta run sợ, giờ phút này không cười, ta lại sợ tới mức toàn thân phát run.

“Nàng nghĩ ta thiếu những thứ kia sao?” Hắn lạnh lùng “Ai kêu nàng qua loa đồng ý, mà ta đáp ứng, khế ước đã có hiệu lực. Nhược bằng nàng không thực hiện, ngàn năm đạo hạnh của ta liền mất ở tay nàng, không thành chính quả. Cho nên, nếu như nàng không muốn ta nổi giận ăn nàng ngay lập tức, liền nhanh lên thực hiện đi.”

Nói xong, buông áo ra, hai chân ta mềm nhũn, lại ngã ngồi trên mặt đất.

Mẹ ôi, cuối cùng ta đã hiểu cái gì là nhân quả báo ứng. Ngày đó nghĩ chỉ là một con rắn không hiểu tiếng người, tùy tiện hứa hẹn để lừa nó đi xa đã nghĩ mọi chuyện là đại cát, không tưởng rằng lại ẩn giấu mầm tai họa, tạo nên hoàn cảnh bây giờ. Xem ra am ni cô kia quả nhiên linh nghiệm, đúng là ta lấy được quả cực xấu.

Cha ta tuy rằng giàu có, nhưng ta lại là đứa con không được ưa thích, vô quyền vô thế, đến thềm bát canh gà cũng phải trở mặt ra cầu xin đầu bếp nữ cả nửa ngày, một trăm chim bìm bịp vừa to lại vừa mập, mười dê, mười heo, mười trâu, mười chó... Ta biết đi lấy ở đâu!

Ta thắm thương nhìn hắn.

Hắn nhếch môi, bỗng nở nụ cười, đưa tay kéo ta lại, đây là lần thứ hai ta chạm vào tay hắn, lúc trước sao không phát hiện ra tay hắn quả thật lạnh lẽo, thực không có một chút ấm áp nào?

“Đừng lo lắng. Ta sống rất lâu, nàng có thể cứ chậm rãi mà thực hiện.” Dừng một chút, gian xảo chớp mắt: “Dùng cả đời.”

Mẫu thân ta mất sớm, sống trên đời này quanh hiu đơn côi, sao ta không theo người mà đi sớm cơ chứ? Ai chẳng biết một nữ nhân mà bị Xà Yêu ám quỷ, cuộc đời chỉ còn đen tối, không nhìn thấy ngày mai!

7. Chương 07

Chương 7

VII.

Ta trở lại phòng, đóng kín cửa suy nghĩ ba canh giờ, rốt cục quyết định — vào thư phòng của cha trộm bạc. Chỉ cần trộm được bạc, mua tất cả cống phẩm nạp cho Ngôn Thù, ta có thể được giải thoát, hẳn cũng có thể thăng thiên.

Nghĩ tới nghĩ lui, hiện giờ cũng chỉ có biện pháp này.

Vì thế, buổi tối ngày thứ tư, trăng lặn sao mờ, ta dùng khăn trùm đầu bịt kín, lén vào thư phòng. Đúng như ta dự tính, tiệc buổi tối rộn ràng hết sức, toàn bộ mọi người đều ở trong phòng khách, nơi đây vắng vẻ không bóng người, thật tốt để hành động.

Sở dĩ ta đoán cha ta cất bạc tại thư phòng, bởi vì vài lần thấy đại nương nổi giận hùng dũng đi vào, sau đó vênh vác tự đắc đi ra; cũng từng gặp tam nương vô cùng lo âu đi vào, sau đó mặt mày hớn hở đi ra. Có thể làm cho hai người biến đổi tình cảm nhanh như thế, chỉ có thể một lý do — Cha đem bạc cho họ.

Thư phòng cha ta thật lớn, tường cao giá sách chất đầy, tuy nhiên chỉ là học đòi văn vẻ.

Cha ta ấy à, chỉ thích đánh bài, mà tất cả các con bạc đều kiêng kỵ sách vì sách (Thư) phát âm giống thua (Thua) (Nguyên văn: Thư thâu đồng âm — bạn PhongLinh sửa giúp), do vậy khẳng định cha sẽ không giấu ngân phiếu trong sách.

Cái bàn to tướng kia cũng quá mức sạch sẽ, chắc các nha hoàn thường xuyên dọn dẹp, cha cũng sẽ không giấu bạc ở đó. Như vậy, bạc cha cất nơi nào?

Ta nhìn quanh bốn phía, đầu tiên lục lọi bên trong bình hoa cổ cao đến nửa người, Oài, bên trong chứa toàn đất, hại ta một tay đầy bùn; lại mò gõ sàn nhà, không tìm được khối gạch nào rỗng; lật các bức tranh — sau tranh chỉ là tường, không có ngăn bí mật; đến cả các ngăn tủ cũng không có mặt đạo... Rút cục cha cất giấu tiền nơi nao ?

Đang lo âu, thình lình nghe tiếng bước chân từ xa bước lại, thanh âm bàn luận nghe chùng bí mật, ta thầm kêu một tiếng không tốt, thấy rời khỏi đây không kịp rồi, đành phải cuốn mình vào mảnh rèm mà trốn.

Vừa trốn xong đã thấy cửa phòng mở.

“Tiểu vương gia, xin mời”

Ta khe khẽ cắn một lỗ hồng, ghé mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy cha cùng Ngôn Thù. Thật muốn chết ta, bọn họ không ở phòng khách uống rượu xem múa hát, tự dưng chạy đến đây phá hỏng việc lớn của ta!

Ngôn Thù bước vào, cha liền đóng kín cửa lại, bộ dạng lén lút: “Ha hã, tiểu vương gia, mời ngồi, mời ngồi. Ta có cái này kính tặng ngài.”

Ngôn Thù ngồi xuống ghế không chút khách khí, cha xoay người cúi xuống dưới giá sách sờ sờ, lấy ra một cái tráp, ôi, trí thông minh phản chủ của ta, tính toán cha chắc chắn không giấu tại giá sách, lại quên không tính đến dưới gầm giá sách còn có khoảng trống!

Cha cầm cái hộp, nâng niu như bảo bối đem đến trước mặt Ngôn Thù, trong phòng đèn mờ tỏ, mà khi cha mở nắp hộp, ánh sáng rực rỡ phát ra - hóa ra trong hộp chứa một viên dạ minh châu “hàng xịn”!

Giọng cha đầy nịnh nọt: “Đây là Minh Hải dạ minh châu, ta dám nói, trong thiên hạ chỉ có một viên lớn như thế này, liệu có lọt được vào mắt tiểu vương gia không?”

Ngôn Thù cười nhạt, không nói gì.

Cha cung kính đặt cái hộp vào tay hấn: “Dù thế nào, nhờ tiểu vương gia về kinh nói giúp với hoàng thượng vài câu, ha hả, hạ quan mặc dù ở tại thành nhỏ này, nhưng tấm lòng với hoàng thượng luôn tràn đầy, hận không được làm trâu làm ngựa hầu hạ gần người...”

Ta nghe đến đây, hiểu ra cha muốn về kinh? Rồi. Từ lần tên sư gia thăng thần kia bị phái đi cọ bô, hiện nhóm phụ tá bên cha chẳng có ai còn dám nói thật, cho nên cha mới có thể không tự biết thân mà quyết định ngốc nghếch như vậy.

Làm chủ thành Hàng Châu giàu có phồn thịnh, trời cao Hoàng Đế xa không phải tốt hơn sao? Đi về chốn thị phi ồn ã như kinh thành làm chi? Ta thầm than, lại nghe tiếng gõ cửa, cha ra mở nghe tên gia nhân tâm phúc thì thầm cái gì đó, chỉ thấy người quay lại nói:

“Tiểu vương gia, xin thứ cho hạ quan có việc gấp cần xử lý, mời ngài cứ ngồi lại tại đây, ta đi một chút sẽ trở về.” Dứt lời, đúng là vội vã đi.

Cha vừa rời chân khỏi cửa trước, ta nghênh ngang bước ra, hoàn toàn coi Ngôn Thù là con số không. Quả nhiên, hấn thấy ta bất ngờ xuất hiện cũng không ngạc nhiên tí nào, vẫn uể oải tựa vào ghế, cười cười nhìn ta. Ta không thèm nhìn đến hấn, vọt thẳng đến cái ngăn bí mật kia, nếu cha có thể đem dạ minh châu cất ở đây thì khẳng định bạc cũng là ở đây.

“Nàng tìm bạc lẻ à?” Ngôn Thù từ từ hỏi.

“Ừ, muốn cho người thành tiên sớm một chút!” Ta kéo ra một cái hòm, hai tay sừng phát run, tốt quá tốt quá, hòm lớn thế này, giấu không ít bảo bối nhỉ. Có lẽ trả cho Xà yêu xong vẫn còn dư lại không ít!

“Người giúp ta chút việc, ta đang quay lưng lại cửa, thấy cha ta trở lại nhớ báo cho ta biết nghe chưa!” Ta nói xong mở hòm ra, chỉ thấy bên trong lại có một cái hòm khác, mở tiếp, bên trong lại chứa cái hòm nữa... càng mở, càng thấy hòm bên trong càng nhỏ. Ta càng kích động, kinh nghiệm cho thấy, cái gì giá trị càng lớn thì kích thước càng nhỏ!

Vì thế, ta tràn đầy hi vọng mở cái hòm cuối cùng — không có vàng bạc châu bảo.

Không có kỳ trân dị vật.

Chỉ có một mảnh hồng điệp, khô héo đã lâu, yên lặng trên miếng đệm nhung.

Ta ngơ ngác, nghi hoặc phải chăng mình hoa mắt, một tiếng gầm ng lên: ” Thích khách phương nào? Dám xông vào thứ sử phủ? Bắt lấy cho ta!”

Ôi chao? ! Câu nói quen thuộc, nửa chữ cũng không thêm đổi.

Ta vội vã quay đầu về, thấy cha đang đứng ở cửa tức sùi bọt mép, mà cái ghế cạnh án thư trống trơn, Ngôn Thù biến mất không tăm dạng?

Không – phải – thế – này – chứ?

Bảo hấn canh chừng giùm, hấn tự nhiên chạy mất a a a a a...

8. Chương 08

Chương 8

VIII.

Lần thứ ba trong vòng hai ngày, ta lại quỳ gối trước bàn thờ tổ tại từ đường. Khác chẳng lần này, người răn dạy ta là cha. Đối với ta, cha dù sao cũng không giống như người khác, nếu là Đại nương, ta giả vờ không nghe, không hiểu; nếu là các tỷ tỷ, ta có thể trêu chọc. Hôm nay lại là cha, tuy rằng người rất ít hỏi đến ta, nhưng bất kể khi nào người lên tiếng, ta cũng chỉ có thể quy củ quỳ, cung kính nghe. Ta không hiểu tại sao chính mình lại cảm thấy như vậy, có lẽ bởi vì mẹ đã mất, chỉ còn duy nhất cha là người thân ruột thịt của ta trên thế gian này.

Trước mắt là một người trung niên, béo ụt ịt, sắc mặt cau có, hai tay chắp sau lưng đi tới đi lui. Đại nương đứng một bên, vẻ mặt hoan hỉ khi thấy người gặp họa; Nhị nương ngược mặt nhìn trần nhà, ra vẻ sự tình không liên quan; Tam nương sợ hãi, vài lần định mở miệng cầu xin nhưng cuối cùng vẫn run rẩy im lặng.

“Từ hôm nay trở đi, người không được phép rời phòng nửa bước!” Cha phát tay áo rời đi.

Lòng ta trầm xuống: ngay đến cả phạt ta cũng qua loa, nhiều hơn một vài câu chẳng chết ai, vì lẽ gì mà ngay cả câu: “Tại sao ngươi lại vào thư phòng” cha cũng không hỏi?

Đại nương thâm hiểm hướng ta cười cười, thêm một câu: “Người đêm nay tiếp tục quỳ tại đây đi. Lần này nếu lại làm ra cái gì sai lầm, hừ, hừ!”

Nhị nương: “Tự giải quyết cho tốt.”

Tam nương: “Ma Y, ngàn vạn lần đừng làm cha ngươi nổi giận nữa, ôi...”

Ba vị nương lần lượt rời đi, bọn nha hoàn cũng khóa cửa lại. Phía sau bàn thờ vẫn là chuồng chó nhưng lần này ta chẳng có tâm trí đâu mà trốn.

Ta quỳ gối tại chỗ, không biết đã bao lâu, chỉ thấy bên ngoài bóng tối dần buông, bụng bắt đầu thấy đói. Từ đêm qua đến nay ta chưa có chút gì vào bụng, mong sao Tam nương có chút để ý, lát nữa sai người mang cho ta ít bánh mì.

Trong đầu ta đang mơ màng nghĩ bánh mì bánh bao, một làn hương thơm ngào ngạt dâng lên mũi. Ta thấy một đùi gà vàng ươm, nóng hổi, thơm nức, đang đưa, đang đưa. Đùi gà buộc bằng đầu một sợi chỉ, nhìn theo sợi chỉ ta thấy một dáng người đang tựa vào xà ngang, gặp ánh mắt ta, liền cười cười.

Còn ai vào đây nữa, đúng là kẻ vừa biến mất đầy bất ngờ: Ngôn Thù.

Ta lập tức nổi giận: “Tốt, ngươi còn dám xuất hiện? Vừa mới chết ở xó nào? Không phải ta bảo ngươi canh chừng giùm sao? Tự nhiên vô tung vô tích, hại ta bị cha bắt sống, ngươi không muốn ta mua cống phẩm tặng ngươi sao? Ta nói cho ngươi — “

Chân gà ở trước mặt ta quơ quơ, mắt không tự chủ được cứ thế nhìn theo, mắt nhìn theo đương nhiên mũi cũng hít thở theo, vì thế dĩ nhiên bụng cũng lại hòa nhịp theo.

“Ăn không?” Hắn ngồi trên à hỏi.

Đương nhiên ăn! Tay tóm chặt chân gà, cắn cùi ăn, vừa cắn được một miếng, ta thỏa mãn a một tiếng — ăn quá ngon ! Vị giác một khi đã mở ra, giống như dê Hoàng Hà vỡ không thể ngăn, ta vừa chăm chỉ cắn chân gà vừa không quên căn nhắc hần: “Ười ừ đi ời ào? Ao bỏ a ột?” (ngươi vừa rồi đi nơi nào ? Vì sao để ta một mình?)

Hần cười cười nhìn ta, không thèm trả lời, ra cái điều ta đây không hiểu. Bỏ qua, ta chẳng hy vọng hần có thể thông minh như ta, có bản lĩnh dễ dàng hiểu được ta như ta hiểu được ngôn ngữ của Đại tử.

Ta tiếp tục hết sức chuyên chú gặm chân gà... ta gặm... ta gặm... ta lại gặm.

Đang lúc gặm rất cao hứng, lại nghe hần hỏi: “Ăn ngon không?”

“Ừ!” Ta thành thực gật đầu, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng, vội vàng hỏi,

“Này, cái chân gà này, có tính nợ không?”

Ta làm sao quên ta còn đang thiếu hần bao nhiêu cống phẩm, hiện giờ hần tặng đồ ăn, không biết sẽ tính nợ thế nào, có tính gập đôi không?

Ngôn Thù mỉm cười, không trả lời câu hỏi mà lại hỏi: “Nàng quỳ lâu như vậy, đầu gối có đau không?”

“Quen rồi, không thành vấn đề.” Ta vẩy vẩy tay, không để ý, tiếp tục nhai, chăm chú mà nhai. Chân gà này ăn ngon thật, không biết nấu kiểu gì, xem ra yêu pháp của yêu quái cũng thật lợi hại.

“Nàng thường xuyên bị nhốt ở trong này ư?”

“Cũng không hần, thỉnh thoảng thôi, một năm ba bốn lần gì đó.”

“Ma Y, ” hần đột nhiên gọi tên ta, “Nàng lạnh không?” - “Không lạnh, quen rồi.” Ta vỗ vỗ bộ y phục mỏng mảnh của mình, “Dù sao ta béo, người béo chịu lạnh rất tốt, ha ha!”

Đang lúc cười vô tâm vô phế, từ trên ột vật rơi xuống người ta, mềm mại, mịn màng, sáng lóng lánh.

Ta ngây người một chút.

Làm từ gấm cống phẩm giá trị nhất, họa tiết thêu kĩ càng sống động, chiếc áo choàng quý giá trăm năm khó gặp, vẫn mang theo hương thơm của chủ nhân, hiện đang nhẹ nhàng phủ lên người ta. Ta giơ tay, sờ sờ, sau đó sợ hãi lùi về sau... vật quý trọng như vậy ta dùng sao nổi? Ngôn Thù đem quần áo chính hần đưa cho ta mặc sao?

Ngẩng đầu, Ngôn Thù vẫn ngồi trên xà ngang yên lặng nhìn ta, trong trí nhớ của ta, hần rất ít khi không cười và những lúc không cười đều mang vẻ âm trầm sâu sắc rất đáng sợ, nhưng mà, tại giờ khắc này hần chăm chú nhìn ta, không cười, cũng không âm trầm, chẳng qua một biểu tình trầm tĩnh, làm ta nhớ tới bức tượng Bồ Tát ở am ni cô, ánh mắt nhìn xuống những người đến bái tế, cũng là phong thái trầm tĩnh mà lại bộc lộ nét từ bi như thế.

Từ từ, ta đang nghĩ cái gì thế? Ngôn Thù làm sao lại có bộ dáng từ bi? Hần là Xà Yêu, không hại ta đã là tốt lắm rồi, lấy đâu ra đồng cảm? Hơn nữa, ta đâu có cần hần thương cảm? Ta lắc đầu, đem những suy nghĩ đó vứt bỏ, sau đó gặm nốt cái xương cuối cùng, nói: “Cảm ơn, ta không khách khí, người sau này không cần ta báo đáp chứ?”

“Ừ.”

Ta hồ nghi trợn mắt nhìn hần: “Tốt như vậy sao? Người không có âm mưu gì đó chứ?”

Ta đương nhiên không thể quên ai là người đã hại ta ba lần chịu phạt quỳ tại đây.

Hần chớp mắt, quả nhiên lại nở nụ cười nham hiểm, tuy nhiên lời nói vẫn dịu dàng: “Sau này, nàng muốn bất kì cái gì ta đều cho nàng.”

“Vì cái gì?” có sao lại thế? Làm sao đột nhiên chuyển biến 180 độ? Ta nghĩ chắc ta mình có vấn đề, “bất kể cái gì cũng có thể cho ta?”

“Ừ, cái gì cũng được.”

“Tốt, ta muốn ngân phiếu.” Ta vươn tay. (Sắc, potay chị này – mất hết cả hứng)

Hần mở to mắt: “Nàng tính lấy ngân phiếu rồi mua vật phẩm đưa ta sao? “

“Cái này không tốt à? Ta đem cống phẩm cho người, người sẽ nhanh chóng tu tiên đắc đạo, không đúng sao?”

“Không được. Ta đưa cho nàng, thực tế vẫn là của ta, nàng mua vật phẩm bằng tiền này không có ý nghĩa. Cho nên, các tế phẩm này nàng phải dùng tiền khác mua mới ổn.”

Ta chán nản, biết ngay mà, đúng là tên lừa đảo. Nói cái gì cũng cho ta, hóa ra là có điều kiện.

“Ma Y.” Hần nhẹ nhàng nhảy từ xà ngang xuống không một tiếng động sau đó quay qua ta, giúp ta cài nút áo, buộc đai lưng. Động tác chậm rãi, tinh tế tỉ mỉ, từ chỗ ta đứng có thể nhìn thấy hàng lông mi cong vút, ngón tay thon dài cùng hơi thở của hần, rất gần, gần trong gang tấc.

Ta hơi ngớ ngàng, không nhận thức được tình huống hiện tại. Không phải là hần đang giúp ta mặc y phục đấy chứ? Đây, đây, phục vụ ân cần thế này sao? Tại sao hần lại phải ân cần phục vụ ta chứ?

Nhưng mà, ta chưa kịp hiểu ra hần đã cài xong dây lưng, ngẩng đầu nhìn ta mỉm cười, “Mặc xong có thấy lạnh nữa không?”

“Không lạnh.”

Hần búng nhẹ mũi ta, như đùa với trẻ con, nói: “Nói dối, rõ ràng rất sợ lạnh.”

Ôi chao?

“Ta sẽ mãi nhớ lần đầu tiên gặp, nàng đứng dưới cây mai, lạnh run rẩy.” Nói tới đây, hắn không cười nữa, thanh âm mang đầy cảm xúc không rõ ràng “Ma Y, nàng mặc thật đơn bạc.” (từ đơn bạc này có thể diễn theo ý phong phanh – yếu ớt, nhưng mình thích để nguyên hơn)

“Cái gì?” Ta vẫn không hiểu hắn dự tính cái gì, đang định tỉnh tể truy vấn, một cơn gió ngoài cửa sổ thổi đến, ta theo bản năng nhắm mắt lại, mở mắt ra Ngôn Thù đã biến mất.

Quả nhiên là yêu nghiệt, đến vô ảnh, đi vô tung!

9. Chương 09

Chương 9

IX.

Ta cuộn tròn trong tấm áo khoác mềm mại, ấm áp đó an ổn ngủ tại góc thư phòng. Ngủ được một giấc, lúc mở mắt, bên ngoài vẫn một mảng tối đen. Ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, tiếng mở khóa. Cạch – cửa chính mở ra, hai nha hoàn bước vào thấp đèn gọi ta: “Ngũ tiểu thư, lão gia nói chúng ta mang người đi gặp.” Nói xong, không chờ ta trả lời đã tiến đến lôi hai tay ta ra ngoài. “Từ từ, ta còn chưa rửa mặt chải đầu... Được rồi được rồi, cho dù không kịp rửa mặt chải đầu, các người để ta đi giày đã...” bọn họ giả điếc làm ngơ, đáng thương ột chiếc giày bị rơi khi ta đang ngủ, hiện giờ nằm lăn lóc góc tường cách ta mỗi lúc một xa.

Ta đến phòng khách với bộ dạng nhếch nhác, đầu chưa chải – mặt chưa rửa – quần áo nhăn nhúm.

Mà đang chờ đợi ta lại là cả một phòng đầy người, đèn đuốc sáng trưng.

Dường như tất cả quan lại, quý tộc thành Hàng Châu đều tụ lại đây.

Bởi vậy:

Tất cả trợn mắt há miệng, biểu tình so với khi nhìn thấy ta ngã từ phía sau bình phong xuống chỉ có hơn chứ không chịu kém.

Kinh ngạc nhất phải kể đến người nhà, đặc biệt là các vị tỷ tỷ của ta, tất cả đều như đang mắc nghẹn .

“Này...” ta bước giật lùi, rụt rè mở miệng “Chuyện gì thế này?”

Tiếng ghế bị đẩy lui vang lên giữa căn phòng yên tĩnh chẳng khác gì tiếng sấm giữa trời quang, lại là Ngôn Thù, hắn đứng lên từ vị trí chủ thượng từ từ bước đến. Ánh mắt mọi người đảo theo hắn, cuối cùng dừng lại ở ta.

Hắn nắm lấy tay, nhìn chăm chú vào mắt ta.

Đầu óc ta mê muội, cũng theo hắn chớp chớp mắt.

Hắn chợt nở nụ cười vui vẻ lại có điểm gian xảo, thần bí.

“Các vị, ” Hắn kéo tay ta lên, cất cao giọng nói, “Chuyện ta muốn tuyên bố là — ta sẽ cưới Hạ Ngũ tiểu thư làm vợ.”

Một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh, lúc lâu sau không biết là ai đứng dậy, vái dài: “Chúc mừng tiểu vương gia, chúc mừng tiểu vương gia!”

Sau đó, nhốn nháo tiếng chúc mừng.

Ta như hóa đá, cứng ngắc quay người nhìn thẳng vào hắn, hắn chớp chớp hàng mi chậm rãi nói: “Nương tử, có lẽ — “

Ôi chao?

Ôi chao ôi chao? ?

Ôi chao ôi chao ôi chao —! ! !

10. Chương 10

Chương 10

X.

“Người nói xem! Người dám dùng thủ đoạn hồ mị nào quyến rũ tiểu vương gia mắc câu?”

Từ lúc vào phòng, Đại nương cứ lạch bạch dặm chân. Ta thấy hàng đồng lớn hạt châu trang sức cài trên đầu và ở hai thêu dưới chân nàng lung lay chực rớt, cứ tiếp tục kiểu này nữa chắc chắn sẽ rơi xuống mất thôi.

Nhị nương đứng ở một bên trào phúng: “Còn có thể là cái gì? Không phải yêu thương ôm ấp nhớ nhung sao... Bất quá chỉ dựa vào diện mạo của nàng ta cũng có thể cám dỗ được, ha ha, xem ra thật sự nhìn người không thể dựa vào tướng mạo a.”

Tam nương vẫn bản khoăn, rất cục nhen không được nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng không có gì không tốt a... Ma Y là con gái nhà ta có thể đem gả cho tiểu vương gia, việc hôn nhân này coi như đã định. Ít nhất cũng tốt hơn là gả nàng ta cho Trương đồ tể?” . Ôi, ta biết chỉ tam nương hiểu rõ ta nhất, nghe lời nói này mới ấm áp làm sao... Nhưng mà hiển nhiên những người khác đều không nghĩ như thế.

Từ sau khi Ngôn Thù ngang nhiên trước mặt mọi người tuyên bố muốn lấy ta làm vợ, Thứ sử phủ liền nổ tung như cái nồi hơi, ta đã biết mình chẳng có kết quả hay ho gì. Quả nhiên không đợi tiệc tối kết thúc, mấy nương cùng tỷ tỷ liền lấy cớ sai nha hoàn bắt ta trở vào nội đường rồi chất vấn, công kích, châm chọc, nói móc kiêm quả trách giống hệt một cái hội nghị phê đấu .

Nhị tỷ hỏi: “Hắn vì sao thích người?”

“Không biết.”

Tam tỷ hỏi: “Hắn rốt cuộc thích người điểm nào?”

“Không biết.”

Tứ tỷ hỏi: “Hắn có phải là kẻ đàn độn không?”

“... Không biết...”

Về phần Đại tỷ, nàng lại bị bệnh trở lại nên không tham gia lần thẩm tra này. Cuối cùng, lại là Tam nương đi ra giải vây: “Ta nói này, tiểu vương gia trước mặt mọi người đã đặt hôn ước, nói cách khác, Ma Y về sau có thể là Vương phi, chúng ta cứ bắt nàng quỳ như vậy sẽ không được đúng đắn cho lắm?”

Một câu nhắc mọi người nhớ, cho dù hiện tại ta đầu bù tóc rối, cho dù ta hiện tại vẫn hằng khiêm tốn như xưa, nhưng xưa đâu bằng nay – sau lưng, ta đã có một người quyền thế chỉ sau hoàng thượng làm chỗ dựa rồi.

Nhị nương lập tức vươn tay kéo ta từ trên mặt đất đứng lên, vẻ mặt tươi cười bảo: “Xem ta hồ đồ, cũng là, Ma Y a, từ nay về sau nhà chúng ta đã có thể dựa vào con rồi đây!”

Nhị tỷ cũng theo đó nói vớt: “Ma Y gả đến kinh lý, chúng ta cũng có thể theo đi kinh thành nhỉ? Nghe nói nơi đó có rất nhiều hậu duệ quý tộc thân quý, người nào cũng phong lưu tuấn tú...”

Tứ tỷ trừng mắt: “Ta không thèm đi.”

Tam tỷ cẩn thận nhìn ta từ đầu đến chân, nghiêm túc đánh giá rồi nghi hoặc: “Có vẻ như thẩm mỹ của người kinh thành không giống với chúng ta?”

Đại nương vài lần mở miệng, nhưng miễn cưỡng cố gắng ngậm lại, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, dặm chân bảo: “Tóm lại, người tự giải quyết tốt cho ta!” Nàng bước vừa định đi, đám hạt châu trên đầu rớt cục không chịu nổi mà rơi thẳng xuống đất vừa vận lúc chân nàng dẫm lên – trượt chân té bịch.

Ta nhắm mắt, thật sự là không đành lòng nhìn.

Đại nương đứng lên vừa mắng té tát mấy nha hoàn, vừa quảy quả đi thẳng. Nàng đi rồi, những người khác cũng dồn dập đi theo mất.

Trong phòng chỉ còn lại tam nương.

Tam nương thở dài: “Ma Y a, con quả nhiên là có phúc khí a... Lúc trước con rút phải quẻ xấu làm ta vẫn lo lắng may mà Bồ Tát hiển linh ban cho con cơ duyên tốt như vậy, muội muội dưới kia có biết thực sự sẽ rất vui mừng.”

Ta kéo kéo tay áo người, cầu xin: “Tam nương, không gả con đi có được không...”

Người bị shock: “Cái gì?”

“Tam nương, con không thể gả cho Ngôn Thù, hần, hần hần...” Hần là Xà Yêu! Yêu quái hỉ nộ vô thường vạn nhất ngày nào đó mất hứng lên ăn ta thì biết làm sao? Cho dù hần không có dự định hại ta thì từ xưa đến nay người và yêu đều không có kết cục tốt đẹp gì, hần là Bạch Nương tử, ta không muốn làm Hứa Tiên*! Nhưng mà, những lời này không thể nói cho rõ ràng, ta chỉ có thể trưng khuôn mặt đưa đám cầu xin “Tam nương, xin người nghĩ biện pháp, xem có thể từ chối hôn sự này không?”

“Con ngốc vậy?” Tam nương hoa dung thất sắc, “Đây là mối nhân duyên tốt bao nhiêu người cầu cũng cầu không được, con xem xem mấy tỷ tỷ ghen tị...”

“Nếu vậy để bọn họ đem gả đi thì tốt lắm!”

“Bọn họ muốn gả cũng phải cần tiểu vương gia muốn cưới mới được a.”

Ta cảm thấy cõi lòng thê lương — xem ra, không thể nhờ Tam nương rồi. Lúc này, tất cả mọi người trên đời đều nhận định Hạ Ma Y hồng phúc trời ban: chim sẻ nhỏ phút chốc bay lên ngọn cây hóa phượng hoàng, nào ai biết cho ta trên cây chờ ta không phải rồng mà là một độc xà!

“Hần sẽ ăn ta...” Nghĩ đến đây ta tuyệt vọng rên rỉ, “Hần nhất định sẽ ăn ta mất thôi...”

Tam nương đỏ mặt lên, nhần nhó nhéo ta một cái: “Ôi chao, ôi chao, sự tình này sớm muộn gì nữ nhi đều phải trải qua thôi... Kỳ thật, kỳ thật... Bị ăn cũng rất chi là khoái nhac...”

Ta nghe xong lời này, càng tuyệt vọng.

*) Truyện Hứa Tiên – Bạch Nương : Bạch xà – Thanh xà

Ngày xưa ngày xưa, trên núi Nga Mi có hai con rắn đã tu luyện hơn ngàn năm, một con Bạch xà, một con Thanh xà. Hai chị em rất thích quang cảnh tươi đẹp của trần gian, liền biến thành hai cô gái xinh đẹp, đặt tên là Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh, dắt nhau đến Tây Hồ Hàng Châu du ngoạn.

Phong cảnh Tây Hồ đẹp tuyệt vời. Hai chị em đến bên Đoạn Kiều trên Tây Hồ nổi tiếng, trời chợt đổ cơn mưa, liền đến núp dưới một gốc cây liễu. Lúc này có một chàng trai trẻ tay cầm chiếc ô đi qua trước mặt, chàng tên là Hứa Tiên, vừa đi tảo mộ trở về, chàng thấy hai cô gái tránh mưa núp dưới cây liễu, liền đến trước mặt đưa ô cho hai nàng mượn, còn giúp họ gọi thuyền chở về nhà. Bạch Tố Trinh phải lòng với Hứa Tiên, bảo chàng ngày mai đến nhà mình lấy lại ô.

Ngày hôm sau, Hứa Tiên đến nhà Bạch Tố Trinh ở Hồng Lô bên bờ hồ, Bạch Tố Trinh cảm ơn sự giúp đỡ của Hứa Tiên, lại hỏi tình hình gia đình chàng. Được biết Hứa Tiên mồ côi cha mẹ từ nhỏ, hiện ở nhờ nhà người chị gái, làm việc tại một hiệu thuốc. Bạch Tố Trinh liền xin gả cho Hứa Tiên. Hứa Tiên tất nhiên là rất vui mừng. Dưới sự điều khiển của Tiểu Thanh, hai cô cậu cùng cúng trời đất, xây dựng tổ ấm hạnh phúc. Sau khi lấy nhau, hai người mở một hiệu thuốc, Bạch Tố Trinh am hiểu về y thuật, hằng ngày bắt chập một mớ khám bệnh cho rất nhiều người, mọi người cũng rất mến nàng, bèn gọi nàng là Bạch Nương Nương.

Trần Giang có ngôi chùa Kim Sơn, trong chùa có vị Hoà thượng Pháp Hải. Ông được biết Bạch Tố Trinh là một con yêu xà (con rắn yêu quái) ngàn năm, cho rằng, yêu xà nhất định sẽ làm hại con người, liền tìm cách cho Hứa Tiên đi tu để rời khỏi Bạch Tố Trinh.

Một hôm, Pháp Hải đến nhà Hứa Tiên, nói cho chàng biết vợ chàng là một con yêu xà.

Hứa Tiên không tin, Pháp Hải liền mách bảo cho chàng rằng, đến Tết Đoan Ngọ mùng 5 tháng 5 âm lịch, đồ Bạch Tố Trinh uống mấy ly rượu Hùng Hoàng, nàng sẽ hiện nguyên hình.

Đến Tết Đoan Ngọ, nhà nào nhà nấy đều uống rượu Hùng Hoàng để xua đuổi yêu tà. Rắn sợ nhất là loại rượu này. Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh liền tìm cách đi trốn, nhưng lại sợ Hứa Tiên hoài nghi, đành phải giả mắc bệnh.

Tuy không tin lời Pháp Hải, song thấy hôm nay ai cũng uống rượu Hùng Hoàng, Hứa Tiên liền khuyên Bạch Tố Trinh cũng uống một ly. Bạch Tố Trinh đành chịu, sau khi miễn cưỡng uống hết một Ly, liền cảm thấy rất khó chịu, như bị say vậy. Hứa Tiên liền đỡ vợ vào trong màn nằm, rồi đi pha thứ nước tỉnh rượu, bưng đến cho vợ uống để giải rượu. Ai ngờ rằng, khi chàng vừa vén màn lên, liền thấy một con rắn màu trắng nằm khoanh tròn trên giường. Hứa Tiên chợt sợ đến nỗi chết mất.

Sau khi rắn Bạch Tố Trinh tỉnh lại, thấy Hứa Tiên bị chết, cảm thấy rất đau khổ. Nàng liền nhờ em gái Tiểu Thanh chăm nom Hứa Tiên, còn mình đi lên núi tiên để đánh cắp cỏ Linh chi, vì chỉ có cỏ Linh chi mới cứu sống được Hứa Tiên.

Thời gian này, Bạch Tố Trinh đã mang thai 7 tháng. Nàng đến núi tiên, bị tiên đồng canh núi phát hiện, chúng thấy Tố Trinh lấy cắp cỏ Linh chi, liền đánh nhau với nàng. Bạch Tố Trinh một phen sống mái với tiên đồng, Tiên Ông Nam Cực trên núi tiên thấy nàng một lòng nhất mực thương chồng như vậy, bèn tặng nàng cỏ Linh chi đem về chữa bệnh cứu chồng.

Hứa Tiên đã được cứu sống, song chàng vẫn cảm thấy sợ hãi, Bạch Tố Trinh nghĩ ra một cách, nàng biến chiếc thắt lưng màu trắng thành con rắn trắng nằm khoanh mình trên xà nhà rồi gọi Hứa Tiên đến xem, lúc này Hứa Tiên mới không còn nghi ngờ vợ mình là con yêu xà nữa, chàng với Tố Trinh làm hòa và lại chung sống với nhau.

Thế nhưng Pháp Hải vẫn không cam tâm, ông ta dụ dỗ Hứa Tiên đến chùa Kim Tự, rồi giữ chàng ở lại. Bạch Tố Trinh và Tiểu Thanh đến chùa Kim Tự đòi thả Hứa Tiên về, hai người liền đánh nhau với Pháp Hải. Bạch Tố Trinh động thai, cảm thấy đau bụng, liền chịu thua và đến bên Đoan Kiều. Nhìn chiếc cầu gãy này, nàng nhớ lại cảnh ban đầu gặp Hứa Tiên tại đây, rồi cảm thấy rất đau lòng. Tiểu Thanh trách Hứa Tiên không nên nghe lời Pháp Hải, nàng khuyên Bạch Tố Trinh rời khỏi Hứa Tiên.

Dưới sự giúp đỡ của tiểu Hoà Thượng, Hứa Tiên trốn khỏi chùa Kim tự, chàng tìm được vợ ở Đoan Kiều. Bạch Tố Trinh nói cho chồng biết rằng mình quả thật là biến từ con rắn trắng. Lúc này, Hứa Tiên mới nhận rõ tình cảm thâm thiết của người vợ đối với mình, chàng thề rằng bất kể vợ mình là người hay là rắn, cũng sẽ sống bên vợ cho đến khi tóc bạc da mồi.

Về nhà không bao lâu, Bạch Tố Trinh sinh một đứa con trai. Hôm đứa bé vừa đầy tháng, cả nhà đều rất vui mừng. Ai ngờ Pháp Hải lại đến, mặc cho Hứa Tiên nằng nặc cầu xin, hắn ta vẫn cứ bắt Bạch Tố Trinh đem chôn dưới tháp Lô Phong bên bờ Tây Hồ.

Tiểu Thanh chôn về núi Nga Mi, nàng khổ luyện võ nghệ, cuối cùng đánh bại Pháp Hải, cứu thoát Bạch Tố Trinh.

11. Chương 11

Chương 11

XI.

Với danh nghĩa cần nghỉ ngơi dưỡng sức cho đại hôn sắp đến ta bị đem giam lỏng tại lầu các. Ta làm ầm ĩ muốn gặp Ngôn Thù thì lại bị lý do “Trước lúc thành thân không được gặp mặt” bác bỏ; ta nuôi ý đồ chạy trốn nhưng vừa nhảy qua cửa sổ đã bị một đám thị vệ bay vù vù từ lùm cây bên cạnh ngăn cản, về sau ta mới biết đó là do Ngôn Thù phái đến với mỹ danh “bảo hộ” ta.

Nhất cử nhất động đều có người giám thị, phiền não buồn khổ lại không có người giải bày. Nhân sinh bi thảm, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Đến một ngày, ta cố gom góp đủ dũng khí đi cầu kiến cha, hỏi xin người ba nghìn lượng bạc, người thần sắc phức tạp nhìn ta nửa ngày mới mở miệng: “Tiểu vương gia đã nói với ta chắc chắn con sẽ tìm đến ta đòi tiền, người ra lệnh cho ta tuyệt đối không thể đưa con. Con gái của ta, rút cục có chuyện gì xảy ra? Con cần tiền làm gì? Vì sao Tiểu vương gia lại biết con sẽ tới đòi tiền?”

Ta không nói gì.

Ta còn có thể nói gì? Mỗi một bước đều đã bị người khác đoán trước và khống chế, ta có thể làm gì, nói gì đây?

Hơn nữa cuối cùng cha buông thêm một câu: “Tiểu vương gia đã đáp ứng việc điều cha trở lại kinh thành, thánh chỉ mấy hôm nữa xuống đây. Đến lúc đó cha sẽ đi kinh thành tiền nhiệm, vừa lúc đồng hành đưa con về kinh thành thành hôn.”

Khi cha nói những lời đó về mặt cực kì thành kính, ta yên lặng nhìn người nửa ngày, cuối cùng xoay người trở về phòng.

Ngày cứ như vậy một ngày một ngày trôi, theo đúng như lời cha nói mấy ngày sau thánh chỉ tới, điều cha về kinh. Hôn sự của ta cũng đã định, đó là ngày mừng hai tháng hai.

Không biết có phải trùng hợp hay không, đó cũng là ngày sinh nhật mười sáu tuổi của ta.

Ngày chúng ta chậm rãi tiến kinh, bách tính Hàng Châu theo lệ thường sắp hàng đôi đưa tiễn, tất cả đều nước mắt như mưa mà thấp hương bái Phật trong miệng lầm rầm: “Bồ Tát thật sự hiển linh”, cha nhìn thực cảm động, vì thế cả nhà ta cũng đều thực cảm động.

Ta lạ nước lạ cái phát sốt nhẹ, đến tận ngày bái đường đầu óc vẫn còn mờ mịt cộng thêm mũ phượng nặng muốn chết áp vào, người choáng váng. Các Hỉ nương (người chăm sóc cô dâu) dìu thẳng ta vào phòng cưới, ta ngồi bất động trong căn phòng đỏ rực đôi mắt ngong ngóng nhìn vào chiếc bàn trống rỗng. Gạt người! Không phải tục lệ ngày cưới sẽ đặt một ít hoa quả, long nhãn hay đậu phộng để cầu may mắn (tiện thể có ít điểm tâm) hay sao? Đến lượt ta cái gì cũng không có thể này?

Chắc chắn lại là “ý tốt” của Ngôn Thù, bỏ qua tục lệ này không để ta ăn.

Bụng đói dạ dày xót, quần áo nặng nề, ta dựa vào bên giường lơ mơ ngủ. Mang máng lại nghe tiếng thị nữ hành lễ, cửa phòng mở, cửa phòng lại đóng, một người khoan thai bước đến trước mặt vươn tay định đụng ta, ta tỉnh giấc.

Người kia quả nhiên chính là Ngôn Thù.

Chỉ thấy hắn cũng mặc toàn màu đỏ, càng làm khuôn mặt như quan ngọc thêm điểm lệ vô song, cười đến sáng lạn, ta cảm nhận được nguy hiểm, không ngừng lui về sau. Nhưng hắn lại cực kỳ vô sỉ theo sát, dùng một loại thanh âm ngọt ngào phát ớn kêu: “Nương tử—”

Ta nhất thời nổi da gà râm râm, vội vàng lấy tay đẩy hắn: “Ngươi đừng tới đây a!”

“Nương tử, đừng sợ, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...”

Ai chẳng biết là đêm động phòng hoa chúc, nhưng chú rể là một Xà Yêu, ai có thể vui sướng cho được? – “Đừng đụng ta a!” Ta liều mạng đâm bổ về phía sau giường, ngay lập tức phát hiện mình tự chui vào rọ, lưng lúi đến sát vách tường không thể lui hơn nữa, mà hắn, quả nhiên không buông tha một tia cơ hội, đi theo lên giường, giang hai tay cánh tay như rắn quấn quanh.

Ta sợ tới mức tim đập rộn, vội vàng rút trong ngực ra chuỗi hạt châu – lúc trước lấy trộm của Đại nương, nghe nói là xin lộc từ Bồ Tát có khả năng trấn yêu trừ tà – nhắm chặt mắt, hướng vách tường run run kêu: “Yêu, yêu vật lui tán, bồ, Bồ Tát hiển linh!”

Trên tay bỗng nhiên nhẹ bỗng, quay đầu lại nhìn, chuỗi phật châu đã nằm trong tay Ngôn Thù, hắn khinh miệt nhìn chuỗi phật châu, sau đó tiện tay ném về sau, xoảng, phật châu rơi xuống đất, dây đứt – hạt châu văng tung tóe.

Trái tim ta cũng theo đó vỡ nát.

“Mấy thứ này đối ta là vô ích, nương tử của ta...” Ngôn Thù giọng nói trầm xuống, đôi môi mềm ướm kề sát tai ta làm ta bỗng dưng không thể nhúc nhích, toàn thân cứng ngắc đồng thời các cảm giác lại hết sức rõ ràng cơ hồ cảm tưởng như thấy từng sợi lông tơ theo bờ môi hần chạm đến mà dựng đứng lên, run sợ không ngừng.

“Xin, xin, xin người...”

“Đừng sợ...”

“Không, không, không cần...”

“Ngoan...”

Ta cảm thấy thẹn khi chính mình “Trình diễn” màn đối đáp khuôn sáo cũ rích này, càng thẹn hơn với cái sự kiện “động phòng”, mũi chưa xót, tại lúc tuyệt vọng hết sức, nhịn không được kêu to một tiếng: “Mẹ...”

Hắn đột nhiên dừng lại.

Ta nhắm mắt lại, qua một lúc lại thấy mũi bị túm, đành phải mở to mắt, chỉ thấy trong ánh nến đỏ rực Ngôn Thù vẫn mang khuôn mặt bất hảo như trước, khe mỉm cười, mang theo ý trêu cợt cũng mang theo sùng nịch.

“Ngốc ơi, đùa nàng chút.” Hắn véo véo mũi ta, sau đó xoay người xuống giường.

Áp lực cũng theo hắn rời đi bỗng dưng quanh ta thoải mái há miệng thở dốc, trong tai nghe hắn hỏi: “Đói không?”

Ta vội vàng gật đầu.

Hắn mở cửa phân phó gì đó gần như là ngay lập tức bên ngoài dâng lên một chiếc giỏ, xa xa ta đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức, tay chân mũi miệng đã sớm chuẩn bị! Ngôn Thù đóng cửa lại, đem ăn cái giỏ đặt trên bàn không đợi hắn gọi, ta đã khấn trương chạy lại mở nắp ra rồi lại thất vọng một lúc — vốn tưởng rằng nhất định có sơn trân hải vị hào môn thịnh yến, không ngờ chỉ vốn vẹn một tô mì.

Dù sao cũng tốt, đã đói bụng thì cái gì cũng tốt, huống chi bát mì này nhìn cũng ngon lành, ta hùng hổ đao to búa lớn ngồi xuống, rút chiếc đũa sắp sửa ăn như hùm như báo, Ngôn Thù lại giơ tay ngăn cản: “Chờ một chút, nàng có biết đây là sợi mì gì không?”

Ta ngây người một chút, Mì này thì có gì đáng chú ý? Chẳng lẽ làm từ gan rồng tim phượng hay sao?

Hắn nhìn ta đầy mong chờ, trề môi, mang máng thở dài, sau đó nhấn từng chữ: “Đây là mì trường thọ.”

Ta a một tiếng, lúc này mới nhớ tới hôm nay là sinh nhật. Hắn thế nào lại nhớ rõ làm ta không khỏi thấy ảm áp trong lòng.

“Nàng có biết mì trường thọ nên ăn như thế nào không?”

Ta lườm hắn: “Phi, đừng xem thường ta, ta nha, ta có thể cuộn sợi mì tròn tròn đều đều mà không bị đứt nha!” Để chứng minh lời nói của mình là thật ta lập tức làm mẫu, đem đũa khéo léo cuộn sợi mì đều đều lên, đương nhiên không đứt – ha ha.

“Người xem! Cuốn không tồi, ta...” mới khoe xong hắn đã duỗi đầu qua, một miếng ăn hết luôn. Ta bất ngờ đành trơ mắt nhìn hắn một miếng ăn hết món ngon đầu tiên của chính mình, “Người! Đây! Làm sao người dám ăn của ta? Đây là mì trường thọ của ta a a a...”

Hắn nuốt xuống sợi mì, còn không quên lấy đầu lưỡi liếm liếm môi, nhìn ta cười tươi tắn:

“Cũng là của ta.”

“Cái gì?”

“Mùng hai tháng hai cũng là sinh nhật ta.”

“Ôi chao? Rắn cũng có sinh nhật à?”

“Vạn vật đều có lúc đầu, dựa vào cái gì mà rắn không thể có sinh nhật?”

“Vậy người bao nhiêu tuổi ? Nếu có thể biến ảo thành hình, nhất định hơn một ngàn nhỉ?” Ta thuận miệng nói theo, chiếc đũa trong tay vẫn không ngừng cuộn cuộn, tuy rằng miếng đầu tiên bị cướp nhưng tốt xấu gì phần còn lại toàn bộ sẽ là của ta, cho nên cũng không thèm để ý. Huống chi, bát mì này thật sự mềm dẻo thơm nức, ăn quá là ngon.

Ngôn Thủ yên lặng nhìn ta trong chốc lát, mới chậm rãi đáp : “Mười sáu.”

“Phốc —” Ta đang uống dở chén nước tráng miệng, nuốt không xuôi toàn bộ phun lên mặt hắn.

“A! Xin lỗi xin lỗi, ta không phải cố ý đâu...” Lúc này không kịp tìm cái khăn nào, kéo tay áo vội vàng lau mặt hắn, “Ai kêu người lại trêu ta, ta không tin người bằng tuổi ta đâu, chẳng lẽ tu hành cũng có cái gọi là thiên phú à? Cho tới bây giờ chỉ nghe nói tu luyện càng nhiều năm đạo hạnh càng cao thâm thôi...”

Hắn yên lặng ngồi, mặc kệ ta dùng ống tay áo vừa cứng queo vừa thêu đầy hoa lau mặt cho hắn, ánh mắt nhìn chăm chú thật sâu. Ta bị ánh mắt thâm trầm đó nhìn chăm chăm, hốt nhiên cảm thấy được mất tự nhiên, ngưng ngưng thu tay, cười ha ha: “A, mì sợi phải ăn nóng, để lạnh ăn mất ngon... Bất quá, vì người chuẩn bị cho nên ta chia cho người một nửa.”

Hắn thu hồi ánh mắt quý dị khó lường, chớp mi cười, “Tốt, chia cho ta một nửa.”

Kết quả là — người khác động phòng hoa chúc kiểu gì ta không rõ.

Đêm động phòng hoa chúc của ta, ta lại cùng cái kẻ gọi là phu quân đầu đối đầu cùng nhau ăn mì trường thọ...

12. Chương 12

Chương 12

XII.

Tối hôm đó ăn mì xong ta mơ mơ màng màng úp mặt xuống bàn ngủ, hình như còn cùng Ngôn Thủ hàn huyên chuyện gì đó, tuy nhiên bây giờ không nhớ nổi. Khi tỉnh lại đã thấy nằm trên giường bên cạnh có hai nha hoàn phục vụ, Ngôn Thủ bóng dáng mất tăm.

Vài ngày sau trong cung truyền ra, hoàng hậu nương nương triệu kiến ta.

Vì thế lại bận rộn cuống cuống, vừa mặc lớp lớp quần áo dày vừa phải đeo tầng tầng trang sức nặng lại vừa lắng nghe quần gia dặn dò các quy tắc từ lời nói đến việc làm khi vào cung.

Sau Ngôn Thủ hỏi ta: “Hôm nay tiến cung, cảm giác như thế nào?”

“Hoàng cung thật đẹp, hoàng hậu rất hiền lành nhưng mà hình như sức khỏe không tốt, đau đầu suốt.”

“Đau đầu?”

“Ừ, bất kể ta nói gì xong nàng đều nhăn nhăn trán hơn nữa sắc mặt rất khó coi, ta nghĩ chắc hẳn nàng bị bệnh. Tuy nhiên tính nàng thật sự tốt lắm” ta khoe ra cái hộp đầy vật quý, “Xem, đây là lúc gần về nàng ban cho ta ! Những châu báu này có thể đổi thật nhiều tiền nha, tiền này lại không phải do người cho ta phải không? Ta dùng chúng đi mua tế phẩm, đều được phải không?”

Ngôn Thủ cười mà như không, nghiêng người liếc nhìn quần gia vẫn im lặng đứng bên cạnh: “Này, nàng hỏi Khúc quần gia đi.”

Quần gia Vương phủ ước chừng 40 tuổi nhưng vẫn còn phong vận của người đẹp hết thời, họ chồng là Khúc, người này khá lợi hại. Chuyện là, khi ta vào cửa phủ, trong phủ lời đồn đãi chuyện nhảm không ít, chính tai đã từng nghe hai nha hoàn thảo luận: “Vì lẽ Vương gia lại cưới một người xấu như ma lem về nhỉ?” Không đợi ta tức giận, Khúc thẩm đã bước vào trước, dọa cho hai nha hoàn kia hết hồn.

Khúc thẩm không mắng cũng không đánh, chẳng qua là bình thần đem sóng mắt thoáng nhìn, hai tay chống hông cất cao giọng nói: “Từ hôm nay trở đi người hầu trong phủ bất kì ai mắt nhỏ mũi tẹt, tất cả đều tấn chức lên một bậc, nếu cân nặng tăng thêm một cân thưởng 12 lạng bạc “

Lệnh này ban ra, trong vương phủ thẩm mỹ có bước chuyển biến lớn, mấy nha hoàn ngày xưa mắt chỉ hận không đủ to, bây giờ đi đường đều híp nửa mắt; mõ heo nhanh chóng hết sạch, mấy tên bán đường thấy người Vương phủ giống như thấy thần tai.

Cuối cùng Khúc thẩm kết luận với ta một câu: “Cái này gọi là chủ nào tớ nấy*. Đây tớ yêu thích, đều phải theo chủ tớ. Vương gia nếu cưới Vương phi, Vương phi là đẹp nhất trên đời này — không chỉ là Vương gia nghĩ như thế, tất cả mọi người trong phủ đều phải nghĩ như thế mới được.”

Từ ngày đó ta biết đó là một người lợi hại tốt nhất không cần chọc giận. Bởi vậy, Ngôn Thù bảo ta hỏi nàng, ta vội vàng tươi cười, ăn nói khép nép: “Khúc thẩm, người xem giùm từng này châu báu có đủ mua những thứ này không?” Nói xong, nhanh nhẹn đưa ra danh sách tể phẩm.

Nàng tiếp nhận danh sách nhìn lướt qua, cung kính đáp: “Bẩm Vương phi, chắc chắn đủ tuy nhiên... “

“Tuy nhiên làm sao?”

“Vương phi muốn mấy thứ này, ngay lập tức không thể mua được.” Nàng giải thích, “Ở đây, chuồn chuồn bướm bướm, chỉ sợ phải đợi hết xuân mới có, mà con đẻ mèn ve con, lại phải chờ đến cuối hạ.” Ta vội giật lại danh sách, choáng, bên trên thật đúng là có ghi chuồn chuồn bướm bướm, lúc ấy nói qua loa ai ngờ giờ lại thành tai họa!

Ngôn Thù thấy vẻ chán nản của ta, hơi cười cười thông thả nói: “Không sao, ta nói rồi, ta không vội. Nàng có thể cứ từ từ mà làm.”

Ta thở dài thật dài.

Sự tình đến nước này, ta cũng chỉ có thể thở dài.

* Nguyên văn : Sở Vương thích eo nhỏ – trích từ điển cổ « Vua Sở thích eo nhỏ, bề tôi đều nhịn ăn » : Vua Sở Linh Vương thích kẻ sĩ eo nhỏ. Để được vua thích, bọn bề tôi mỗi ngày chỉ ăn một bữa, thắt đai lưng phải nín thở, đứng dậy phải vịn tường. Một năm sau, bọn bề tôi gầy ốm xanh xao.

13. Chương 13

Chương 13

XIII.

Cuộc sống ở vương phủ nói thoải mái thật thoải mái, nói nhàm chán cũng thật nhàm chán. Hàng ngày đến giờ Tuất ta đều phải đi đến thư phòng cùng Ngôn Thù theo một lý do quái lạ là bồi tiếp hần xử lý công việc bên ngoài, những thời gian khác cơ bản đều theo lịch trình ăn ăn ngủ ngủ như heo. Mà tới thư phòng, hần cứ việc xử lý công vụ ta chán chả có việc gì trên thực tế cũng chỉ có nằm úp sấp một bên bàn ngủ ngủ.

Vì thế ta hoàn toàn không hiểu tại sao Ngôn Thù cứ khẳng khẳng bắt ta đến ngồi cùng? Có lẽ hần muốn trêu đùa ta cho bớt nhàm! Tựa như nuôi dưỡng sủng vật, thói quen mỗi ngày phải tính đùa một chút, hoặc khi dễ, hoặc sủng ái... Bỏ qua, hiện tại ta đang ăn nhờ ở đậu nhà hần hy sinh một chút cá nhân tôn nghiêm không tính gì quá đáng.

Tìm được lý do thích hợp, vì thế càng yên tâm thoải mái. Đến một ngày, ta ngủ gục ở thư phòng thấy một tay, đổi sang tay khác tiếp tục ngủ. Gặp đúng lúc Ngôn Thù ngẩng đầu, thấy, liền đem giấy trên bàn vo viên, phẳng, bắn trúng trán ta.

Ta giật mình, tỉnh giấc.

“Mỗi ngày trừ bỏ ăn và ngủ nàng không muốn điều gì khác sao?”

Ta suy nghĩ kỹ một chút về vấn đề này, sau đó thực thành khẩn trả lời hần: “Không có.”

Ngôn Thù thở dài: “Nàng trước kia ở nhà như thế nào? Mỗi ngày đều làm gì?”

“Khi đó a...” Ta nghĩ nghĩ, “Khi đó mỗi ngày đều tự hỏi làm như thế nào để ăn vụng mấy món đầu bếp làm riêng cho các tỷ tỷ. Nếu như là loại bánh điểm tâm hay hoa quả khô sẽ ăn một vài sau đó dọn nguyên dạng

là xong; nếu như là canh thang sẽ uống một ít bọn họ sẽ không nhận ra; Món khó nhất là bánh chưng, bánh tét nhưng cũng có thể ăn trước vài hạt gạo...” Phân tích đến đây ta tự thấy đúng là ta rất rất giỏi, toàn bộ các loại đồ ăn đều không thể thoát khỏi miệng nha!

Ta càng nói càng đắc ý, vốn tưởng rằng Ngôn Thù nghe xong cũng sẽ vui vẻ khen ta một câu ai ngờ lọt vào mắt ta lại là vẻ mặt buồn rầu khác thường lộ ra cái vẻ từ bi Bồ Tát của hần.

Sau đó đi tới, ôm ta.

“Đứa ngốc...” Hần thanh âm rất nhẹ rất nhẹ, nhưng hô hấp cũng thật nóng thật nóng, tim ta đập mạnh, mắt thấy tay hần hướng đến, ta sợ tới mức vội vàng đẩy ra, sau đó túm chặt vạt áo nhảy lui về sau nói: “Nói chuyện là nói lời nói, người không được động thủ động cước nha!”

Hần đứng ở tại chỗ, mắt chớp chớp dờ khóc dờ cười, cuối cùng lại chỉ cụp mi mắt, cười nói: “Nương tử, có ai từng nói nàng lớn lên rất giống một người?”

“Ai?”

Hần từng chữ từng chữ một mà đáp: “Dương, Ngọc, Hoàn.” *

Ta nghĩ hần có ý muốn châm chọc bộ dạng béo ú của ta. Hừ, đừng tưởng loại trình độ châm chọc này có thể làm khó ta nhé, ta đây mười mấy năm qua ngày ngày ở nhà đã gặp đủ các kiểu châm chọc nói móc của mấy nương cùng các tỷ tỷ, sớm đã luyện một thân mình đồng da sắt. Bởi vậy, ta tặng hần một nụ cười sáng lan, ngọt ngào nói: “Thật vậy chẳng? Ta đây ngày mai sẽ kêu Khúc quán gia chuẩn bị cây vải, tận tình tranh thủ giống nàng ý thêm chút nữa.” **

Ngôn Thù giơ lên một ngón tay, lắc lắc, “Không chỉ như thế, nàng có thể học theo một hành động vĩ đại khác của Dương Quý Phi.”

“Hả, là cái gì?”

“Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh Trì. Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi.”*** Hần nói xong,

đi đến bên cạnh bàn lấy lệnh bài ra, hướng ta quơ quơ, “Thế nào? Muốn đi Ly Sơn cảm nhận một chút không?”

Ta lập tức dùng tư thế « Ác lang phục dương » (Sói dữ vồ dê – chịu, không tưởng tượng được) mà bổ nhào vào giắt lấy lệnh bài, “Người là nói thật sao?” hỏi câu này ta vẫn vui sướng phát run, mà chẳng cần hần trả lời ta đã kịp nhìn thấy trên lệnh bài viết ba chữ thật to— Hải Đường Thang.

A, Hoa Thanh Trì của ta, suối nước nóng của ta, ta tới rồi rồi...ôi...ôi...

* Dương Ngọc Hoàn – Dương Quý Phi : Người đẹp hoa nhường của tứ đại mỹ nhân TQ, thời Đường phụ nữ phải đầy đà mới đẹp, còn tong tong teo teo như mấy Model nhà mình bây giờ thì bị coi là xấu – he he, sao mình muốn quay lại khiêu thẩm mỹ thời Đường thế nhỉ ^.^

** Tương truyền Dương Quý Phi thích ăn quả vải (lệ chi) từ bé, mà vải thì ở nước Việt mình mới ngon cho nên gây thành cái nạn cống vải làm cho dân mình bao nhiêu đau khổ (vì phải vận chuyển thần tốc vải về Trường An – trên đường đi chết mất không biết bao nhiêu ngựa, bao nhiêu người phu), khởi nghĩa Mai Thúc Loan cũng xuất phát từ một lần đi cống vải như vậy. Truyện này tớ đọc trong Danh Nhân Đất Việt, hình như bây giờ chi tiết này đang gây tranh cãi, nhiều sử gia cho rằng chuyện Mai Thúc Đế dựng cờ khởi nghĩa không liên quan tới chuyện cống vải, chi tiết tớ không rõ, bạn nào quan tâm cứ tìm trên google. Mà dù có liên quan hay không tớ cũng ghét mụ này, chỉ vì sở thích mà làm bao nhiêu người dân mình khổ, grrrrrrrr.

*** Hai câu thơ trích từ Trường Hận Ca, miêu tả cảnh tắm suối của DQP tại Ly Sơn.

Cách kinh thành Trường An không xa, nhờ có suối nước nóng, khí hậu ôn hòa, phong cảnh hữu tình nên từ thời nhà Hán, Ly Sơn đã thành chốn du sơn ngoạn thủy của giới vương tôn quý tộc. Đến nhà Đường, triều đình xây dựng nơi đây thành một hành cung tráng lệ, làm nơi tránh đông của vua và hậu cung (tháng 10 đến tháng 2 hằng năm) đặt tên là Hoa Thanh Cung, còn dân gian gọi là Hoa Thanh Trì. Đây chính là nơi Đường Huyền Tông (tức Đường Minh Hoàng) theo kế của tổng quản thái giám Cao Lực Sĩ đến chạm mặt con dâu là thái tử phi Dương Ngọc Hoàn, mở đầu một câu chuyện tình nổi tiếng trong lịch sử mà nhà

văn Nguyễn Tiến Đạt gọi là “chuyện tình Romeo và Juliet phương Đông”. Một cuộc tình lãng mạn của quân vương và thiếp, đầy đủ cung bậc hi vọng ái ố, với ghen tuông, giận hờn bùng bùng như lửa, nhưng lại mẫn nòng, đắm say hiếm thấy. Một cuộc tình có đầy ắp thơ, nhạc, ca, múa góp mặt với những danh tác như Vũ khúc Nghê thường, chùm ba bài thơ Thanh bình điệu, với những danh tài như vũ sư Tạ A Man, nhà thơ Lý Bạch... nhưng lại đầy rẫy những trò bất đạo vô luân: cha chồng công khai cướp con dâu về làm vợ, con nuôi rắp tâm tư thông với nghĩa mẫu... Một cuộc tình biến thành chính sự khi “một người làm... phi, cả họ được nhờ”, dẫn đến một dòng họ lộng quyền, một loạn tướng khởi binh, và một cái chết bi thảm ở tuổi 38, thân xác vùi cạn với dải lụa quyền sinh trên đường chạy loạn... Chuyện tình ấy được Bạch Cư Dị viết thành bài thơ Trường hận ca và khiến cả hai đều rất nổi tiếng ở Trung Quốc!

14. Chương 14

Chương 14

XIV.

Ngôn Thù giúp ta khiến cuộc sống nặng nề được cải biến chất lượng lớn lao.

Tự ngày đó về sau ta tìm được mục tiêu mới, bắt đầu chuẩn bị hành trang, sau đó hăng hái ôm côi lòng đầy kì vọng lên xe xuất phát.

Khi xe ngựa đi ra vương phủ ta thấy Ngôn Thù đứng ở bậc thang bên cạnh, tóc đen quần áo trắng – màu sắc tươi sáng, không biết sao, tự nhiên thấy cảm giác lưu luyến không nỡ rời hương hân vẫy vẫy tay: “Ta đi đây, bảo trọng nha!”

Hắn tặng ta một cái mỉm cười, bánh xe lạch cạch lăn, khoảng cách xa dần, ta thấy hắn mấp máy môi, mang máng nói câu gì đó nhưng không nghe được bởi vậy trong lòng bồn khoăn một chút, muốn quay về hỏi xem hắn bảo gì, rút cục vẫn lười lại thêm ngại sai bảo nên đành từ bỏ.

Ngày hôm sau vào giờ Tý ta Ly Sơn, ở tại Hoa Thanh Cung hoa lệ, tiếc rằng bây giờ mới là giữa trưa nên cũng thẹn chưa đi tắm được ngay, bởi vậy đành ngồi ăn mấy món cao lương mỹ vị đã chuẩn bị sẵn, lòng ngong ngóng đến buổi tối.

Thật vất vả bầu trời tối đen, ta vội vàng thúc giục cung nữ, có vẻ như ta đã thực sự thất lễ nên mấy cung nữ cứ nhìn ta cười cười. Cuối cùng khi ta tới được bể tắm Hải Đường Thang dành cho Quý Phi tắm trong truyền thuyết kia là lúc đèn mới rực rỡ lên vào giờ Tuất.

Không chờ ta phân phó, các cung nữ này yên lặng mà rời ra ngoài, ta nghĩ rằng, dù sao cũng là người hầu trong cung, thật là có mắt nhìn, biết ta không quen có người bên cạnh lúc tắm rửa tự giác mà rời đi.

Uyển phòng thật lớn, bể tắm xanh biếc hình như hoa hải đường hơi nước lượn lờ bao phủ khung cảnh như mộng ảo.

Ta hét to một tiếng, đem quần áo tùy tiện ném sang một bên, bùm một tiếng nhảy thẳng vào bể tắm, tạo nên một đóa hoa nước lớn. Còn có cái gì có thể so sánh được với mùa xuân rét lạnh lại được tắm nước nóng trong bể tắm đẹp thế này? Huống chi theo tục truyền rằng suối nước nóng này có thể tẩy da vừa trắng vừa mịn, hạnh phúc tuyệt vời, làm Vương phi thật tốt, nói đến đây ta chợt nhớ phải cảm ơn Xà đại ca. Nếu không có hắn chăm sóc làm sao ta có thể hưởng thụ những tiện xa hoa chốn cung đình này...

Mông mông lung lung trong làn hơi nước mang máng thấy dáng Ngôn Thù.

A, xem ra ta quả nhiên nghĩ đến hắn quá nhiều, đến mức xuất hiện ảo giác.

Ta vỗ vỗ gương mặt chính mình, sau đó nhìn lại, hắn vẫn đứng ở đó.

Ta giật mình, lúc này tầng tầng hơi nước dâng lên, lớp mù sương bên trên lại nhàn nhạt đi, hiện ra sau màn sương đáng người rõ ràng, tóc đen y phục trắng cùng với đôi môi đỏ tươi...

Thế gian này chỉ có một nam tử có thể sinh ra đẹp như vậy.

Đương nhiên còn ai vào đây nữa.

“Người...” Ta tròn miệng, đầu óc trống rỗng. Đã thấy hần cầm trong tay một vật, chính là bộ y phục của ta lúc này.....?

“Nghe nói trước kia có người tên Ygư lang, thấy có cô nương đang tắm, vì thế liền đem quần áo của nàng giấu đi. Nàng có biết chuyện này hay không mà làm thế này?” Ngôn Thù đến cạnh bể tắm ngồi xuống, nhìn ta cười tủm tỉm.

“Ta... Ta...” Ta bắt đầu muốn khóc, bởi vì hoàn toàn có thể đoán được hần định làm gì.

Mà hần cũng không phụ trí thông minh của ta, diễn hết như kịch bản ta vừa nghĩ đến trong đầu: “Về sau, Chúc Nữ không có quần áo đành phải chịu gả cho hần...” chữ cuối cùng vừa nói xong hần ung dung ném bộ y phục đang cầm trên tay lên xà ngang.

Ta nhìn thấy bộ y phục vắt vẻo trên xà ngang nhẹ nhàng phất qua phất lại, trái tim cũng theo đó mà đóng đưa, chết ta, thật sự là muốn chết ta.

“Người... rút cục là muốn làm gì?”

“Ta muốn làm gì?” Hần nhú mày, ánh mắt bức người sáng rực lên, “Ta muốn làm cái gì, nàng không biết sao?”

Ô... Ta vô cùng hoảng loạn, chỉ có thể lại tuôn ra lời kịch cũ rích: “Người... Đừng xuống đây.”

Hần thoải mái cười, thư thả nói: “Tốt, ta không xuống.”

Ô... Nhưng người cũng không rời đi. Người cứ đứng trên bờ, ta phải đợi trong nước, tuy rằng nước nóng không bị lạnh đi nhưng ta cũng không muốn ngâm thành da nhẵn mặt khi a...

Ta vô ý thức lui về phía sau, ai ngờ dưới chân đột nhiên hẫng cả người không có trụ vững, lao đao ngã xuống.

Sợ muốn chết, vội vàng kêu toáng lên: “Cứu, cứu mạng! Cứu, cứu mạng!”

Ngôn Thù đứng ở trên bờ, ung dung nhìn ta lắc đầu, “Không được, nàng đã nói ta không thể đi xuống.”

“Ta, ta... ực...” Càng sốt ruột, lại càng không thể cân bằng, ta liều mạng tay đập nước hai chân khuỵu khuỵu, kết quả ngược lại rút chân càng không với tới đáy.

“Nương tử, nàng có khỏe không?”

Ta cái dạng này có thể khỏe?” Ừc... Ừc...”

“Nương tử thật đáng thương đến rơi lệ cũng không biết”

Ta... Thật muốn bóp chết người này! Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ta không bị chết đuối đã.

Chà, Tam nương, con gái lại làm cho các người mất mặt, bởi vì, người ta chết đuối tại sông suối ao hồ hay đại dương mênh mông, tóm lại là ở những nơi nước lớn, mà ta... lại chết đuối tại cái bể tắm nước nóng rất nhỏ a...*

Trong mũi nước xộc vào lọng lên tận óc, tầm mắt mờ hồ, mắt ta dần dần mờ đi thì nghe bùm một tiếng thật lớn phía trước, sau đó hai cánh tay vươn về phía ta, ôm ta trụ vững lại.

Thật tốt quá! Được cứu trợ !

Bản năng sống còn trỗi dậy ta sống chết ôm lấy người vừa tới, vốn tưởng rằng ngay sau đó có thể giải thoát lên khỏi mặt nước, ai biết, người kia ôm ta không những không kéo ta lên mà còn áp ta xuống.

Ta ô ô ô giãy dụa, người kia cúi đầu hôn.

Theo miệng ta mở một luồng khí tuôn vào, cảm giác hít thở không thông bỗng nhiên biến mất, mở to mắt ở đáy bể nhìn lên, thấy phát phối những lọn tóc đen trôi nổi quần quýt như tơ lụa, không biết là của ta hay của hần.

Mà tâm hồn cũng theo đó trôi dạt từ từ, mênh mông phiêu lãng.

Rồi sau đó... rồi sau đó...

Ta đã bị ăn luôn...

15. Chương 15

Chương 15

XV.

Trước đây ta không rõ tại sao mẹ và Tam nương lại chịu cùng gả về làm tiểu thiếp, vì lẽ gì mà ông già Trương chuyên trông coi chuồng ngựa lại có thể cưới được thiếu nữ 16 tuổi như hoa như ngọc, vì lẽ gì mà cô nàng bán đậu hũ Vương thị hàng ngày bị ông chồng què chân đánh mà vẫn không chịu bỏ.

Hiện tại cuối cùng ta đã hiểu. Nguyên nhân chính là hai chữ : Cam Phận. (chấp nhận, cam chịu số mệnh – không phải từ Huyết nhưng vẫn giải thích, ít người dùng ~.~)

Từ sau khi ở Hoa Thanh Cung trở về Vương phủ, ta liền hoàn toàn triệt để cam phận.

Ta đã nghiên cứu kĩ lưỡng tỉ mỉ cái nơi xuất phát tai họa – bể tắm Hải Đường Thang kia – rõ ràng là một cái bể tắm nhỏ như thế vì sao đêm đó ta lại chuột rút chết đuối để rơi vào ma trảo một lần sảy chân ôm hận nghìn đời, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể là nguyên nhân: Ngôn Thù sử dụng yêu thuật đối với ta.

Người làm sao có thể đầu cùng yêu quái? Cho nên... Ta cam phận.

Sau khi ta vô cùng khốn khổ quyết định như thế bỗng nhiên thấy dường như mọi việc đều tốt đẹp lên. Đầu tiên là người hầu trong phủ đối với ta ngày càng tôn kính, ta ở Vương phủ muốn gió được gió muốn mưa được mưa, thật bù đắp cho ngày xưa ở nhà chịu uất ức, khinh rẻ ; Tiếp theo người nhà của ta cũng một bước lên mây, lời nói của Tam nương có trọng lượng thấy rõ, cha được tấn chức lên bộ thượng thư ; mấy tỷ tỷ đều tiếng tăm vang dậy đất kinh đô, nhất là đại tỷ – nghe nói số thư tình đưa đến phủ Thượng Thư hàng ngày đều phải dùng thùng khiêng; Cuối cùng chính ta nhận thấy giờ Tuất hàng ngày đến thư phòng với Ngôn Thù cũng không còn nhàm chán.

Ta bắt đầu lưu ý từng chi tiết của hấn – ví dụ như hấn ưa thích dùng loại bút nào, thuận viết chữ tay nào ; hấn chỉ mặc duy nhất y phục màu trắng nhưng lại ưa thích đeo..... màu đỏ ngọc (chẹp, không lẽ để là phụ kiện – dễ bị liên tưởng xấu lắm); Ngoài bữa chính ra hấn không ăn gì nữa cho nên trong thư phòng đến một chén trà cũng không có; hấn lại không thích có người phục vụ cho nên hạ nhân đều phải đứng phòng ngoài, không có lệnh không được vào. Ta vừa nhìn hấn chăm chú viết vừa nghĩ: cho dù thế nào, hấn, có lẽ trên thế gian này là người đối xử với ta tốt nhất.

Bốn mùa cây trái, thức ăn đều ngon nhất, lại thay đổi đa dạng, chưa phải dùng lại; Xiêm y trang sức chật phòng; ta tự do muốn làm gì thì làm, nói một câu vô tình cũng có ít nhất ba người phục vụ... Ta không phải kẻ ngốc, sở dĩ mọi việc chu toàn như thế nhất định là do hấn bày bố.

So với Tam Nương còn có phần cẩn thận chu đáo hơn... Ngôn Thù... Vì lẽ gì lại đối tốt với ta như thế?

Ngọn đèn êm dịu chiếu sáng hấn như một bức tranh tuyệt đẹp. Hấn là thiếu niên đẹp nhất thế gian theo thời gian chắc chắn sẽ trở thành nam tử phong nhã tuấn tú. Trong tay là quyền lực dưới một người trên vạn người, pháp thuật lại cường đại. Xét mặt nào ta và hấn cũng không thể so sánh được, tựa như hai thế giới song song tồn tại tại sao lại có thể gặp nhau ?

Ta thầm thở dài, là định mệnh số kiếp cũng tốt, là thiên cổ lương duyên cũng được sự tình đã đến thế này ta chẳng có khả năng trốn thoát. Đã là như thế ta cũng nên đối tốt với hấn một chút, ví dụ như giờ khắc này : “Ta giúp ngươi mài mực nhé!”

Ngôn Thù viết rất nhiều nghiên mực hết rất nhanh, mà hấn lại không thích có người hầu nên ngày thường đều tự mình làm bởi vậy ta mới quyết định lấy đây làm điểm tăng tiến quan hệ chúng ta. Quả nhiên hấn ngẩng đầu nhìn ta đầy kinh ngạc nhưng đổi sang vẻ cười tủm rất nhanh : “Tốt.”

Ta chạy tới xắn tay áo giúp hấn mài mực, ánh mắt không nghĩ ngợi liếc liếc xem hấn viết cái gì, hm, vừa nhìn trên mặt giấy toàn chữ rậm rạp như rừng kết quả đầu choáng mắt hoa không dám nhìn kỹ “Người

ngày nào cũng phải viết viết nhiều thế này hả? Không phải người có pháp thuật sao? Cần gì phải tự mình viết? Lấy miệng thổi phù phù là xong phải không?”

Hắn ừ một tiếng, tự nhiên gật gật đầu ra cái vẻ đồng ý “Có đạo lý...” Nói xong, với tay cầm lấy tờ giấy giả bộ muốn thổi, rồi lại ngừng quay qua ta nói: “Nàng có muốn thử xem không?”

“Ôi chao? Ta thổi cũng được á?”

Hắn trừng mắt nhìn con người: “Thử xem thôi.” Thanh âm dụ dỗ vô cùng.

Ta vừa mừng vừa sợ quay lại nhìn tờ giấy kia lấy hết sức thổi một cái, lúc hít hơi trở lại Ngôn Thù bỗng buông ngón tay làm tờ giấy kia bay thẳng tới dán luôn vào mặt ta. Ta

luống cuống tay chân túm vội tờ giấy từ trên mặt xuống, chăm chú nghiên cứu, ui, cái gì đây – chẳng có gì thay đổi, vẫn chỉ là một tờ giấy đang viết dở được một nửa thôi.

Bên này còn đang ngơ ngác nghi hoặc bên kia Ngôn Thù đã cười ha ha đến gập thắt lưng. Hắn chưa từng cười to thế làm ta phát bực mình: “Người cười cái gì?”

Hắn rút ra từ ngăn kéo một chiếc gương đồng đưa cho ta, ta soi soi, ối, hóa ra mấy chữ trên tờ giấy kia chưa khô nên tất cả đều để lại “dấu ấn” trên mặt ta.

“Người... Là cố ý !” Ta giận, cúi gằm ném thẳng gương vào hắn. Hắn tiếp gương, cười nói: “Nương tử đừng nóng giận, đến đây xem ta biến hóa thần kì nè.” Nói xong, giữ chặt cằm ta, tay phải cầm bút ngoắc ngoắc họa họa, động tác cực kì nhanh chóng làm ta còn chưa kịp phản ứng hắn đã hoạc xong rồi, lại lấy gương đưa cho ta xem.

Ta vừa thấy — trên mặt các vết mực đều đã biến thành hoa văn văn vẻ, trên trán còn có chữ Vương to tướng.

“Ha ha ha ha ha ha...” Hắn vỗ cái bàn, cười đến kiêu ngạo.

Ta yên lặng nhìn hắn chẳng hiểu sao lúc này đây không hề tức giận vẫn thực bình tĩnh đem gương trả cho hắn, sau đó lại thực bình tĩnh xoay người rời đi khỏi thư phòng.

Hắn vội vã gọi: “Nương tử?”

Ta không có phản ứng cứ thế đi thẳng ra ngoài, càng đi càng nhanh, rồi chạy, xuyên qua hành lang dài, lượn qua hồ xanh thẳm, quay vào cổng vòm, đến lúc này nước mắt mới rơi xuống.

Khi xưa Đại nương, Nhị nương cùng các tỷ tỷ vẫn giễu cợt ta, ta lần nào cũng nhip nhàng ohối hợp giả ngây giả ngô đùa ọi người cười; Khi xưa ngay cả nha hoàn giặt quần áo cũng có thể không giữ ý nói thẳng vào mặt ta: “Ngũ tiểu thư, người có thể sạch sẽ một chút được không? Suốt cả ngày bùn với đất làm cho chúng ta giặt đồ mệt mỏi lắm”

Khi xưa mẹ rời xa, cha không yêu, Tam nương cũng chỉ thỉnh thoảng quan tâm tới ta một chút. Những điều này không có vấn đề gì. Ta chưa từng nghĩ mình khổ sở.

Vậy mà lúc này đây ra lại cảm thấy lòng ta đau tựa như có bàn tay vô hình bóp nghẹt, mạnh mẽ đến mức ta không thở được. Nhưng kỳ thật, không phải ta đã sớm biết Ngôn Thù là người như thế nào rồi sao ?

Ngay từ lần đầu tiên xuất hiện trước mặt ta hắn đã có bộ dạng cao cao tại thượng, trước sau đều chỉ có trên chộc, khi dễ ta. Điều này ta đã sớm biết, cho đến nay trong lòng đều hiểu rõ, vì lẽ gì mà bây giờ lại cảm thấy phẫn nộ, ủy khuất cùng tủi phận như thế này?

Chuyện chỉ là lừa đem mực dính mặt ta, sau đó lại vẽ mặt thành mặt hổ, không phải là trò đùa vui vui sao ? Không phải ta nên phối hợp, cười, giả bộ giậm chân ồn ào giận dữ sao?

Chính là vì... chính là....

Trái tim đập bùm bùm, mỗi nhịp đập đều là chua chát khôn kể

Những điều hài hước trước kia, bây giờ ta cười không nổi.

16. Chương 16

Chương 16

XVI.

Con người, thực sự tham lam.

Tựa như một chậu đất nếu không được tưới nước cũng vẫn chịu là chậu đất khô cằn, chỉ khi đã từng được tưới nước từng được mát mẻ qua sẽ trở lên khát, về sau không chịu được khô cạn.

Ta nghĩ trong khoảng thời gian này ta đã quá hoải mái vì thế nên bắt đầu được sung mà kiêu, bắt đầu ảo tưởng, đòi hỏi khao khát những điều ta lẽ ra không lên mơ mộng.

Cho nên bây giờ mới bị báo ứng.

Gió đêm lạnh lẽo, ta cảm thấy thân thể mệt mỏi liền ghé vào tòa giả sơn bên cạnh ngồi xuống, ngược mắt nhìn ánh trăng bầu trời tựa như suy nghĩ thật nhiều nhưng lại tựa như không nghĩ được cái gì.

Lùm cỏ bên cạnh bỗng nhiên động dọa ta sợ hãi giật mình, quay lại nhìn chăm chú lại chỉ thấy hai con ròi hổ mọc ở ngón tay, ngón tay động rồi hổ liền di động theo phát ra âm thanh a ô.

Ta trừng mắt nhìn hai chú hổ ròi, vẫn không nhúc nhích.

“Trước kia, có hai con hổ...” Trong bụi cỏ, thanh âm đã bị tận lực biến đổi cất lên, mở màn, “Một chú tên gọi Hắc Hổ, một chú gọi là Bạch Hổ. Chúng muốn biết ai lợi hại hơn mới nhờ Hồ Ly nhả hện nhau xuống núi tỷ thí, nội dung tỷ thí: Ai được loài người chào đón nhiều hơn sẽ thắng”

Ta vẫn trừng mắt nhìn hai chú hổ ròi, mặt không chút thay đổi.

“Bạch Hổ nghĩ, toàn thân ta màu trắng như tuyết xinh đẹp như vậy chắc chắn loài người sẽ yêu thích ta. Vì thế vô cùng cao hứng nghênh ngang từ núi đi ra, ai ngờ con người nhìn thấy nó đều la hét bỏ trốn. Hắc Hổ cười ha ha, nói: ” Xem ta đây. Rồi biến hóa nhanh chóng, hóa thành một hải tử đáng yêu vô cùng lại đi đến giữa đường khóc oa oa, nói mình bị lạc đường vì thế mọi người đều đến an ủi, lại cho nó rất nhiều quà bánh đồ dành... Vì thế trận tỷ thí này, Bạch Hổ thua” Ngón tay cụp xuống, Bạch Hổ rồi cúi đầu, quả thật là bộ dáng uể oải, buồn rầu.

Đến đây lòng ta đã động những vẫn giả bộ không thèm để ý, không có hứng thú nghe.

m thanh trong bụi cỏ tiếp tục kể: “Bạch Hổ sau khi trở về càng nghĩ càng không cam lòng, liền viết thư yêu cầu Hắc Hổ tái đấu. Hắc Hổ đáp ứng. Nội dung tỷ thí vẫn như cũ, Bạch Hổ nghĩ: Pháp thuật của ta cao hơn Hắc Hổ nên khả năng biến hình so với hắc càn tinh thâm hơn. Vì thế liền biến thành một hải tử đáng yêu gấp bội, vừa đi trên đường vừa khóc ỉ ôi, quả nhiên lôi kéo được sự chú ý của nhiều người hơn, đột nhiên mấy người đó lại xoay người chạy qua hướng khác, nó ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra Hắc Hổ đã biến thành một mỹ nhân tuyệt thế, đi đi lại lại thoát y...”

Ta xem chút nữa bật cười, phải vội vàng tự nhéo tay mình mới nén được.

“Vì thế trận so đấu thứ 2 này Bạch Hổ vẫn thua. Nó thật không cam lòng, tiếp tục gửi thư cho Hắc Hổ yêu cầu đấu lần thứ 3. Hắc Hổ đồng ý. Bạch Hổ liền biến thành một cô nương xinh đẹp nhất thế gian, khi nàng xuất hiện tất cả ánh sáng đường như tập trung hết vào nàng, nó nghĩ thầm phen này tính kiểu gì Hắc Hổ kia cũng thua chắc nhưng mà không ngờ cuối cùng vẫn là nó thua”

Ta a một tiếng, theo bản năng buột miệng: “Làm sao lại thua được?”

Nói xong mới âu sầu ảo não biết rằng đã sa chân mắc bẫy, giọng nói kia lại tiếp tục cười cười : “Bởi vì a, Hắc Hổ biến trở thành thiếu phụ nhỏ mười sáu tuổi, mặc áo tơ xanh váy lụa đỏ” (bút chì xanh đỏ – thẩm mã em Ma Y chuẩn đây)

Áo tơ xanh váy lụa đỏ ? Sao nghe quen quen ?

“Dân chúng trên đường vừa nhìn thấy thiếu phụ nhỏ kia liền chẳng thềm liếc đến bạch hổ, tất cả hướng đến Hắc hổ lao đến, vừa chạy vừa kêu : ” a, vương phủ Vương phi nương nương a, đệ nhất vương phi nương nương a, Vương phi nương nương may mắn nhất a! Vương phi nương nương, chúng ta yêu người...”

Ta đứng phắt lên, huh, cuối cùng cũng lộ rõ, loanh quanh cong queo nửa ngày rút cục vẫn hướng về ta :
“Người — “

Ta đứng phắt lên, huh, cuối cùng cũng lộ rõ, loanh quanh cong queo nửa ngày rút cục vẫn hướng về ta :
“Người — “

Ngôn Thù bỏ ra khỏi bụi cỏ, đứng lên, cầm tay ta cười hì hì nịnh nọt: “Bởi vì Vương phi nương nương được dân chúng quá mức kính yêu cùng ngưỡng mộ cho nên bạch hổ lại thua. Hiện tại, Bạch Hổ muốn thực hiện lời cược, xin hỏi Hắc hổ đại nhân ngài muốn gì?”

Ánh trăng chiếu qua mặt hắn ta mới phát hiện rõ, hóa ra trên mặt hắn cũng vẽ râu và viết chữ Vương, chẳng qua mặt ta dùng mực còn hắn dùng bột mì, hơn nữa hắn đang đứng cười nên có vẻ khôi hài ngộ nghĩnh.

Kết quả ta không nhịn được, cười xùy một tiếng lại nhớ ra nên nhanh chóng nghiêm mặt: “Hừ, đừng tưởng như thế mà ta dễ dàng tha thứ cho người!”

“Cho nên ta tại tiếp tục bồi tội a.” Hắn đem khuôn mặt vằn vện đến trước ta, thanh âm ngọt ngào mềm mại, “Hắc hổ đại nhân, Ngài muốn điều gì? bất kể ngài muốn điều gì, hạ nhân cũng đều thực hiện”

“Hừ, chẳng lẽ ta muốn trăng sao bầu trời, người đều lấy cho ta sao?”

“Ánh trăng?” Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thở dài lẩm bẩm, “Mặc dù thực xin lỗi Hằng Nga cùng thỏ ngọc, hơn nữa cũng sẽ chọc giận Ngọc Hoàng đại đế cùng chư vị thần tiên, nhưng là không có biện pháp, ai bảo Hắc Hổ đại nhân nhà ta muốn, ta sẽ bay lên lấy...”

Vừa nói, vừa làm bộ kéo áo định bay đi, ta hoảng quá, sợ tới mức kéo chặt tay hắn: “Ta nói nói mà thôi, người đừng đi!”

“Để ta đi lấy cho nàng.”

“Không muốn không muốn!” Ta cố sống cố chết ôm chặt lấy hắn, nhất định không buông, trái tim cơ hồ vọt lên tận cổ — ta sao lại quên, hắn là Xà Yêu, muốn hắn lên trời không phải bắt hắn chịu chết hay sao?

Hồi còn chưa gả đi ta đã từng hy vọng bỗng nhiên Pháp Hải xuất hiện thu phục Xà Yêu này làm ta thoát khỏi ma chướng, hiện tại ta bỗng sợ đến một ngày nào đó Pháp Hải thực sự xuất hiện, nếu như vậy ta biết phải làm sao ?

Có lẽ vẻ sốt ruột của ta bộc lộ khá rõ nên Ngôn Thù xoay người lại, thấy ta đang run rẩy, chớp chớp mắt trở lại đáng vẻ dịu dàng. Hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng lau khóe mắt ta: “Ngốc này, ta có đi đâu? Khóc cái gì?”

Ta kinh ngạc mà nhìn hắn, nghẹn ngào không nói.

Hắn lại cười, nường mảy hỏi ta: “Tâm tình khá hơn chút nào không?”

Ta gật gật đầu.

“Không giận ta.”

Ta tiếp tục gật đầu.

Hắn vươn cánh tay lại đây, ôm ta thở dài nói: “Thực xin lỗi, Ma Y. Ta vốn chỉ nghĩ đùa nàng cười vui, lại không nghĩ nàng sẽ buồn. Về sau sẽ không làm như thế...”

Ta trong vòng tay hắn ngược nhìn lên thấy ánh mắt trong vắt như ngọc lưu ly kia chứa đầy sự chân thành mà ta chưa từng gặp qua. Ngôn Thù... Lúc này đây, có phải là thật tâm?

“Ta... có thể hỏi người một việc được không?”

“n?”

Ta cắn cắn môi dưới, do dự lòng vòng một hồi mới hỏi: “Người, người... Vì điều gì mà lại lấy ta về?”

Ánh mắt hắn chợt gọn sóng tựa như có gì đó đang tan ra cực kì nhu hòa nhưng cũng vì thế trở nên thâm thúy. Vì thế lá gan ta lại lớn thêm một chút, tiếp tục hỏi: “Vì lẽ gì người lại muốn kết hôn với ta? Danh môn thực viện nhiều như vậy, không nói đến bên ngoài, bốn tỷ tỷ của ta đều xuất sắc như vậy... như thế nào... thế nào người được chọn lại là ta?”

Hắn không trả lời lập tức, chỉ dùng ngón tay vuốt thẳng những sợi tóc đã bị gió thổi rối của ta, bỗng nhiên ta phát hiện ngón tay hắn thật ấm

Cho đến nay so với người bình thường nhiệt độ của hắn luôn thấp nhưng tại giờ khắc này, giữa dạ phong, giữa nguyệt hạ, vòng tay ôm của hắn lại làm cho ta thấy một cảm giác ấm áp thoải mái.

Ta nhìn hắn, ánh mắt dừng ở hai hàng lông mày sắc gọn rơi xuống dọc mũi thẳng cùng cặp môi ôn nhu tựa đóa hoa, trong lòng lại thêm một lần suy tư – nhiều nghi vấn.

Con người này, cuộc hôn nhân này, cuộc sống này, những chiều chuộng triu mến này... tất cả đều quá mức tốt đẹp. Bởi vì quá đẹp, cho nên... hình như là giả. Có thể hay không đến một ngày ta bừng tỉnh, mở to đôi mắt sẽ phát hiện ra hết thảy đều chỉ là giấc mộng, sẽ tiêu tán tiêu tan đi?

“Ta dung mạo khó nhìn như thế, lại còn béo...” Mười sáu năm qua, chưa lúc nào ta tự ti vì dung mạo của mình như thế.

Hắn khẽ nhếch môi, nụ cười so với ánh trăng còn nhu lệ hơn: “Có ta xinh đẹp như vậy đủ rồi.”

“Ta thực ngọc thực ngọc...”

“Có ta thông minh như vậy đủ rồi.”

“Ta lại lười lại tham, sẽ không động tay làm gì...”

“Nàng hiện tại là Vương phi, ngay cả thay áo cũng không cần động dù chỉ một ngón tay”

Mũi tự dưng thấy xót xa, tầm mắt dần dần mà mơ hồ “Ta ...ta tính cách hoàn toàn xấu, sẽ phiền người...”

Vòng tay ôm ta bỗng chặt hơn, trầm giọng nói: “Ta vui vẻ chịu đựng. Hơn nữa Ma Y, với ta nàng là cô nương tốt nhất, thiện lương lại trong sáng”

Ta nức nở nói: “Ta nào được tốt như người nói?”

“Ma Y...” Tên của ta từ miệng hắn thốt ra truyền tới tai ta, tựa như gió xuân thổi nở đóa hoa, thổi đến từng cây cỏ nhỏ, thổi ấm tâm tình ta, hắn nhìn thẳng vào mắt ta không rời một giây, từng chữ, từng chữ rõ ràng, giọng kiên định: “Trên thế gian này, người ta yêu nhất là nàng – à, phải nói – người ta duy nhất yêu là nàng”

17. Chương 17

Chương 17

XVII.

“Trên thế gian này, người ta yêu nhất là nàng – à, phải nói – người ta duy nhất yêu là nàng”

Ta nghĩ, tuyệt đối là một lời tỏ tình êm ái nhất.

Nó tựa như cánh tay thần kì đem tất cả những bất hạnh, buồn đau của ta xóa đi, lưu lại, chỉ còn vui mừng.

Tường cao ngói sâu vẫn âm u như lúc ban đầu nhưng mà bởi vì một người bây giờ đã hoàn toàn mang ý nghĩa mới. Vương phủ đã là nhà của ta rồi, ta muốn tại đây trải qua cuộc sống, sinh con đón cháu rồi chậm chậm già đi. Nó khác với phủ đệ Thứ sử – là ngôi nhà của ta.

Từ khi hiểu được ý nghĩa này về sau ta bắt đầu không còn trốn tránh trách nhiệm mà hăng hái theo Khúc quản gia học tập cách trị gia nội trợ, tuy rằng học rất chậm nhiều khi mắc lỗi nhưng mỗi ngày cũng có chút tiến bộ dần. Ta biết Ngôn Thù trong lòng thật vui vì ánh mắt hắn nhìn ta ngày một thêm âu yếm, nhu hòa.

Giờ Tuất hàng ngày đã trở thành khoảng thời gian vui vẻ nhất của ta mặc dù hân ngồi đó với đồng giấy tờ công vụ, một câu với ta cũng chẳng nói nhưng ta cảm thấy an nhiên, thực hạnh phúc.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi quá nhanh, chớp mắt đã sang thu. Không hiểu bận rộn sự vụ gì Ngôn Thù gần đây ngày một thêm vội vã, thường xuyên đi sớm về muộn, sắc mặt cũng tiêu tụy đi nhiều

Ta đã thử hỏi hân: “Chàng gần đây đều mệt mỏi vất vả, công sự có gì bận rộn sao?”

Hân xoa xoa mi tâm, ôm lấy ta, lại không trả lời. Ta thấy hân thần sắc mệt mỏi, tràn đầy mệt mỏi, lòng nghĩ chắc là chuyện quốc gia trọng yếu không tiện nói nên cũng không hỏi thêm.

Hân chợt hỏi ta: “Nương tử, nàng thích hồng điệp ư?”

“Rất thích!” Chạm đến điều ta thích, ta lập tức hoan hỉ tươi cười, “Ngoài việc cảnh thật đẹp thì nguyên nhân chính là”

“Nhạc mẫu đại nhân phương danh chính là Hồng Diệp, phải không?” Hân thay ta nói tiếp.

Ta ôi chao một tiếng, “Vậy là chàng đã biết rồi? Đúng vậy, mẹ thiếp tên Hồng Diệp, tam nương tên Bích Ty, ha ha, không ngờ ông ngoại chỉ là người bán dầu lại rất phong nhã ” – hân nhún mày nhún mi, có chút suy nghĩ, một lát sau mới giãn ra “Nàng có còn nhớ nhạc mẫu tại sao lại qua đời không?”

“Bệnh chết.” Nói xong, ta không khỏi âu sầu “Tam nương kể mẹ thiếp thân thể yếu ớt, sinh thiếp đã là khó sinh, ở cữ lại mắc phong hàn cho nên liền buông tay ra đi... Thiếp đã từng xem bức họa của người ở kho, không phải khoe khoang, người thật xinh đẹp, so với tam nương càng hơn vài phần. Thực đúng là mỹ nhân hồng nhan đều bạc mệnh, mới mười sáu tuổi đã hưởng tiêu ngọc vẫn...”

Nói tới đây, ta chợt dừng vì thấy trong mắt Ngôn Thù ẩn ẩn lệ quang: “Chàng sao vậy? So với thiếp còn bi...” chữ thương chưa kịp nói xong hân đã vươn cánh tay đến, khe khẽ ôm chặt lấy ta, nhẹ giọng nói: “Cho nên từ đó về sau nàng chịu nhiều khổ cực, phải không?”

“Ôi chao? Thực ra cũng tốt mà...”

“Ma Y, nàng đã khổ.”

“Chuyện này, thực ra con người thiếp vốn vô tâm vô phế, không nghĩ đến khổ sẽ chẳng bao giờ cảm nhận thấy khổ hay gì đó, ha ha ha...”

“Ma Y...” Không biết có phải tại khoảng cách quá gần hay không mà ta lại thấy giọng nói hân có chút run rẩy “Sẽ không bao giờ còn chịu khổ...nàng muốn gì ta đều sẽ cho nàng.. bất kể điều gì...”

Ta thực sự cảm động, quay mình ôm lấy hân: “Thiếp biết mà, bởi vì, Ngôn Thù đối với thiếp tốt như vậy a, từ nay về sau thiếp sẽ không khổ nữa...”

Hân cúi đầu, yên lặng nhìn ta hồi lâu, mới nói: “Ma Y, Nàng muốn đi ngắm hồng điệp không?”

“Có”

“Nàng có biết nơi nào hồng điệp đẹp nhất không?”

“Đương nhiên biết, là tước lục đài. Nơi đó tuy rằng tên là tước lục, nhưng là vừa đến mùa thu, khắp cánh rừng đều đỏ rực một mảnh, cả ngọn núi tựa như ánh lửa rực rỡ vậy”

“Như vậy, đến chỗ đó xem hồng điệp đi, đồng thời cũng lập một bia mộ chôn di vật của nhạc mẫu?” Khi hân nói những lời này, đôi mắt trầm xuống nặng nề nhìn ta, cực kì lo lắng.

Ta cũng tâm ngay ý thẳng, thật tình vội vàng gật gật đầu.

Ta vội vàng cũng đoan chính tâm tính, còn thật sự gật gật đầu.

Ngày hôm sau ta bắt đầu cùng Khúc quán gia toàn tâm chuẩn bị cho việc xuất hành cùng dựng mộ. Khúc quán gia thực là người đảm đang, chưa hết ba ngày đã bố trí mọi việc thỏa đáng, riêng Ngôn Thù – vẫn như lần trước không thể đi cùng ta.

“Chờ ta giải quyết xong việc ở đây sẽ đi tìm nàng”. Hấn nói xong, khoe mắt cười cười, “Có thể ta lại đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng. đến lúc đó, nương tử à, nàng ngàn vạn lần đừng bị dọa sợ hãi nha”

Ta đột nhiên nhớ tới “sự cố” bên suối nước nóng, hai má đỏ bừng, đẩy hấn một cái: “Tại chàng mảnh khỏe lợi hại! Không phải người đứng đắn”

Hấn vuốt khe một lọn tóc của ta, ngón tay nhẹ nhàng cuộn cuộn, giọng cũng nhẹ nhàng: “Ma Y, đến kia chờ ta.”

Ngày thứ hai giờ Tỵ xa mã chuẩn bị thỏa đáng, hấn tiễn ta lên xe, ta mới vừa lên xe, hấn lại cầm tay ta không rời. Ta cười, vỗ vỗ tay hấn nói: “Biết chàng nhớ thương thiếp, cho nên, chàng phải nhanh đến nha.”

“Uh.” Hấn tuy rằng đáp như vậy nhưng tay vẫn không buông, như thế keo dính. Thật gần gũi nhưng cũng lại thật khác thường, ta nhún mày, hoang mang hỏi: “Còn có chuyện gì nữa ư?”

Hấn tĩnh tĩnh chăm chú nhìn ta một lúc, nói: “Buổi tối ở sơn cước thường lạnh, nhớ mặc thêm áo khoác”

“Ừ, đã biết! Không phải Khúc quần gia cũng đi cùng thiếp sao? Bà ấy cái gì cũng đều chu đáo, đã mang cho thiếp ba hòm quần áo kìa!”

Hấn mỉm cười, lại nói: “Tuy rằng ta không chê nàng béo nhưng nàng cũng không nên ăn từ sáng đến tối không ngừng, miễn cho ăn vào lại muốn ối ra.”

Ai aiay, mấy ngày nay hấn không ở trong phủ làm sao ngay cả chuyện hôm qua ta ăn bị nôn một chút hấn cũng biết vậy? Trong phủ quả nhiên có “cơ sở ngầm”!

“Còn có, ” hấn vươn người lại, hôn ta một cái.

Ta cuống quýt nhìn sang xem một bên xa phủ thị vệ, hm, bọn họ ngay lập tức nhìn thẳng về phía trước, giả như không nhìn thấy. Nhưng kể từ đó, càng thêm giấu đầu hở đuôi, ta xấu hổ đỏ mặt, nhin không được nhẹ giọng kháng nghị: “Bao nhiêu người như thế này...”

Ngôn Thù xoa xoa tóc ta, cuối cùng nói bốn chữ: “Ngoan ngoan chờ ta.”

Sau đó, rốt cục buông tay.

Ta đi lên xe ngựa, Khúc quần gia từ bên trong đóng cửa lại, ta kéo bức màn ra bên ngoài, chỉ thấy Ngôn Thù vẫn vẫn đứng ở tại chỗ, cũng giống như lần trước tiễn ta đi.

Nhưng mà lúc này đây, cảm giác lưu luyến không rời cứ mãi dày thêm.

18. Chương 18

Chương 18

XVIII.

Tước lục đài hồng diệp, mỹ lệ hết như trong truyền thuyết.

Vậy mà ta không có lòng dạ nào thưởng thức – Ngôn Thù vẫn chưa thấy tới.

Ba ngày đầu ta cố gắng bận rộn không nghĩ ngợi, nhưng rồi ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu... Mỗi ngày theo mỗi ngày ra đi, mắt nhìn hồng diệp rơi rụng, mộ chôn quần áo, di vật của mẹ cũng dần hoàn tất, cái kịch bản “ngạc nhiên”, “kinh hi” của hấn lại chậm chạp chẳng thấy đâu, ta bắt đầu lo âu, ngày nào cũng kéo tay áo Khúc quần gia hỏi: “Tiểu vương gia hôm nay sẽ đến chứ?”

“Sẽ.” Lần nào Khúc quần gia đều trả lời như thế.

Một lần hai lần, ta vô cùng tin tưởng, ba lượt bốn lần, ta chẳng còn tin. Rốt cục, ngày thứ ba mươi ta quyết định dọn dẹp đồ, hồi phủ.

Khúc quần gia lại ngăn cản ta: “Vương phi muốn làm gì?”

“Đương nhiên là hồi phủ.”

“Vương phi cố gắng chờ chút nữa?”

“Còn chờ gì? Lá cây đều rụng hết, cho dù chàng đến cũng chẳng còn ngắm được hồng diệp. Không được, ta muốn hồi phủ...” Ta phát tay áo đi thẳng về xe ngựa, Khúc quần gia sâu kín mà nói một câu: “Phu nhân... có lẽ cũng hy vọng Vương phi ở lại với người thêm chút nữa”

Ta một chân rõ ràng đã bước lên xe, chân kia lại như đóng đinh trở lại mặt đất.

Dám đem mẹ ra uy hiếp ta... Xem như người lợi hại!

Ta quả nhiên cảm giác không có sai — người quần gia này tuyệt đối không phải dễ đối phó.

Vì thế ta cũng đành tiếp tục ở lại biệt uyển ở Tước Lục đài mà đợi, mỗi ngày nhàm chán đến độ vặt lá cây chơi, càng nhàm chán lại càng nhớ mong.

Tương hận bất như triều hữu tín, tương tư thủy giác hải phi thâm

Lời cổ nhân thật đúng với ta.

Ngôn Thù, rút cuộc là bận việc gì? Vì lẽ gì còn chưa đến?

Ngôn Thù, người không giữ lời nói, ta không thèm mặc đủ áo ấm, mỗi ngày ăn ăn ăn, ăn đến nôn. Như thế, cũng không làm người quan tâm sao?

Ngôn Thù trứng thúi!

Ta xiêu xiêu vẹo vẹo đâm chọc vài chữ trên lụa thêu, sau đó mệt mỏi thiếp đi.

Trong giấc mơ thấy một đám lớn sương trắng giăng mờ, thấp thoáng thấp thoáng trong sương một bóng người đi lại, đến gần đến gần, cuối cùng thấy rõ mặt, đúng là Ngôn Thù.

Ta vui sướng vội chạy đến với hắn. Nhưng mà, hắn nhìn thấy ta lại bảo: “Nương tử, ta đại nạn tới rồi, hiện tại đã hóa tiên phi thăng, tái kiến...”

Ta cả kinh, vội vàng kêu: “Không muốn không muốn! Không cần a — “

Bỗng nhiên bừng tỉnh, mới biết là mộng, chân tay rã rời, toát mồ hôi lạnh, thật may mắn, may mắn chỉ là ta đang nằm mơ. Muốn trở mình, tiếp tục ngủ thành linh có tiếng ồn ào bên ngoài vọng đến.

Ta hỏi: “Có việc gì sao?”

Gian ngoài yên ắng, không có người đáp. Ta đành tự xuống giường khoác áo, mở cửa ra ngoài, sân viện nhỏ nhỏ chẳng có ai, âm thanh vang lên chính từ cửa lớn, hóa ra mấy nha hoàn đều chạy tới đấy, đứng bên cạnh còn có Khúc quần gia, khi tất cả quay lại thấy ta tới đều kinh hoảng.

Ta vẫn bực mình, một bóng đen đẩy người nha hoàn ra chạy đến ôm thắt lưng ta, đồng thời, một giọng nói quen thuộc ầm ầm thê lương vang lên— “Ma Y! Ma Y! Van cầu người, cứu cứu cha! Mau cứu cứu cha! Ma Y, van cầu người —s“

Ta sững người ngơ ngẩn một chút sau mới nhìn xuống người kia, mỹ nhân tóc mây ngang lưng – mảy ngài mạn lục, mới giật mình gọi một tiếng : «Phải tứ tỷ không ? »

19. Chương 19

Chương 19

XIV.

Người vừa chạy tới đúng là tứ tỷ Vân Đoạn.

Tỷ ấy tóc tai rối loạn, mặt đầy bụi trần, cả người toát vẻ mệt mỏi nhem nhuốc, vừa nhìn đã biết tỷ phải vượt đường xa chạy đến. Tỷ nắm chặt tay ta khóc mà nói: “Ma Y, muội nhất định phải cứu lấy cha! Cha bị khép tội ăn hối lộ trái pháp luật, lại thêm chứng cứ có ý đồ mưu phản, năm ngày sau sẽ xử trảm!”

“Gi?” Ta ngây ngốc. Cha ta dấu bản tính chết vì tiền nhưng mưu phản... dấu có tâm cũng đủ trí thông minh và trình độ. Ta theo bản năng buột miệng: “Ta đi tìm tiểu vương gia...”

“Ma Y!” Tứ tỷ luôn luôn lạnh lùng cao ngạo giờ lại khóc đến tuyệt vọng, “Muội không biết sao? Một tay đem cha vào thiên lao chính là trượng phu tốt của muội đó! Vương gia tốt đó!”

Ầm một tiếng -nhất định là bầu trời sấm vang, trong nháy mắt trời long đất lở làm quanh ta như vỡ nát.

“Chuyện đùa... Hay nhầm lẫn rồi? Không, không có khả năng...” Tay run, chân run cả người ta đều phát run rẩy, quay sang nhìn Khúc quân gia, cố gắng trấn an để hỏi “Người nói xem, tứ tỷ của ta thật vui tính, nửa đêm chạy xa như thế đến bày trò dọa ta... Khúc thẩm, thật quá hài hước, phải không?”

Khúc quân gia trầm mặc, đôi mắt trùng xuống, hình như có thở dài.

Tim ta muốn rút xuống, rơi xuống, lại xuống nữa, thật nhiều chuyện trước kia vẫn không thể hiểu rõ trong chớp mắt này hoàn toàn sáng tỏ – Vì lẽ gì gần đây Ngôn Thù bận rộn như thế; Vì lẽ gì phải lừa ta rời khỏi kinh thành đến nơi thâm sơn cùng cốc thừa người vắng tin; Vì lẽ gì hắn nói sẽ nhanh tới nhưng một tháng liền vẫn chưa xuất hiện...

“Khúc thẩm, người đã sớm biết, đúng hay không?” Ta thanh âm chua chát, nghe thật đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn chính là phản ứng của Khúc quân gia, bà mở miệng tựa như định nói gì đó rút cuộc lại im lặng.

“Ma Y! Hiện tại chỉ có muội mới có thể cứu cha, mặc kệ có mắc mứu gì muội và tiểu vương gia dù sao cũng là vợ chồng, mà vào lúc này tiểu vương gia cố ý đem muội đến nơi đây, không uội biết chuyện tình, có lẽ hắn ít nhiều đối với muội có tình, muội đi van cầu hắn có lẽ sẽ có cơ hội...” Tứ tỷ nói xong lại quỳ hẳn xuống, “Ma Y, ta biết chúng ta trước kia đều đối với muội không tốt nhưng cốt nhục chí thân, muội đại nhân ắt có đại lượng tha thứ cho chúng ta. Cha bây giờ cũng đã lớn tuổi, dấu sao người cũng dường như hơn mười năm, Ma Y, van cầu muội, van cầu muội...”

Ta cắn môi, toàn thân run rẩy. Thật đáng sợ, Tứ tỷ rõ ràng là đang cầu ta, tại sao từng chữ từng chữ tỷ nói lại như muối xát kim châm?

Coi ta là người như thế nào... Chẳng lẽ đơn giản vì các người trước kia đối với ta không tốt hiện tại ta sẽ khoan tay đứng nhìn, thậm chí vui sướng khi người gặp họa sao ?

Nghe được tin tức này người đau khổ nhất rõ ràng là ta, là ta a...

Ta nắm chặt tay đến nỗi móng tay bấm sâu vào thịt cũng không thấy đau đớn, xoay người nói: “Chuẩn bị xe!”

“Vương phi...” Khúc quân gia vừa mới nói hai chữ, đã bị ta giận dữ liếc mắt trừng lại:

“Chuẩn bị xe cho ta! Có nghe thấy không? Tốt, người không chuẩn bị xe ta sẽ tự cưỡi ngựa trở về!”

Quân gia liên vội vàng kéo ta: “Vương phi bớt giận, để hạ nhân cho người chuẩn bị xe!” Dứt lời vội vàng rời đi.

Lúc này ta mới điều Tứ tỷ đứng lên: “Ma Y, muội nhất định phải cứu cha a...”

Lòng ta lạnh lẽo đến vô cùng — cứu, ta nhất định cứu, nhưng mà... Ta có thật sự cứu được người không?

Trong lòng Ngôn Thù, rút cục ta là gì ?

Là hắn thực lòng mến thương ta cho nên cười ta về hay chỉ là vì muốn hãm hại cha ta cho nên cố ý kết thông gia làm cha lơ lửng cảnh giác, cuối cùng một đòn thành công, phá hủy toàn bộ ? Mà hắn có thực là xà, hay vẫn chỉ là một lời nói dối ?

Ngón ngang trầm mối trong lòng, chỉ có một sự thật rõ ràng – vị phụ quân trên danh nghĩa đó của ta... Ta chưa từng hiểu biết rõ.

20. Chương 20

Chương 20

XX.

“Ban đêm ngày đầu tháng ba đột nhiên có thật nhiều quan binh đến vây xét nhà, tìm được ra một ngàn ba trăm vạn lượng vàng bạc châu bảo, Hoàng thượng giận dữ hạ chỉ đem cha nhốt thiên lao, sau lại tra ra cha giúp đỡ hữu tướng và cùng với địch quốc trao đổi thư từ, có ý đồ mưu phản...”

“Lúc ấy người chỉ huy cuộc xét nhà chính là tiểu vương gia; cùng với hình bộ thẩm vấn cha, cũng là hần... Hết thấy những điều này đều do hần một tay bày ra và an bài, Ma Y, chúng ta là chỗ nào đắc tội hần, vì sao hần lại tuyệt tình như thế?”

Dọc đường đi, thanh âm Tứ tỷ cứ đều đều như gió thổi bên tai mà ta trước sau vẫn nhìn thẳng phía trước không nói được một lời. Thanh âm cùng khí lực của ta dường như để lại phía sau cửa xe, còn lại chỉ là một thể xác cứng ngắt, nặng tựa ngàn cân.

Dọc đường đi đổi ngựa bốn lần, đi ngày đi đêm rút cục đến hoàng hôn ngày thứ ba ta đã trở lại kinh thành.

Tại cửa Vương Phủ thị vệ nhìn thấy ta trở về đều tỏ vẻ sợ sệt, còn ta không để ý đến những ánh mắt thương hại hoặc vui sướng khi người gặp họa kia, đi thẳng một đường đến thư phòng, một cước đá văng cửa – Ngôn Thù, quả nhiên đang ở bên trong.

“Vương phi!” Một thị nữ thần sắc xấu hổ chạy lại, ta vươn một ngón tay chỉ thẳng vào mũi nàng ta, lạnh lùng nói: “Người đi Lục Tắt cư, mua món sườn đông giò thủ ngon nhất của họ rồi nhanh chóng quay về cho ta!”

Thị nữ hoảng loạn nhìn về phía Ngôn Thù, Ngôn Thù gật đầu, nàng mới dám xoay người rời đi.

Ánh chiều tà chiếu vào sau khung cửa làm tất cả đều thành những hình khối đậm nét, trong ánh nắng càng lúc càng nhạt đó ta nhìn thấy bóng Ngôn Thù – một khối lặng im, hần thực bình tĩnh trấn định, không kích động càng không áy náy.

Ta bước từng bước đến trước mặt, chăm chú nhìn gương mặt hần, cao giọng hỏi: “Chàng, không có điều gì muốn nói với thiếp ư?”

Ngôn Thù bình tĩnh nhìn ta, bình tĩnh mở miệng thanh âm nhạt nhẽo – vô tình vô tự “Ngay khi thị vệ báo lại Hạ Tứ tiểu thư mất tích ta đã biết cô ấy nhất định đi tìm nàng.”

“Vì thế chàng liền ở đây chờ tự thiếp quay trở lại?”

Ngôn Thù mím mím môi, đến lần thứ hai mới mở miệng: “Hữu tướng đương triều tay nắm đại quyền mạnh mẽ, coi thường quân chủ, Hoàng thượng đã sớm có chủ ý trừ diệt nhưng chưa tìm được thời cơ tốt bởi vậy lấy danh nghĩa giả Tuần sát để ta khảo hạch quan viên các nơi, tìm kiếm thân tín vây cánh của hần định một lưới bắt hết”

Gió ào ù theo cánh cửa mở rộng thổi vào phòng – thổi đến sau lưng ta, rõ ràng ta mặc đủ cẩm y ngọc bào lại giống như khóa thân giữa trời băng đất tuyết giá lạnh, nghe một hồi biết bao chuyện rối rắm u mê cũ dần dần mở ra.

“Phụ thân nàng trước làm thư ký lang trung, mười lăm năm trước được ngoại phái rời kinh, cách đây ba năm lại được điều nhiệm về làm Thứ sử Hàng Châu, nghe nói chính là một trong những tâm phúc của Hữu tướng. Bởi thế ta sau khi ta đến Giang Nam người là đối tượng cần điều tra đầu tiên”

Quả thế... Ta chịu không nổi nhắm chặt mắt lại.

Khi xưa nghe nói tiểu vương gia muốn tới thăm người người trong phủ đều mừng vui, còn nói là hữu phượng lai nghi, ai ngờ đầu cũng là tai vạ đến thăm !

Thật hài hước a, trên đời này làm gì có yêu ma quỷ quái, đáng thương cho ta ngu muội đến tận giờ vẫn tin là thật.

Xà yêu... được, đúng là một Xà yêu giỏi !

Tiểu Vương gia... tuyệt vời một Tiểu Vương gia a !

“Phụ thân nàng thoát nhìn như qua loa đại khái kì thực là người thô trung hữu tế (ngoài nhám trong trơn – ý nói người nhìn thô vụng nhưng thực tế rất khéo léo), người nào cũng biết đó là một tham quan nhưng không thể tìm ra chứng cứ bởi thể để tạm điều tra ta điều người hồi kinh, bổ nhiệm chức hộ bộ thượng thư – chủ quản tài chính thì người mới lộ đuôi cáo”

Trong tay áo hai tay ta từ từ nắm chặt lại không hiểu bản thân đang sợ hãi hay đau đớn. Vừa rồi ta cảm thấy dường như mình đứng trong tuyết lạnh còn hiện tại ta như rơi vào hố sâu, một trời đất đá cát bụi hướng tới vùi lấp mà ta lại không còn nơi chốn dung thân !

“Cùng lúc Hữu tướng mưu phản bại lộ, cung khai ra có cha nàng...” Nói tới đây, Ngôn Thù dừng, tĩnh tĩnh nhìn ta.

Ta thở sâu, chậm chậm giơ tay về phía hắn: “Cho ta lệnh bài thông hành thiên lao.”

Hắn nao nao.

Giọng ta tăng thêm một bậc: “Đưa ta, ta biết, ngươi có”

Trong mắt hắn hiện lên mấy phần dị sắc nhưng sau cùng vẫn tháo từ bên hông xuống một khối ngọc bội tùy thân.

Ta tiếp nhận ngọc bội, xoay người bỏ đi.

“Ma Y!” Hắn bỗng nhiên gọi ta, hỏi: “Vì sao nàng không hỏi ta, vì lẽ gì cưới nàng về?”

Ta quay lưng về phía hắn, lộ vẻ sàu thâm cười, “Điều này đã không còn trọng yếu.”

Đúng vậy, chuyện này đã chẳng còn quan trọng nữa.

Có lẽ hắn chỉ vì làm cha ta mất cảnh giác cho nên cố ý cưới một tiểu thư Hạ gia làm vợ nhưng lại sợ dần mình quá sâu vào mối thân tình, bởi thế chọn người xấu nhất – vô ích nhất trong nhà về sau muốn hưu (ly dị) cũng dễ dàng; Hoặc là đúng như lời hắn nói hắn thực sự có chút yêu mến ta, giả như trên thế gian này người hắn yêu nhất là ta cho nên đến lúc xuống tay với cha sợ ta thương tâm mới cố ý gạt ta, đưa ta rời xa kinh thành, giả tạo vui vẻ bình yên...

Những nguyên nhân thị thị phi phi kia đã không còn quan trọng nữa.

Kết cục cuối cùng đã hiện rõ ràng – Hắn giết cha ta.

Cho dù là cha đúng tội phải chịu trừng phạt.

Cho dù là hắn vì nước vì dân hành đạo.

Nhưng mà, người hắn giết đó chính là người thân nhất trên đời của ta, làm sao ta còn có thể thản nhiên giả như chưa từng có chuyện gì xảy ra để tiếp tục ngồi trên ghế Vương Phi ?

Cuộc hôn nhân này đến đây đã tận.

Ta ra khỏi Vương phủ, thị nữ lúc trước phái ra ngoài vội vàng chạy tới thở hổn hển đem khay thức ăn dâng lên : “Vương phi.”

Ta tiếp nhận khay thức ăn, lên xe ngựa, đối xa phu bảo: “Đi thiên lao.”

Bánh xe chậm chạp lăn, nghiền nát từng chiếc lá rụng, hai phiến lá khô theo cửa kính bay vào rớt trên váy ta. Ta cũng không gạt đi, ngơ ngẩn mà nhìn, trong đầu tự dưng nghĩ đến một sự việc chẳng liên quan: — Hóa ra, giữa kinh thành cũng có hồng diệp mà.

21. Chương 21

Chương 21

XXI.

“Vương phi mời vào.” Thủ vệ thiên lao sau khi nhìn ngọc bội hồng ngọc ta đưa liền cầm cung cung kính kính tự mình dẫn đi vào. Đường đi trải qua một hành lang dài dằng dặc, âm u, trên hai vách tường có thấp đuốc nhưng chỉ gợi lên vẻ sâu thẳm thẳm, hun hút khôn cùng.

Đây là lần đầu tiên ta bước vào thiên lao.

Thực ra cũng rất bình thường như lao ngục khác, điểm khác biệt duy nhất chỉ là những người bị nhốt vào đây đều từng là quan viên cao cấp.

Nhưng có tốt hơn đâu, rút cục vẫn là gông cùm xiềng chân xích tay cùng một lớp lót rơm rạ.

Cuối hành lang tối là phòng biệt giam, xa xa đã thấy cha mặc tù phục ngồi trên rơm rạ, tóc tai bơ phờ, ánh mắt dại đi.

“Hạ đại nhân sau khi bị bắt nhập thiên lao liền hóa điên, nhưng cũng tạm coi bình tĩnh, mặc dù lúc nào cũng thất thần nhưng cũng không khóc không nháo loạn” Thủ vệ nói xong mở khóa sắt, dặn dò “Vương phi có thể vào, nhưng là, phải cẩn thận chút”

Ta bưng khay thức ăn đi vào, không gian tràn ngập mùi thức ăn thiu thối hỗn loạn hòa trộn với mùi cơ thể lâu ngày chưa tắm rửa, trong ngục trào lên cơn nôn nao cơ hồ muốn ọe, ta cố gắng mạnh mẽ dần lại.

Trước mặt ta là dáng vẻ thảm hại nhếch nhác không chịu nổi của cha, đầu tháng ba cha bị bắt nhốt vào đây cũng là ngày ta đến Tước Lục đài. Vậy cha đã bị giam tại đây suốt ba mươi một ngày, đến trưa mai chính là thời hạn thi hành án rồi : “Cha, con là Ma Y, con đến thăm cha.” Thông thả ngồi xuống, cha nhìn lướt qua ta, rõ ràng là nhìn đến ta lại tựa như không nhận ra.

Nổi ghen ngào trào lên, mũi cảm thấy chua xót, ta run rẩy nói : “Cha, con là ngũ nhi, cha không nhận ra con ư ? Không sao, con mang đến cho cha món giò thủ cha thích nhất, là mua từ Lục Tắt cư đó, không phải cha từng nói tại kinh thành chỉ có hương vị đó là ngon nhất sao?” Vừa nói tay vừa mở khay đồ ăn, dâng lên món ăn còn nóng hổi, quả nhiên ánh mắt cha bắt đầu sáng lên, giờ tay cướp lấy mà ăn.

“Cha, ăn từ từ, đừng nóng vội, có rất nhiều, rất nhiều rất nhiều mà...” ta đưa tay vén những sợi tóc lòa xòa trên mặt cha, những sợi tóc đã ngã hoa râm...

Cha... Thật sự... cha đã già... già đi rất nhiều... lần cuối cùng ta gặp người đã là khi nào nhỉ?

Là ngày ta xuất giá ? Ngày đó tóc cha vẫn còn đen, nét mặt thoát nhìn đầy phần chấn vui mừng, chỉ qua mấy tháng rồi xa đã già nua đến vậy.

“Cha, con giúp cha chải đầu nhé?” Cha vẫn cố ăn không có trả lời, ta coi như cha đồng ý, gỡ cây lược gỗ trên tóc quý xuống, nhẹ nhàng chải tóc giúp cha

Cha đang ăn đột nhiên dừng lại, ngây ngốc nhìn mơ hồ về một nơi nào đó xa xăm.

Theo tầm mắt cha nhìn đến, trên khay thức ăn không biết tự lúc nào lại xuất hiện một mảnh lá khô, ta định cầm lên lại nghe cha trầm thì : “Hong Diệp!”

Từ từ, hai hàng nước mắt chậm chậm rơi.

Ta run rẩy cả người, ngây sững như hóa đá.

Chuyện cũ ngày xưa chớp mắt lại hiện lên trong lòng – Sự thực, nguyên nhân mẹ ta chết có người nói khác, bọn họ nói – mẹ ta không phải bệnh chết mà là thất cổ tự vẫn. Lý do vì người tư thông với bên ngoài.

Cha vốn không tin nhưng trước bằng chứng dưới giường của mẹ tìm được một đôi nam hài, lại còn thấy bộ y phục của nam nhân, mới giáng người một cái tát rồi sai hạ nhân đem người nhốt lại. Mẹ suy nghĩ luẩn quẩn, trong lòng bị phẫn, khi màn đêm buông thất cổ tự sát. Từ sau đó cha không bao giờ bước đến tiểu viện người ở nữa, còn ta được Tam nương đưa về trông nom.

Cha không yêu thương ta bởi lời đồn đãi nói ta có thể không phải nữ nhi của người.

Lời đồn trong phủ, thật thật giả giả, mặc dù không ai nói cho ta nhưng kỳ thật tất cả ta đều nghe được, chẳng qua ra vẻ cố tình không biết mà thôi.

Giống như cha kiên quyết không tìm đại phu đến thử máu nghiệm thân, ta cũng làm ngơ những lời đồn đó, kiên định tin tưởng rằng mẹ ta bệnh yếu, thân thể không khỏe bỏ lại ta ra đi. Nhân sinh đã khổ, ta không muốn sống mãi trong bóng đen đó, nếu như ngốc một chút, ngây ngô một chút có thể vui vẻ mà tồn tại, ta nguyện chấp nhận mình vừa dốt vừa ngốc.

Cho nên mặc kệ Đại nương, Nhị nương nhìn ta lườm nguýt, trợn mắt trừng mày, mặc cho các tỷ tỷ châm chọc khiêu khích, cũng mặc cho cha với ta... Nhìn như không thấy.

Nhưng mà, giờ khắc này, tại thiên lao thâm u ô uế, lúc đầu óc mơ màng không tỉnh táo cha lại rơi lệ ghen ngào gọi tên mẹ.

Không phải tận mắt nhìn, chính tai nghe ta làm sao có thể tin nổi sự thực trước mắt?

Làm sao có thể chấp nhận đêm nay chính là đêm cuối cùng của người đây!

“Cha...” Ta cầm lấy tay người, trấn định không nổi nước mắt cuối cùng tràn khỏi mắt “Cha... Thực xin lỗi, thực xin lỗi, cha, ngũ nhi vô dụng không cứu được cha, thực xin lỗi, cha... Cha...”

Trong tay cha vẫn cầm nguyên miếng giò, ánh mắt chết lạng trên phiến lá khô kia, mặc cho ta ghen khóc gọi vẫn không nhúc nhích.

Chỉ có từng giọt, từng giọt lệ nóng vẫn rơi rơi, hòa cùng nước mắt của ta, chậm chậm rớt xuống cánh tay, nóng bỏng.

Rồi lạnh lẽo, lạnh lẽo.

22. Chương 22

Chương 22

XXII.

Ra khỏi thiên lao đã là giờ tỵ.

Kể từ sau khi nhìn thấy phiến hồng điệp đó, cha ngoài rơi lệ chỉ có ngồi bất động, cũng không ăn thêm gì, cuối cùng người một mồi nhắm mắt nặng nề ngủ.

Thủ vệ ngằm ra hiệu ta ở đến giờ đã quá quy định, không thể nán lại lâu hơn nữa, miễn cho hần phải quá phận, ta đành cầm giỏ thức ăn đứng dậy bước đi. Ra đến bên ngoài mới phát hiện ra ngoài trời đang mưa.

Mưa thu lạnh thấu tim buốt xương.

Trong màn mưa tất cả đều mờ mờ lung lung, lộ ra vẻ tiêu điều thê thảm.

Xa phu vẫn chờ ta bên đường như cũ, thấy ta liền mở cửa mời lên xe, ta lại đẩy hần ra mà đi thẳng về phía trước, trời mưa to thật to, chỉ thoáng chốc ta đã ướt sũng.

Đêm lạnh như thế, mưa lạnh như thế, chẳng hiểu sao ta không cảm thấy lạnh lẽo. Vô định trong mưa bước đi, trống rỗng, không biết đi về đâu.

Vương phủ không còn khả năng quay về, nhà mẹ đẻ đã bị tịch thu, chỉ trong đêm này ta đã chẳng còn nơi dung thân.

Thật mĩa mai.

Từng bị coi là một Hạ Ngũ tiểu thư “Dựa vào quyền thế cũng có thể gả cho người gia thế tốt”, từng được người khắp thiên hạ hâm mộ cho rằng một Ngũ tiểu thư – ví dụ điển hình cho “Chim sẻ biến phượng hoàng”, từng nghĩ đến là một Hạ ngũ tiểu thư may mắn tìm được lương nhân cả đời sống hạnh phúc ngọt ngào... Cuối cùng, nhận được kết cục này sao.

Vận mệnh, thật sự là châm biếm a.

Ta đi, đi mãi, mơ hồ cảm thấy dường như không giống như đang đi dưới mưa, ngẩng đầu mới biết hóa ra trên đầu có tán dù che, lại quay đầu thấy trong mưa đêm có một bóng người yên lặng đi theo sát sau ta, che dù giùm ta.

Xa xa ánh lên ánh sáng nhàn nhạt, dừng trên mặt hần, trên mi, trên mắt, trên mũi, trên cánh môi... mỗi điểm đều gần như gang tấc lại phẳng phất cách xa tận chân trời.

Trân trân nhìn, rõ ràng là ta muốn khóc vậy mà khóe môi lại nhếch lên nụ cười.

“Thiếp biết cha không phải người tốt.”

“Thiếp biết người ăn hối lộ trái pháp luật, trừng phạt là đúng tội.”

“Nhưng là...”

“Thiếp không cam lòng.”

“Thiếp không cam lòng...” Ta giơ tay hướng về người đó, “Thiếp không cam lòng, vì lẽ gì, vì lẽ gì chàng lại là người quyết định sống chết của cha?”

Tán dù kia theo tay người đó rớt xuống đất, màn mưa chụp xuống bao trùm lên ta, bao trùm lên hần.

Giờ phút này gió mưa nức nở, hạt mưa cuồng xéo, dường như đến cả đất trời đều khóc thay ta, thay ta bi phần không cam tâm.

“Vì lẽ gì?” Ta cúi đầu hỏi, dùng đến tia sức lực cuối cùng, bướng bỉnh hỏi, “Vì lẽ gì phải giết người thân cận nhất của thiếp? Ngôn Thù, vì lẽ gì?”

Không chờ hần trả lời, trước mắt ta tối sầm, ý thức cứ như thể mờ mịt đi, chìm vào đêm tối khôn cùng.

23. Chương 23

Chương 23

XXIII.

Thời gian dường như chảy ngược, ta mở mắt tự nhiên lại thấy đang ở vào cái ngày đã xa, rất xa.

Trời quang mây cao, không trăng không gió ta lên đến thư phòng cha trộm bạc.

Ta kéo chiếc thùng to dưới giá sách ra, mở từng chiếc hòm, từng chiếc hòm một, cuối cùng tìm được chiếc hộp khóa kĩ lại không tìm được vàng bạc châu báu, chỉ có một mảnh hồng điệp khô héo.

Ta nhìn chăm chăm mảnh hồng điệp, trong lòng sáng tỏ không còn ngu ngốc nữa, vậy mà lại tan nát đau đớn bội phần, chỉ có thể hu hu òa khóc.

Cha! Cha! Cha!

Người không thể chết, không thể chết, Cha...

Người trước giờ chưa đối tốt với con, chưa từng hỏi con có khỏe không? hay chiều chuộng con một chút, con cũng chưa kịp hiếu kính người được tốt, chưa từng dìu đỡ người ngồi, đầm lưng xoa chân hay đối với người làm nũng... Hai cha con cũng không giống mọi gia đình khác trên thế gian này, chưa sống thuận hòa hay thậm chí ở chung dưới một mái nhà. Như vậy, làm sao người có thể cứ thế ra đi?

Cha, chỉ cần người không chết tất cả vẫn còn có thể sửa chữa, chỉ cần người không chết.

Ta không ngừng khóc.

Như mưa sa, bão nổi, khóc muốn cuồng điên.

Khóc thống khổ đến mức muốn chết mà không được.

“Ma Y... Ma Y...” Từ một nơi xa xăm có tiếng gọi ta không ngừng, nhưng ta không muốn đáp lại. Ta nghĩ về cha, về ta, về mười lăm năm ngây ngốc, dần dần đã sống qua, cuối cùng cũng hiểu, hóa ra mười lăm năm đó ta sống chỉ bằng hai chữ — chờ đợi.

Ta chờ đợi cha quay lại liếc mắt nhìn ta một lần, chờ đợi cha dịu dàng ôn hòa nói chuyện cùng ta, chờ đợi cha xoa xoa đầu ta khen một câu nhi nữ ngoan...

Ta đã chờ đợi lâu như vậy, kết thúc vẫn là đợi không được...

Bóng dáng Hồng Diệp chậm chậm tan đi, trong hư ảo mơ hồ một thân ảnh nho nhỏ hiện ra, hình như là một đứa bé, cô linh linh đứng trong sương mờ giương đôi mắt sợ hãi nhìn ta.

Lúc đầu ta nghĩ đứa bé đó là ta, về sau lại cảm thấy dường như không giống.

Mà đứa bé bỗng hé miệng xinh, nắm lấy tay ta nói một câu: “Xin đừng bỏ con...”

Trong lòng chấn động, đột nhiên ta bừng tỉnh điều đầu tiên đập vào mắt ta là khuôn mặt dịu dàng, một người mặc áo xanh đang nắm tay ta – đúng là Tam nương.

“Ma Y, con rút cuộc cũng tỉnh!” Tam nương ôm cổ ta, khóc rống nói, “Cám ơn trời đất, cuối cùng con cũng tỉnh, Ma Y a, con đã hôn mê suốt mười ngày! Mười ngày nay mệnh như sợi chỉ mảnh treo, con chỉ dựa vào bát cháo qua ngày, Ma Y đáng thương của ta, cuối cùng tỉnh...”

Đầu óc trống rỗng, bên tai vẫn quần quanh câu nói : “xin đừng bỏ con...”, hơn nửa ngày mới ngơ ngác hỏi : “Tam... Nương? Sao người lại ở tại đây?”

Thế nào người lại ở trước giường của ta? Lại quay đầu nhìn bốn phía, đây rõ ràng là tấm phòng của ta tại vương phủ, ta sao lại về phủ? Hơn nữa, Tam nương sao lại ở đây?

Tam nương nhìn dáng vẻ ngây ngốc, sờ sờ trán ướt sũng của ta, khẽ thở dài: “Con ngoan, người hôn mê suốt mười ngày, cho nên không biết trong mười ngày này đã xảy ra những chuyện gì đâu...”

Mười ngày, hai chữ đó vừa lọt vào tai ta dường như muốn nhảy dựng lên, vội vàng xuống giường làm Tam nương giật mình sợ hãi, vội vàng kéo ta hỏi: “Ma Y, làm sao vậy?”

“Cha! Cha...” Xong rồi, sao ta lại ngủ qua mười ngày, đến cả thời hạn thi hành án tử của cha cũng bỏ ! Hai chân mềm nhũn, cả người nhất thời ngã thẳng xuống đất.

“Ngốc...” Tam nương dìu ta lên, ôn nhu nói, “Cha không chết, đừng nóng vội...”

“Không chết?” Ta cứng ngắc mà quay đầu.

Tam nương trịnh trọng gật gù đầu: “Không chết, Ma Y, cha người vẫn hoàn hảo mà sống rất tốt”

Ta tự véo véo mặt, ta đang nằm mơ phải không? Chẳng lẽ đây vẫn là cảnh trong mơ?

Tam nương thấy ta như vậy, xì một tiếng bật cười nhưng ánh mắt tràn đầy thương hại: “Ma Y, Ma Y nhân hậu nhất của ta, nhờ có con mới bảo vệ được toàn bộ nhà ta!”

“Con không rõ...” Ta thật sự không rõ. Phảng phất như trải qua một giấc mộng, trời đất cuồng quay, phảng phất như đứng trong cơn mưa to – tới đột nhiên rồi đi cũng nhanh chóng, để lại mình ta – chơ vơ.

Tam nương từ từ nói: “Ma Y, con biết chưa... con đã có mang”

Ta sững người một lát, hai tay theo bản năng sờ lên bụng, nhớ đến thời gian gần đây thường xuyên muốn ói, cứ nghĩ rằng do không hợp thức ăn, hóa ra...

Chẳng lẽ cảnh trong giấc mơ, đứa bé mà ta gặp kì thật là hóa thân của hài tử trong bụng? Nó biết ta không chịu tỉnh để đối mặt với sự thật cho nên mới cầu xin ta không bỏ rơi?

Tự nhiên mồ hôi lạnh đổ dọc sống lưng, trong lòng ngổn ngang trăm mối, khó có thể phân biệt được buồn hay vui.

Bên tai lại vang lên tiếng Tam Nương: “Sau khi Tiểu vương gia đem con đã hôn mê quay về phủ, lại cho vời ngự y đến chuẩn bệnh. Ngự y nói con gặp phải tổn thương tinh thần quá lớn, thể xác và tinh thần đều

ảnh hưởng, lại thêm lúc trước trải qua hành trình ngày đêm không nghỉ, thân thể hư nhược, nhiễm lạnh mới hôn mê, mà con lại không muốn tỉnh lại cho nên... Nếu muốn giữ lại thai nhi trong bụng phải bảo trụ con, mà muốn bảo trụ con phải bảo trụ mọi người trong nhà con... Ma Y, là con đã cứu chúng ta a!”

“Ý của nương là — Ngôn Thù cuối cùng cứu cha?” Ta khàn khàn mở miệng.

Tam nương gật đầu: “Cũng không biết Tiểu Vương gia dùng biện pháp gì, cuối cùng điều tra rõ ràng chứng cứ cha con mưu phản là tội oan, tuy nhiên việc tham ô là đúng nên Hoàng thượng khai ân, chỉ biếm chức thành thứ dân, thả khỏi thiên lao. Tiểu Vương gia lại đem cả gia đình ta về vương phủ, ở tại một viện nhỏ, lúc này cha con cùng Đại nương, Nhị nương đang ở đó. Chẳng qua, trải qua đại nạn lần này, cha con...” Nói đến đây, thần sắc ảm đạm thở dài, “Lúc nào cũng si ngốc, ngơ ngác, dường như không muốn tỉnh”

Ta vội vàng xoay người mở tủ tìm y phục, tam nương hỏi: “Ma Y, con làm cái gì?”

“Con muốn đi gặp cha”

“Ma Y” tam nương cầm ta cánh tay, biểu tình cũng ta theo sở không thấy trịnh trọng, “Ma Y, lúc này, người cần đi gặp đầu tiên, không nên là cha con.”

Ta trong lòng trầm xuống, cũng hiểu ý tứ của người.

“Ma Y, con hôn mê mười ngày này, Tiểu Vương gia ban ngày bốn ba nơi nơi, ban đêm lại trông giữ bên giường con không rời, cơ hồ không hề chớp mắt. Người ta đối với con như thế nào ta đều chân chân thực thực chính mắt mình nhìn thấy rõ. Ma Y, hẳn là con nên đi cảm tạ Vương gia mới phải”

Bàn tay đang cầm y phục của ta cứng lại, Tam nương nhẹ nhàng cầm lấy bộ y phục trên tay ta, giúp ta mặc vào, thắt gọn eo lưng, dịu dàng bảo: “Đi thôi.”

Ta bị Tam nương đẩy, nghiêng ngã lão đảo mà ra khỏi tấm phòng, lại cảm thấy chân có ngàn cân, mỗi một bước đi là một bước gian nan.

Là Ngôn Thù cứu cha... : là Ngôn Thù cứu một nhà...

Sự thật tốt đẹp này rành rành hiện ra trước mặt, thực quá tốt đẹp, ta lại không thể kịp thích ứng theo...

Ta cơ hồ có thể tưởng tượng, hẳn đã phải đối mặt như thế nào áp lực trước triều đình, lại khắp nơi bốn ba, còn là vận dụng các mối quan hệ quyền thế mới giải vây cho cha, mặc dù hẳn đã thành toàn cho ta, nhưng là tự gây khó khăn cho chính hẳn ...

Ta, ta, ta...

Sau khi sự việc xảy ra ta trước sau chỉ biết lo lắng cho chính mình, cho cha, nhưng chưa từng vì hẳn mà mảy may suy nghĩ.

Ta, ta, ta...

Bất giác quá xấu hổ, tự cảm thấy khó có thể đối diện...

24. Chương 24

Chương 24

XXIV

Tuy rằng tâm trí rối nùi nhưng hai chân ta dường như tự có ý thức mà đi, khi dừng lại ngẩng đầu nhìn lên đã là trước cửa thư phòng.

Chân tay khẽ run run, đẩy cửa phòng ra, không ngờ trong phòng vắng lặng, không có một bóng người.

Thở hắt ra, tâm trí tĩnh lại ta liền gọi một nha hoàn gần đó: “Vương gia đâu?”

Nha hoàn vội vàng quỳ thi lễ đáp: “Vương gia có lẽ đang ở hậu viên.”

Ta vội vàng rời thư phòng hướng hậu viên đi tới.

Trong vườn hoa có một gốc ngô đồng tán rợp trời, lá cây đã ngả vàng gần hết, gió thu thổi lá tả tơi phiến lá phiêu linh, cô quạnh rọi.

Ngôn Thù ngồi trên ghế đá dưới gốc cây, xoay lưng về phía ta, hồng diệp như mưa làm nổi bật thân ảnh bạch y gầy gò.

Khóe mắt ta nóng lên, trước kia chưa từng bao giờ nghĩ đến hẳn lại có thể gầy yếu đến vậy, đến nỗi tại khuỷu tay áo còn lộ rõ khớp xương.

Ta dừng lại, xa xa đứng nhìn, chân nặng trĩu không dám bước tiếp.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, hẳn tuy không quay đầu lại nhưng thở dài thật dài, nói: “Những lá cây này cuối cùng cũng sẽ rụng hết.”

Ta chẳng biết nói tiếp thế nào.

Hắn trầm mặc một lát, lại nói: “Ta từng nghĩ rằng khi lá cây rụng hết sẽ đến nói với nàng một việc. Nhưng mà, ta rồi lại đổi ý, sẽ vĩnh viễn không bao giờ, kể cả nhắc qua với nàng, chuyện đó, cả đời này ta sẽ không thể nói với nàng. Đến khi nàng hôn mê, rồi đại phu nói nàng có lẽ vĩnh viễn sẽ không hồi tỉnh nữa, ta đã bên cạnh giường nàng thề, chỉ cần nàng tỉnh lại ta sẽ nói cho nàng biết, chỉ cần nàng tỉnh lại ta sẽ bất chấp tất cả mà nói cho nàng ...” Nói tới đây, hắn từ từ đứng lên, xoay mình, đối mặt với ta.

Ta chưa bao giờ gặp Ngôn Thù ở bộ dáng này.

Hắn đứng nơi đó, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú chỉ còn một vẻ trầm tĩnh, vẻ thiếu niên trung tính mỹ lệ mất đi, thay vào đó là khuôn mặt nam tử trưởng thành bình ổn, trầm tĩnh.

Tất cả làm ta thấy lạ lùng, lại mang mấy phần xa xôi khôn kể.

“Ma Y, ta muốn kể cho nàng một câu chuyện cũ.”

Tim ta run rẩy một chút, trực giác mách bảo tốt nhất không nên nghe câu chuyện này nhưng lại ghen tặc nơi cổ họng, không thể nói lời từ chối.

Ngôn Thù vẫn dịu dàng trầm tĩnh nhìn ta, thanh âm nhẹ nhàng: “Mười sáu năm trước ngày 20 tháng hai, có hai đứa trẻ cùng được sinh ra, một nam một nữ, một là long thai phượng chủng, một cũng thuộc về gia đình quan lại.”

Tim đập muốn vỡ, ta áp tay lên ngực giữ muốn nghe thở, từng tầng tầng bụi bí mật của quá khứ bóc tách đi, chân tướng dần dần hiện.

“Khi ấy trong cung phi tử được sủng ái nhất chính là Vân Quý Phi cùng Liễu Quý Phi, ai dẫn hạ long tử (sinh hoàng tử) trước có thể được sắc phong Hoàng Hậu, bởi vậy Vân Quý Phi tâm sâu kế cao lập tức lệnh cho người ra cung tìm kiếm những nam anh được sinh cùng lúc, tìm được Tứ Phu nhân thư ký lang trung đang chuẩn bị lâm bồn liền lập tức mua chuộc bà đỡ, phòng trường hợp xấu nhất. Kết quả, Vân Quý Phi sinh hạ nữ nhi, nhà Lang trung kia lại là nam hài, vì thế nhân buổi đêm khuya mới đem đánh tráo, đồng thời về sau giết tất cả người liên quan bịt đầu mối, thần không biết quỷ không hay” Ngôn Thù nhìn ta, ánh mắt lóe ra bất định, thanh âm lại càng trầm thấp, “Vì thế, kết cục chính là — đáng lẽ ra công chúa nữ anh biến thành quan gia thiên kim, mà nam anh giống như cá chép hóa rồng lặn mình biến thành hoàng tử.”

Biết làm gì đây, ta không muốn nghe nữa...?

Câu chuyện này không có chút nào dễ chịu, ta không cần phải nghe nữa...

Nhưng ta vẫn không mở miệng được? Cái gì áp nặng lại làm ta không thốt lên lời? Cái gì đó giữ chặt ta, cứ như vậy trần trần đứng nghe hắn tiếp tục kể?

“Thời gian như gió thoảng, vừa đó đã qua mười lăm năm. Trong mười lăm năm này, nam hài nhận hết mọi ân sủng, cẩm y ngọc thực, phong quang bát diện, mặc dù cuối cùng hẳn không trở hoàng đế, nhưng so với hoàng đế còn thông dong tự tại hơn. Vào đêm trừ tịch năm đó, Vân Quý phi bệnh nặng, trước khi chết gọi hẳn đến bên giường nói cho biết thân thế thật sự, cũng khóc mà rằng nàng sợ sự tình bại lộ phiền phức nên không dám cùng nhi nữ của mình gặp gỡ, lại sợ để lại tại kinh thành sẽ là mầm tai họa nên sớm tìm thời

cơ đưa gia đình lang trung kia đẩy đi xa. Cho nên, người cầu hoàng tử kia nếu có cơ hội tìm đến công chúa, cố gắng chiều cổ nàng thật tốt”

Tầm mắt ta bắt đầu mơ hồ.

“Hoàng tử sau khi biết được sự thật lập tức phái người âm thầm điều tra, tin tức hồi báo nói vị công chúa này trong mười lăm năm qua sống thật vất vả; mẫu thân mất sớm, phụ thân hờ hững, trong phủ ngay cả kẻ hầu thấp nhất cũng có thể khi dễ nàng. Đúng lúc này, hữu tướng ý đồ mưu phản, thân là hoàng đệ được hoàng thượng tin cẩn nhất hẳn nhận lệnh đi tuần Giang Nam. Ngay sau khi đến Hàng Châu, chuyện đầu tiên hẳn làm là đến Từ Vân Am để tìm công chúa, nghe nói đang đến đó xin thăm”

Ta cắn nhanh môi dưới, đứng chôn chân như đang chịu một loại khổ hình, đè nặng trĩu trên người khiến cho không có cách nào thở được.

“Am ni cô yên tĩnh, mấy khối hòn non bộ nhấp nhô ngoài sân ngoại, dưới tàng mai cổ thụ có hai vị cô nương. Trong hai nàng, một người thoáng nhìn đã biết là một thiên kim tiểu thư phú quý sang giàu, một người khác...” đáy mắt Ngôn Thù thoáng ánh lên tầng nước mắt “Ma Y, ta đã từng nói rằng vĩnh viễn sẽ không quên lần đầu tiên nhìn thấy nàng — tuyết trắng, gió lạnh, nàng y phục đơn sơ lạnh run rẩy đến từng ngón chân, cả người như sắp đông thành khối. Ấy vậy mà trên mặt nàng không có chút ủy khuất nào, không cam phận, không oán hận mà ngược lại đang cười hi hi, thanh âm giòn giã, dám đối với xà cò kẻ mặc cả... Lúc ấy nhìn thấy nàng, suy nghĩ lớp lớp, chính người này đã bị ta chiếm lấy vận mệnh cao quý xa hoa rồi lại thay ta chịu khổ... Chính là nàng a...”

Ta lắc lắc đầu muốn nói ta không hề khổ, cho đến tận bây giờ không hề cảm thấy khổ, nhưng mà vẫn không cất được nên lời. Chỉ có thể lặng im trân trân nhìn hắn, lặng lặng mà nhìn như thế.

“Về sau ta đến nhà nàng trụ lại, càng hiểu rõ sự tình của nàng, ta tự nói phải bù đắp cho nàng, ta cần phải đem mười lăm năm thiếu thốn đó — từ từ dùng toàn bộ quãng đời còn lại đền bù cho nàng. Mà muốn nàng quang quang chính chính hợp tình hợp lý hưởng thụ hạnh phúc — cách nhanh nhất chính là cưới nàng về. Cho nên, ta thú.”

Không cần nói... Van cầu chàng, không cần nói...

Ngôn Thù, đừng tàn nhẫn như vậy, van cầu chàng. Đừng nói với ta kì thật chàng chưa bao giờ từng yêu thương ta, tất cả những dịu dàng cưng chiều chàng đối với ta, hết thảy chỉ vì trả nợ cùng chuộc lỗi... Không cần... Không cần...

Lòng tràn đầy tuyệt vọng, cuộn cuộn gào thét mà ta vẫn bất động lặng im.

Ngôn Thù nghẹn ngào cười mắt nhú lại, chớp mi, có chút tự giễu: “Nhưng là, trời cao an bài so với toan tính con người càng thêm inh, ta thủy chung muốn bù đắp bởi vậy chuyên tâm chú ý tới nàng thật lâu, kết quả, thật lâu theo nàng liền bắt đầu lo được lo mất, ban đầu chẳng qua chỉ là sự bảo hộ đơn thuần cuối cùng lại biến thành khát vọng sở hữu. Ta khát vọng có được nàng, cho nàng chân chính biến thành ta, thiên mệnh chúng ta nhất định phải cùng một chỗ, cũng chắc chắn đưa một đời. Bởi vậy, ta dùng thủ đoạn xâm phạm ý nguyện của nàng đem nàng biến thành của ta... Xem, ta là kẻ đề tiện đến vậy, không chỉ đối với nàng, ta đối với thân sinh phụ thân chính mình cũng ghi hận trong lòng. Ta hận hấn tham lam tục tằn mất phẩm đức, ta hận hấn lằm lằm nghe lời gièm pha hại chết mẫu thân ta, ta lại càng hận hấn đối với nàng không tốt... Nghĩ tới nàng phải thay ta nhận lấy vận mệnh, nàng chịu đựng tất cả những khổ sở vốn là những điều ta phải chịu ta hoàn toàn không thể chịu đựng, vì thế ta lợi dụng việc Hoàng Thượng muốn diệt trừ phe cánh Hữu tướng thận trọng dẫn hấn mắc câu, cuối cùng kiếm cái tội danh, lấy công thay tư, mượn đao giết người!”

Nói tới đây, Ngôn Thù lại cười cười, vẻ mặt tươi cười là thế lại mang dư vị thống khổ: “Nguyên lai, lòng ta vẫn chỉ là bóng tối âm u giấu bên trong vẻ sáng sủa, không có chút ánh mặt trời. Vì lẽ gì một kẻ như ta... lại thiên thiên gặp được người như nàng?”

Cuối cùng nước mắt ta cũng trào dâng.

“Hạ Hiển đối xử với nàng như vậy, vì lẽ gì nàng vẫn yêu thương hấn? Hạ phu nhân khi dễ nàng, mấy tỷ tỷ khinh thường nàng, vì lẽ gì nàng không chút nào oán hận? Vì lẽ gì kẻ một mực đẩy chính mình thân sinh

phụ thân vào chỗ chết chính là ta, mà người một lòng muốn cứu hần cũng chính là nàng – nữ nhi hờ của hần? Số mệnh rõ ràng ưu ái ta, cho ta địa vị cao vời, cho ta quyền thế vô hạn, vì lẽ gì ta lại lòng dạ hẹp hòi? Mà số mệnh chẳng cho nàng điều gì tốt đẹp, vì lẽ gì nàng vẫn tinh khiết thiện lương khoan dung như vậy? Ma Y, Ma Y, nàng nói cho ta biết, vì có gì một kẻ nội tâm âm u hờn nát không chấp nhận được như ta lại gặp được tâm hồn ấm áp sáng ngời như nàng?” Hần nói xong, đột quỵ thẳng xuống.

Một trận gió đến, khô diệp đầy trời tung bay.

Ta nhìn nam tử quỳ gối trong gió, đầu óc trống rỗng.

“Hiện tại, tới thời điểm cần hoàn lại tất cả...” Hần ngẩng đầu, nhìn lên ta, rơi lệ, nhấn từng từ “Phán xét ta đi.” dừng một chút, lại nói tiếp hai chữ — “Công chúa.”

Dường như cả thế kỷ đã trôi đi trong yên lặng, ta chậm rãi, từ từ đưa tay từng chút từng chút nhích tới trước mặt Ngôn Thù.

“Thiếp tha thứ chàng” Ta cũng tạm dừng một chút, rồi nói tiếp hai chữ - “Phu quân.”

25. Chương 25 (hoàn)

Chương 25

XXVI.

Ta chẳng qua chỉ là một nữ nhân bình thường, có chút ngốc nghếch, hơi hơi ngờ nghệch nhưng ta cũng biết cái gì gọi là lương nhân khó cầu, chân tình vô giá.

Ta cũng biết điều gì mới là hạnh phúc thật sự.

Ta lại càng biết như thế nào mới là làm cho chính mình hạnh phúc.

Cho nên ta tha thứ Ngôn Thù, ta tha thứ Hạ Hiên, ta tha thứ Đại Nương, ta tha thứ các tỷ tỷ, tha thứ cả cho thân sinh mẫu thân – người đã sống cả nửa đời trong sai lầm, dằn vặt.

Bởi vì, ta yêu, yêu thương Ngôn Thù.

Yêu đến nỗi không muốn vì bất cứ lý do nào làm chúng ta một lần nữa chia lìa.

Vì thế, kết thúc chuyện này tất cả mọi người đều hiểu rõ?

Ta cũng chẳng có ý muốn đòi lại thân phận của chính mình, năm đó mọi người biết chân tướng sự việc đều đã chết, như vậy, cứ để cho ta cùng phu quân đem bí mật này giữ kín, mang theo xuống mồ đi.

Sau cơn mưa to, trời đặc biệt nắng rõ, cũng giống như nắm chặt tay nhau đi qua bi thương sẽ là hạnh phúc ngọt ngào. Ta vẫn diễn vai Vương Phi được sủng ái độc nhất vô nhị, thảnh thơi đi Kinh Giao về thăm nhà mẹ, cùng mấy nương và các tỷ tỷ chuyện trò, giúp cha chải tóc, chờ đợi ngày cụt cụt hạ thế.

Ta và Ngôn Thù ước hẹn cho dù là nam hay nữ đều đặt tên Đồng Đồng, kỷ niệm duyên phận chúng ta sinh đồng năm đồng tháng.

Ta nghĩ từ đây về sau cuộc sống của chúng ta sẽ càng ngày càng hạnh phúc, à, đúng rồi, ta quên không nhắc một chút về những người khác, tuy rằng câu truyện này ta là vai chính nhưng cũng nên nhân tiện nhắc đến các vai phụ khác xiu xiu chứ!

Đầu tiên phải nói đến Đại tỷ nhà ta, gia thế sa sút cũng không che được quốc sắc vô song thậm chí còn vang dội đến tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng tự thân triệu kiến, gặp rồi hết sức kinh diễm lập tức thụ phong Quý Nhân nhập hậu cung. Chân chân thực thực ứng với quẻ viết “Nhân hành trung chính đế vương tuyền”.

Mà Nhị tỷ khi gia đình mới gặp nạn có một nam tử bí ẩn ám thi viện thủ (ngầm đưa tay trợ giúp), chăm sóc tận tình, về sau khi Nhị tỷ đi bái tạ mới phát hiện người đó chính là tiểu công tử của Đại thế gia kinh thành Tề gia. Vì thế, lại là một đoạn lương duyên, đúng là “khải xuất vân tiêu hỉ tự lai” nha, ha ha.

Tam tỷ mến thương một bạch y thư sinh, Đại nương kiên quyết phản đối. Không ngờ năm đó tư sinh thi Hương một bước thành Trạng Nguyên, sau lại được chọn làm thầy dạy thái tử, trở thành vị thái phó trẻ tuổi nhất từ trước đến nay, Đại nương vội vàng vàng hướng hẩn chờ mong một cuộc cầu hôn. Thái Phó tuy rằng cuối cùng cũng vẫn cưới Tam tỷ về nhưng đối với nhạc mẫu lại cực kỳ lạnh nhạt, hiện giờ Đại nương khi tâm sự chuyện nhà với ta mười lần để có tám lần là tố khổ, nói con rể bất hiếu chi chi đó. Ai nha nha, việc này oán hận được ai đây? Chính cái gọi là “Thì nhân mạc hận công danh vãn, nhất cử đăng khoa tứ hải truyền”. (Người đời chớ hận công danh muộn, một bước đăng khoa bốn bể truyền)

Chỉ còn Tứ tỷ, trước sau vẫn không gả đi.

Ngôn Thù nói trong mấy tỷ tỷ chỉ có Tứ Tỷ tính tình cam đảm, lúc trước có thể tự thoát vòng vây nghiêm mật trốn đi tìm ta. Bởi vậy về sau giữ lại Kinh thành và tiến cử nàng vào Hàn Lâm viện, trở thành đệ nhất nữ nhân Hàn Lâm.

“Yếu hành thiên hạ vô tha sự, vi có thân trung bách nghệ cường”

Về phần quẻ thẻ của ta, ha ha, nói đến cũng thú vị nha, nghe nói Từ Vân Am truyền ra ngoài rằng năm đó năm tỷ muội nhà chúng ta xin quẻ, quẻ nào cũng hết sức linh nghiệm, lại nói nhất là quẻ số bốn mươi bốn của Hạ Ngũ tiểu thư, chính là tưởng chết lại tái sinh bay vút trời cao, là quẻ tốt nhất trong tất cả các quẻ trên.

Tất cả mọi người đều cầu xin quẻ bốn mươi bốn làm vinh.

Đương nhiên, cũng có chút biến đổi, trở thành –

Phi thương đối vũ kĩ thì xa

Cung ảnh hoàng bôi ngộ tác xà

Sai thấu thi trung huyền diệu quyết

Thái Lai phủ cực sự vô xoa.

“Toàn văn hoàn “

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-thuong-ky>